Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

Logica et metaphysica - Cod. Ettenheim-Münster 293

Jost, Gerold

[S.l.], um 1752

Ontologia prima pars de ente

urn:nbn:de:bsz:31-130100

Visual Library

solos asinos rudere, solos boves mugire, solos rugire leones. hi verò alij ñ sunt tam possibiles, qm sunt ratiocinati, inde dicimus horum actuum propria visibilitem, hinc illi illitem hi, et ipsi pretes

hæc qd singulabla si abstrahantur a rijs individuis quibus insunt, sunt obiectum seu naa vita quæ Metaphysica versatur, e.g. p. secundum nrtt 5. / 25. idem in deo, creaturis, et hyacinthis, sibi ratione entis, et hanc a rijs rebus abstractam quasi solam aliquam entitem considerat, pluribus omnibus pariter essentiam hoc e. p. ad nrtt 5. / 1 eam animis, eam spiritis, eam discursus abstrahit ab individuis quibus insunt. et sic essentiam rerum considerat sine huius individuis quibus indunt. et tandem in ipsis pretes 5. no 6. ab ipsis essentijs quibus insunt, ita abstrahitur, et quamlibet in sua propria quidditem considerat.

8.

Porro cum in abstractio poit ap a nostro Ore atq in suo scopti essentiam Ore nihil nec naale dicat, ptt jam de se in aam ex naa sua a Ore abstrahere, et in peculiari sua essentia posse considerari.

9.

Cor: ex his iaqs ptt duplici abstractione in bipartita Metaphysica esse nempe in ontologia, quæ de ente essentia abstracta ab alijs notionibus abstractis agit, et pneumatologia, quæ de spiritibus tractat, et a corpore ordinibus abstrahant.

Ontologia
seu
prima pars de ente.
Disputatio prima
De Ente ad sui, ejus propriatibus
essentia, naa, existentia, hæcceitate et haecceitate.
Caput I.
De ~~ente~~ prerequisitis ad notionem entis.
Articulus I.
De possibili et impossibili.

10.

Cum jam ad entis notionem perfuciamur de veniamus ad aliqd qd e mente Dei et creaturis / adeoq ad demonstranda entis notionem ñ a priori sed a posteriori ex eorum deducenda p. 4 5 6. / cum aliqd mente Dei tanqm primo omnium rerum principio qui habet in se ipso rationem principium sufficientis p. 6. / 1. hæc ñ ab alio habet ratio habendi ñ potest inde solum a posteriori et per positis alijs ad significem entis devenire jam dicit.

11.

Cum vero ñ possim dicere aliqd ens et ens v posse ens dari de possibile agendi et in quo rerum possibilitas consistat.

possibile dicitur, illud qd nulla contradictionem involvit sic Antichristus possibilis qa contradictionem ñ involvit, sicut extra impossibile est qd aliqm contradictionem involvit, ut existere alterum Deum est impossibile est enim ex hypothesi et ñ est qa nempe ñ haberet ratio existendi alterius nempe Dei libi coexistentis.

12.

explicitur cum aliqd ñ qd contradictionem et contradictionem involvit.

ex ratione sua intrinseca et ex ratione productionis, sic E.g. licet omnis creatura sit intrinsece possibilis quia tn a nemine creari potest quatenus diuersa extrinseca et relatiua impossibilitem, nempe respectu Dei; et ideo datur duplex possibilitas et duplex impossibilitas extrinseca et intrinseca, extrinseca dicitur in in Scholis impossibilitas objectiua.

13.

Intrinsece possibile et impossibile est dupliciter esse aliquid et Logice et Metaphysice. Logice possibile est, si res non dicat repugnantia in terminis, Logice impossibile, si in terminis repugnet: Metaphysice possibile est, si non dicat repugnantia a parte rei seu ex natura sua, Metaphysice impossibile si duo ex essentia sua se excludant.

14.

Cor: inde possibilitas Logica respicit illum diuinum terminum sapientiae, et Metaphysica respicit possibilia illum ex natura sua. id tamen difficilem nominalem possibilitatis Logicae et Metaphysicae distinctionem quippe in libris Scholis esse hanc creatam possibilitatis obscuritas in assignanda earum differentia, et aliter quin sic latem definitur, posset.

Extrinseca possibilia dicuntur quod dicant relationem ad aliquam causam producendam, et triplici pariter modo dimanare est, nempe et supernaturaliter si sola Dei virtute fieri possit. et naturaliter et physice si viribus naturae possit effici et mr, si sine magna difficultate possit produci. sic ex opposito aliquid nec supernaturaliter possibile est, si sit Logice impossibile. naturaliter impossibile est, si naturaliter repugnet produci, mr si absque gravi difficultate non possit produci.

Thesis I.

Possibilia Metaphysice spectata habent esse reale potentiale ex natura sua, et Logice spectata habent esse ideale diuino.

Definitio I.

Si aliquid ex natura sua intrinseca aliquid habeant idem illegitr ac genus cum proprietatibus ipsa essentia statim non quam aliquid est.

Definitio 2.

Quod esse reale illegitr sic idem de aliquid quod independenter ab intellectu suum esse habet.

Definitio 3.

Potentiale sumitur hic pro actuali opponitur p. 190. 5. inde esse reale potentiale idem dicit ac aliquid quod actu nihil habet habebit tn aliquid in suo esse possibili reali.

Potentia multiplex sumitur primum pro statu rei quod esse reale actuale non quod pure actuale cum ente existent nec pure possibile cum existentia et ut potentia. et aliquo modo existens nihil cum existentia posse vg dicere potest esse reale. id posterius ab utroque stylo sunt alq Dominatu.

17.

Animadversio.

In hac thesi sunt 2. asserta: prius est ex quo ostendit scotistas qui volunt quod de Logice actuale reale habeant possibilia Metaphysica sive agnoscere diminutiu terminus actuale, et plus quam [illegible] inde aliqui diminutiu actuale admittunt, nempe ab intellectu diuino agnoscente et aliquid possibile ex intrinseca sua natura esse, [illegible] intendunt esse quod pure possibilitatiuum nec in esse reale, inde esse diminutiu vocant Scotistae, at nos vocamus indefinite possibile nempe Metaphysice spectatum esse quod reale potentiale sitque actuale. existere tc illegitime ab intellectu diuino agnoscente, ita ut in suum esse existentiae habeat ab intellectu agnoscente, licet dicting de 2 dis

intentionibus p. 52. L. / item p. 187. L.

Hypothesis j.

Deus ignoscit ónia entia póibilia quasi óe ut actualia nec requiritur ut actualiter aliqd sint, sed sufficit qd possint aliqd óe, sic ab æterno poterat in his circumstantijs positis.

Hypothesis 2.

Nulla especiéa Mphysica aliquis rei sive póibilis sive actualis, qd óe ipsam, sic evidenter n sum hóg nec n hóg, ja hic valet id quod, o sthoffe logicam é ut parvum opusculum n ón hób aliter é hpóes, et ge nus ad fm qd pdicati pt de multis, qd fit nempe ut abstractiones ipse iltu. p. 148. L.

Lemma.

Óe qd é in orbe v creatu v creabile, pdictu ad pducibile dbt óe v qd raois v qd reale, nec pt óe specietu ex utroq; quippe cum entia ut rejóem facta sint pure ut iltu facta, et tia realia prorsus n sint facta, adest imedta stradictio. 23.

Obj. Thesis quoad pmu Assertu: póibile Mphysicu n é opus dtis p. 27. / go dbet óe reale p. 27. / sed p reale actuale, go reale póibile Cbr. m. evidens é qd aliqd póibile actu n sit ut actu ót, et g é. / 14. / L. ai sic aliqd ót póible et simul actu p ptiripaem ab et ergo p. 19. / go póibilia Mphysica loquuta ut Cbr 2. si ót póibile Mphysicu aliqd reale actuale ab æterno ót minutu ex reale et rabis p. 19. / ai tle n datur p. 22. / go.

Cbr 2. Assertu: Loá tum raóes pdicandi sunt res et hbent p. 52. / sed raóes pdicandi pertinent ad iltu p. 187. L. / good póibilia loquia pertinent ad iltu. Supponimus sed n ad iltu creatu ut pote qui n é ab æterno et póibilia n ignoscit p. ff experiam, / go p iltu divinu.

Solvuntur Objectiones Pontij.

24.

Obs. aliqnd actualiter ignoscibile dbet ibere aliqd óe actuale, sed res póibiles sunt actualiter ignoscibiles ab iltu divino, go hbent actu aliqd reale. M. ptt: ja hctu nil, so u videre nisi et quatu existat, go óe illigere v ignoscere. Rx D. m. Ry actu cadente sup iltu ignoscentem c. cadente sup rem quasi actu existere. M. sic ón n ót amplius póibiles, ad ipsam Dico: in n duo óe n posse, quippe illi ipsentia et póibilia sunt simul, ipsentia, et tu me liceret inferre, go jam existant, ga eo modo videt simul de obla videnda ipsent. Sed de tm ostendunt et póibilia, go n et talia de ipsent videnda.

Inst j. istud poibile jam dbet differre ab ente facto et raóis, go jam dbet de reale p. 22. / Rx D. óens: póale et actuale. N.

Inst 2. óe abtu aliquis póre dbet actualiter ón sista pódicandi in obtu. Cf. / only n vide bit iridem nisi actualiter cadant ptiria resuita, ai ex creatura sunt obtu actuale n nisi póibiles non sint iltis divini, go dbent aliqd actuale ibere. Rx D. M. obtu é speale

et primarium C. secundariū N. obtū primariū illius divini é ipsa essentia divina, et secundariū sunt obtta quæ in essentiā divinā relucent. Sine C. possū aliquē effectū ignorare et simul prognosticare quēnā possibile é, et ex tali effectū sequi possit, sic ex moratis moribus Petrijam ojugo, mictū forte boni cum hoc hoc é eventurū.

Jnst. 3. prat ego intra illū é ens realis, extra é ens realē. p. 23. sed ista possibilia sunt extra illū actū, go actūq; reale. Ad D. m. sunt extra illū actū possibilia C. actū existētia N.

Jnst. 4. existere aliqd idem é ac actū é, sed sunt possibilia actū, go et existētia actū. Ad D. N. idem é ac actū é extra suas causas positū C. adhuc actū intra causas N.

Thesis 7.

Possibilia objectivē sumpta habent é ab ojpotentia divina.

25.

Animadversio.

Hæc thesis é contra Thomistas, qui pretendunt possibilitē objectivā p. 12. n. é desumendā ex rē producibilibus, sed ex ipsis ideis in mente divina ingenitis de re producenda. Sed cum nos dicimus illud é objective possibile sua essentia, q. sit producibile et illud é illiter impossibile q. produci n. sit ab ojpotentia divina, Thomistæ inferunt, illud é objective possibile, q. é producibile secundū ideā in mente divina ingenitā. Obj. Aliqui: si possibilitas objectiva nil ponit, nisi imaginem a quo possit creari v. reproduci, ai bene respondet, ab ojpotentia divina, go. Ofr. illud é objective possibile, q. terminat sit ojpotentia divina, sed dis res producenda, sit eq. terminat ojpotentia divina, go bene illi adscribitur essentia possibilitas.

Solvuntur objectiones

26.

Obj. Deus requirit creaturas producere nisi eas v. possit habere pr. eminenter, go in nulla creatura producta é, quin ojpotentiam divinas objectiones in ipso stentas. Respondeo sed sic sunt impressa ad essentia divina secundū ideā ab ipsis possibilitās, go possibilitas objectiva sic breviā explicari. N. C. concs: sic positive C. ita ut hæc sit notio distincta, q. quā explicetur possibilitas objectiva N. cum é tum possibilia tum actualia in mente divina relucant, n. sit é ideā clara notio rei producendæ, sed determinata sua ojpotentia producens.

Jnst. Si pictor aut architectus habeat quampiā ideā de domo fabricandā, bene illigit producitio domūs secundū illā ideā go à pari. Ad D. ptm. antecedens é certo q. sit allaboratus et ad ipsū ædificiū ratus operā C. pcise ex ideā N. item de excellentissimo ædificio ideā habere quin illud opere efficiat.

Articulus 2.

De necessario, stingente, immutabili, et mutabili.

27.

Nonnulli statuerū divini idē, cujus oppositū é impossibile. cujus species nempe Metaphysice physice et mōr jam examinabimus p. 347 et sequentibus p. item nro 6. et 7.

huic pertinet nécessitas antecedens, si semper aliqd ita ~~se habeat~~ se habeat, ut aliqd ex eo necessario et impedibiliter sequatur. ~~et inde~~ E.g. si vi aliqui nullo.

29.

Necessitas sequens illa é, si aliqd ex hypothesi seu ex suppositione qd se habet qd novii antea certiús sequitur, mutabiliter. Sic posito decreto ab aeterno qd Petrus sit peccaturus, néce sequenti necessario sequabitur.

30.

Si aliqd ita necessariu é ut opposita illius aliud illius, straniu é ñ posit, dicitur m absolute necessariu. et sic solus Deus necessarius é; necessariu vero ex suppoé é, cujus oppositu nequit ée stante hypothesi. Sic posito mundo necessaria é ejus existentia, ~~cum~~ coincidit cum néce sequente.

31.

Stringens dicitur óe id, cujus oppositu é possibile E.g. oia particularia sunt stringentia aliquis hóo é doctus. idqs pariter tripliciter fieri pt, nempe Mthphysice si oppositu saltem Mthphysice loquendo pt fieri E.g. pt ée qd homo lo pordet Gigantem.

32.

Stringens physice é, si náis legibus ñ repugnet E.g. ñ repugnat náe legibus qd hodie sanus erat pt fieri aegr.

33.

Stringens mr é cujus straniu similiter pt fieri: E.g. similiter pt fieri et m glacie.

34.

Quidqd é necessariu Mthphysice v absolute v ex ~~hypothesi~~ nec idéantecedente impossibili nullo modo é stringens.

35.

Qd vero é necessariu physice, mr v ex hypothesi suppoé aut néce sequente saltem aliquo modo é stringens ab nempe ex si nisi ñ ée et obj.

36.

Quoniam illud é immutabile qd aliter ée nequit ac é, coincidit illud cum necessario, ita ut oé necessariu sit immutabile et é contra.

37.

et cum mutabile sit qd aliter ée pt ac é, coincidit mutabile cum stringente obj.

Caput 2.

De Ente et ejus proprietatibus.

Articulus I.

Quid illigatur sub nóe entis.

38.

Ens pmo pt sumi in suo latissimo pro oi quocunqs sive intra sive extra áam nostra existente, qud é commune omni ratóis et enti reali, sive enti ficto et vero. atque hoc ñ agit Mthphysica cum sic ens transcendentissime sumptum sortiatur locum, qd bene notandum. Mthphysica vero tm agit de entibus realibus, sive ut sunt abstracta à rebus apparentibus.

39.

Ens realé in sua notióe idem dicit ac aliqd qd é potens existere v existit. et hoc modo ñ é in ~~tota~~ serie oiu verum aliqd,

cui nomen entis ñ spectat. Sic Deus creatura et religiosa existunt entia, ita ut sic sapiatur Deus ut existens, creatura ut existens, utrique nomen entis tribuatur. 40.

Si ens considerat in ordine ad Deum et creaturam tunc dicitur tanquam aliquid superius ad illos descendere, provocatur ens omnissime amplum et quem

41.

ad differentias entis omniter aequalis, nam ja creatura ~~e~~ é Substantia ~~e~~ ipsa Substantia et tunc accidentia illa in quibusdam Aristotelis p. 116. simul et non entis ulterius transfundantur ad Substantiam et accidens.

42.

Cum vero in orbe ad extra nil detur nisi Deus creatura Substantialis et accidentalis atque ipsa ordo notio entis spectat, ens tanquam aliquid transcendentale considerari potest, sed ~~non~~ non illi potest certa Categoria assignari, cum ordo ad spectat, sed ~~non~~ quasi transcendentaliter sed ipsi supereminentiae ordo atque ipsa quaestionis, quae pende latente supremo non aliter ac diversae species ac laterales considerari possunt, et ideo vocatur eminens sed transiens Categoria.

Thesis 3.

Ens habet septem univocum ~~respectu~~ tam formalem quam objectivum respectu Dei et creaturae, Substantiae et accidentis cum aliquam ~~ta~~ analogiam. 43.

Definitio 1.

Per septem intelligitur illa ratio, quae definite exprimitur, et duplex: objectiva et illa ratio quae in uno et se habet formalis ut et quod in eodem exprimitur.

44.

Definitio 2.

Univoca sunt quorum ~~et~~ ~~ab~~ ~~idem~~ ibi habebis analogorum definitionem p. 182 et p. 185. L.

45.

Lemma.

Datur quaestio formalis, quam non objectiva, seu aliqua possunt tam ex ratione sui nihil ~~de~~ dicam aliquos rei inge generare, quam et nige ~~rea~~ aliquam libi quaerere. hoc fuse infra ipsa habebitur, et hic sufficit non in ordine suppo.

46.

Animadversio.

Haec thesis ~~e~~ ~~ista~~ Thomistas ~~ipse~~ defendentes, ens non ~~e~~ sumendum tanquam aliquid transcendens sed et intuitive ipsis jam ~~re~~ ~~by~~, ita ut ens non potest illigi, multo minus objective ipsi eligi quam non simul inferiora patent unde dicunt tam parum habere univocam inter ens in Deo et inter ens et in creatura

47.

Hypothesis.

Univocatio potest stare cum aliqua analogia.

Cum ~~en~~ univoca sint quae habent idem nomen et eandem ratio p. 182. L. et analoga magis quae illud nomen et hanc ratio in quali modo participant p. 67. servato defectu univocationis, et defectu magis. quo et definita possunt esse simul cum defectu et definitione sit idem p. ~~181~~ 181. et ipsique ja aliter non, ac ipsi defectu by nominum

Gill. si ens abstrahit non profundi, et hoc ~~est~~ profundi non est in Deo et in creatura ut entia dicuntur, ergo non dicitur ens, ai fi profundi non est ut existens in Deo quod ipsum non fi profundum et ab infinitate et finitate ut è existentia habet in Deo ergo dicuntur falsum est.

Ob. D pis si in concreto sumitur C in abstracto N ob. a detur Deus existat C praesertim N.

Gill. ut profundit Ens non est finitum quod est infinitum. proinde non finitum idem, è ac infinitum, sicut non simile idem et ac dissimile. Ob. D a finito negative C a finito abstractione N si enim intemerges, an numeres et sit simile; nunc

Ob. ut ego abstrahe a corporibus simultudo vel dissimilitudo.

Gill. ens dicitur nunc realitas ab esse quod est ipsum dicit, unde esse ab esse a dispositio ordo et incorporeus quod ens Ens est cons: bene dicendum est substantia Deus è Ens.

Ob. D substantia praedicatur C transcendentis N.

Gill. si ratione infinitatis non dicitur esse finitum ab ente a Deo tunc nulla attributa nec ratio et voluntas Dei prout ostium N. Ob. D et insuper sequetur quod metaphysica est quius quod ordo de attributis non verificantur ut probat. Ubi sed p. Rationes Dei quae nulli ens cons et quod bene dicitur, cum è ens et non ordinem.

vendicamus p. 74. L.

Obr: Assertu: univoca sunt quæ habent idem nomen et eandem rationem (44.) sed Deus et creatura sub hac entis habent idem nomen et eandem rationem, ergo sunt univoca. Sub br: m: Deus est ens per se existens, creatura est ens per se existens, ergo. Sub sumo: tertius syllogismus ut ipse patet rationem entis, Deus modo infinito, creatura finito (ex hypothesi) ergo cum analogia inæqualitatis p. 187.

Respondeat adversarius et sola verificam proportionis, nec non adest univocum, sed analogia proportionis p. 186.

2ta: non solum adest similitudo sicut pagi dicitur de monte Hermon, sed non adest res ipsa, sed verificat in se aut potius suscipit, sed non adest res ipsa, sed verificat in se aut potius suscipit, ergo est idem cum definita accipere illa ratio in qua convenit p. 33.

Obr 4. vice: Illud est ingenerari idea alicujus etsi ipsi non apparatus illa idea ipsencta Christi idea p. 46. L. sed non adhuc patet, quomodo potest dari idea clara alicujus à longe se movetis, quia in deity idea distincta ergo licet entis idea sit ejuncta cum Deo, et in creatura sit ipsencta cum creatura, non creatio sub idea entis obs. non Deus et creatura non habent ideam mihi ingenerare. Ant: ser ab exteriori, idea non nec mihi et aquentitia et facultatis p. 44. L. sed est mihi idea advenire de solo ente, quia advenit idea Dei et creaturæ ergo. m: petit ab exteriori, sed non audio ens non distinctor et ipsius ergo sit Deus, quod et creatura, sed ad omnium suscipit alicujus quinque actus illud sit determinor.

Solvuntur Objectiones.

Obs: tunc ens non est univocum sed Deus et creatura sit sed specialis diversitas inter Deum et creaturam, cum non potest dari major diversitas, quam infinita, ergo non adest univocatio. Sed D. M. tunc non est univocum pertinet C. cum analogia inæqualitatis N. p. 47.

Instij. Ens entis non potest jaciendi ab ipso Deo et creatura, ergo non potest dari ista judicio nos p. 6 assignata. Obr. tu: non potest dari judicio objectiva essentia ab essentia, definito à definito, cum hæc sit idea apprehensiva p. 45. sed cum quod idea essentia primo diuatur in se, cum nil potest esse prius in illa se, sed illud quod res ipsa est, ergo sicut non potest ipsa nec ab ente et illa ipsa non ens a Deo, ergo est specialiter ens. Sed Ista. sed ens M. D. Si sit idea apprehensiva et nulla illa alicujus C. si talis non alicujus alicujus, si sit idea apprehensiva et sed non ratio intuitiva C. si sit tu sequ N. si non dico Deus est ens per essentia, intelligitur jam non solum ens entis, sed est in secreto cum divinitate juncta nostra vero distinctio vel, quod idem verum sit dicere Deus est specialiter ens sed non extra ens est specialiter Deus, alias creatura est ~~Deus~~ Deus p. 20. L. Solent inde scholastici distinguere Deus est ens specialiter, si ens dicitur existit specialiter sed in Deo jam existens C. sed et in suo secundum p. 43. et secundum suam definitionem p. 39. N.

Instij. ens non est ipsum à Deo et creatura est aliquid finitum et infinitum neutrum potest dici, ergo non potest jaciendi sumi et ens est. Obr. m. si primum, ergo est ens in Deo est finitum, si secundum, creatura est finita. Sed Ab: abstractus, cum finitum est infinitum ita sit aliquid, quia Deo et creatura non entis. Instij. si ens abstractus à finito et infinito, tunc est in Deo aliquid abstractus ab infinito, et in creatura aliquid abstractus à finito, ergo hoc non, cum sint infinita in Deo, et finita in creatura, ergo. Sed D. M.

unicum inæqualitatis non potest ipsa esse non potest ipsa esse non potest esse.

Sola abstractione non manet aliquid et nihilum. non ratio non ens ergo est potest esse.

Sed dico ergo manet quod non habet alia realitas et non manet in ac entis realis C. in ac entis corpora tali N.

sufficit et aliquid manet non ens vel non in illa. Sed dico ergo tale est sufficit hæc N.

idea complexiva est ergo vel complexio est in ce non reciprocus et complexio.

rationes ipsius et similitudo non datur proportio sed data unicum sola autem datur. Sed dicit proportio inter reciprocus et reciprocus et in ceado N. in judicium C

Anst ens

et aliqd abstrahens from ejus esse ratr positive C. existentialiter N.
licet in divinis se habeat res seu personalitas dicunt abstractere, ñ id sunt
ni deo sed sit in sua rae formali sed quarta.
fact 4. ucaa se habet ad effectum et deg ad caa, sed sic ñ é univocão, praeque
inter caa independente N. et ipsum dependente, ñ é idem nomen et eadem
raa, jo. Rx. D. m. sine analogia C. cum tae N.
Ins 5. Ip univocie judicatur, dbet é r qe eg ñ species, e qd similis, id fitri diversa
Ahoc sunt aal praedicata et dnt habent hoc ái ñ datr genus respectu dei, jo nec uni:
vocão. Rx. N. nam sufficit illi eadem rjo.
fact 6. si daretur aliqua rao ñ communis r daretur a pte rei illa rao r. solte p ictu.
r. et ipsa r. ñ, respectu, et dici, jo nulla é sveniea pter solte nomen. Rbm.
si primum, jo dt aliqua realitas seu aliqua raa communis deo et creaturis
si secundum, jo sola t sveniea nois. Rx. N. m. et ping. qd ñ
sit aliqua realitas rae pure p ipsa, sed sit tm aliquis conceptus objectivus,
cui inferius melius respondet realitas. nec ñ é genus respectu dei et crea:
turae, cum rae infinitis ñ possit dari aliqd superius deo. nisi tu genus
latissime sumatur, quod limitis é judicatur sequiu abstractione ab ñ
Metaphysica realiter p. abstracto habeat, an ñ illa de quibus judicatur rao
univoca, sint realiter differentia, et una pars ñ includatur p infinitum,
in rae superioris.
fact 7. implicat et deg aliqd participet di sui deg dbet et participare raem
entis, jo ñ dt é univocão. Rbr. m. gia illa quae in aliquo communi sveniunt
participant de illo. Rx. D. m. si adeo vera attractio et attributibilitas C. si
sit tm aliqua objectiva ictus nostri ad eandem judicandam facil:
iendam determinatio N.
fact 8. ñ p é é aliqd simplicius deo, sed sic ens é aliqd simplicius deo, jo
Rbr. m. illud e simplicius qd ñ habet aliqd sibi ejuncetu p. 43. jai licens
ñ habet aliqd sibi sit sic sed ipsum, deg vero habet ejuncetu
ens, jo Rx. D. m. si ñ existentialiter habeat respectu distinctu C. si tm
intrinsice N. licen ñ sunt duae ens existentialiter et deg, sed habent qd idem.
fact 9. si illa rao p. abstracto vaceat, tunc in ens é univocu
respectu entis realis et raonis, ái hoc é ista minime. Rbr. sequela: ñ ma:
gis respectu entis realis et raonis gim deg et creatura cum sint infinita dis
gis differt ens reale a raonis gim deg et creatura raonis, ñ habet illa respectu
fossa. Rx. disparas é: ja ens et minime realis et raonis, ñ habet illa respectu
potentiae existere r existere simpliciter, p. 39.

Articulus 2.

Quid illigatur nae especie naae existea.

50.

per especiam illigitur cujuslibet entis inseca constitutio ei cujus é qd é et quae
sublata ñ é, quae nobis commodam deam comprehensivam praebeat p. 50. Ill
vocatur alio nae foa Dei rei quidditas et rao formalis aliqd definitum, qd
sit ceru cum primum, quae in aliqua re sunt recipibilia. primum deo dicitur
qd nec potest é prius eo, jm illud qd res sua e in qd e in deo invariabiliter
ab aeterno neaae simpliciter constituetur, qod nec p absoluta dei
poa e pea alicujus rei mutari potest, ut ta maneat eadem res.

51.

Quia ám in rebus creatis ñ é aliqd qd ñ in aliquo cum altero sveniat nisi in aliquo
desveniat, ista nempe in creato ñ dtr aliquo sveniea, ideo rerum creata:
rum especia ex aliquo p qd sveniant et ex aliquo p qd differunt constituing, unde
extra composita vocantur, ad differentiam entis mere ali, qd ex se especialiter
simplex é, qd definitur, qd sit illud, cujus especia in seca ñ constat ex pluribus
rebus distinctis inter se aliqd diversis, dum e ista ens especialiter compositum
dicitur, cujus especia ex pluribus resurgit inter se distinctis. hinc compositio

Bucc pnts dm et ered
e ugli differentia
qd ñ dicit omnia
qd tu differunt in aliqd
sed ñ in omnibus et hoc
patent C. tu ñ
habet dicere et disp
inferiori sum ñ
Virtualiter differ ens
ñ sunt ñ parentes. et
tm ellis parentes ea
cipiat qdam.
Ma dum et ista differunt
v. in sed finitate
C. Ill. vel ñ
differant moralitate et
dicit rei. Rx. li
ultimo differ inter
potentia differ.

ex genere et differentia, vocatur oppositio logica, si illorum abstractum illegitur, vocatur essentia Metaphysica. si tandem illigantur species physicae e oppositio physica: sic hoc semper ex Ente et ratione oppositionis physicae, ex causalitate et rationalitate oppositionis Metaphysicae, ex gene et differentia oppositionis Logicae.

Quae in simplicibus oppositione 53 clare, si sint in diverso genere, sicut: Jesus Christus Metaphysice oppositus, et est ratione nostra, non habent oppositionem physicam, in Deo vero nec Logica oppositio admittitur, illigando quatenus mutuo inventione et fundamento essentiam Metaphysicam et ratione: qa haec ora repugnarent enti simplicissimo, qd ens simplicissimum si haberet species, haec species illa pars jam est simpliciior qm illud constituitur ex oppositis.

Cum ante Logicum hic oppositionis 55. suppeditant fundamenta metaphysica de quibus verificantur, dicimus dari a priori illos ordines generis, qui in doctrina sub terminis in arbore predicabilium exprimis designantur. et quibus constituitur aliqua doctrina nempe Physica.

At species eorum idem et ac non illorum nomine agitantur, sed sic impossibile oppugnaret ilesus, verum est in re, qd sint realis, qd sint rationalis, et si nemo illos dicit. ergo predicabilia ordinis sunt illud nostrum non ita illa doctrina Metaphysica.

Ita quae fluunt mente ex essentia 56. specierum dicuntur, si fuerint tanquam virtutes et species considerata, vocantur species Metaphysicae. Ut virtutes videndi, virtutes hominem dicit rationalitas humanitas et ipsum Metaphysicae principalis doctrina de opere 1:66. Si vero sumitur tanquam aliqua actualis separabilis subsistens nostris, patens, dicuntur species physicae ut essentia aeris, calor ignis, gravitas qualitatis, ut habent species tanquam vis aut virtus attenuandi vis de extendendi essentias Metaphysicae, dicuntur idem fluere ex essentia, qa ignita essentia ei statim illigantur et legit potent.

Si vero ipsa essentia considerantur tanquam origo operandum, vocatur natura, sicut et origo proprietatum vocatur essentia, et g. aqua essentia est origo vis superiorum elevatione, et haec proprietas fluit ab essentia aqua, qua se movere se ideo restituit frigus, et se ignem deperditum reparat, hoc natura haec operatio dicitur natura, quae fonte ab Aristotele definitur: principium motus et quietis, motus nempe operationum et quietis, si sua quae quaerit obtinuit.

Essentia physica non alio nec vocatur actus et potentia, ita ut potentia de habeat se modo generis et actus se modo differentia. certum ita physica a Metaphysicis bene discriminandi non insuper desumitur, si illa quae subsistunt aut imaginatio vocatur physica, illa vero quae solum intellectu et ratio soli patent vocentur Metaphysica, qd ita non in utrisque prorsus procedit.

Proprietates consequentur modi et sunt proprietates, porro physicae et Metaphysicae considerata et modi. modus physicus vocatur extensio, Metaphysicus vocatur intensio, extensio ita physicus est e. g. species, statio figura determinata, quibus est aliqua 0 privatio intensio est e. g. extensio essentia et actualis. caeterum modus ut sic definitur qui adventicias rei non variat essentiam rei cujus est modus, modi insuper sunt inseparabiles non vero existentiae.

Species ens ut fiat hactenus [illegible] 59. est et aliquid quasi Metaphysicus in quantum est essentia considerabilis fluens ex illa e. g. haecceitas, et est, si essentia aliqua est actualis, hanc accipit species differentias, atque ori alia ex eisdem non separatis differat et vocatur haec, non et haecceitas est ipsum constituit Metaphysicum, vel cujus aliqua natura essentia vocatur haec. fluitque tanquam ratio formalis, et vocetur aliqui individuum et

species modus est qui adventitius rei non variat ens cui est modus.

species ens ut fiat hactenus [illegible]

singulare, et hic gradus semper præcedit existentiam, supponit tn ipsam
tam genericam quam specificam ut ipsa ex quâ fluit.

62.

Jacobus jo: Sching gradus existentiæ quæ definitur potentia possibilitatis
sed ille gradus per Sching fuit, et plus ab amplius sit possibilis sed actualis
et inde hos illius existentiæ vocatur ens in actu ad differentiam entis in potentia
quidem ut possibile p. 190 L. / hoc clarius rem existere idem est ac rem
aliquam extra nihil reperiri.

63.

Ergo certum est hæc omnia Metaphysica hactenus recensita esse in nostris Gribus
et resultare ex eorum physicis, sed ex illis, quia nostrum respectu Sortis
et Petri non est aut rationale, quia non sit in aliquo individuo Petro Paulo Andreæ, sed
quatenus rei illa proprietas, nec modus nec hæcceitas, quæ omnia licet
in aliquo singulariter individuum sint tamen. nec ullus in oculis possunt
sentiendi, ratiocinandi, visibilem modos insecos, nec potest dici, quod sint
entia rationis quia ibi facta p. 54. / inde

Nec negare ut, [illegible] quia et [illegible] [illegible]

64.

Scotus invenire studuit aliquem medium quo physica a Metaphysicis sen
res quas palpamus ab earum effectibus et Metaphysica a Logicis, seu illa
quæ sunt a priori rei, ab ipsis quæ posteriori sunt secutamque et inde originem
dedit entitatibus et realitatibus superadditis, ita ut E.g. Abstractio gene-
ris aalitas Abstractio differentiæ rationalitas, Abstractio propriorum risibilitas
tas aliaque virtutes, Abstractio individui hæcceitas, Abstractio actua-
litatis existentia tanquam entitatulæ superadditæ a Logicis fuerunt assu-
mata superadditæ nempe rebus physicis in quibus sunt.

Defin. Logic. nad rei

gen Diff
al vir
⊙ a

65.

Hæ entitates seu entitatulæ non inde vocandæ sunt res quasi ipsis
sine physicis rebus possint existere, quasi vero liberæ, sive existere, putasse
res physicas naturaliter, ut lapis, lignum, et separatim ut separatitas, plitas
etc. sed vocantur id sei seu gradus rei, rebus physicis statu, idem ineptum
dum cum ipsis et vocant identificantur nempe inter, unde non sunt res
nisi res minus strictæ tales. unde illa gnoma Metaphysica resultant ex
physicis. dicuntur inde formalitates, in forma strictæ loquendo ipsa
tota essentia completa et sequenter unum in et partes abessentia sustinen-
tur nuncupant illæ entitatulæ non formæ sed formalitates vocantur. ita ut
et res a formalitate differant et res propriæ existunt vocantur et ceteræ
[illegible] sunt physicæ seu sensibilem in rei individuo, dum autem formalitas
existant tum existent totius emanet seu evolutiat ex toto non libertatem sua
nisi ut resultantes effectus arguunt.

66.

formalitas inde definitur ratio obiectiva susceptibilis in aliquid ut sectrans
quato et effecto distincta a sectato adequato alterius formalitatis ejusdem
rei. quoniam ratio / p. 45. / obiectiva / nio cit. / susceptibilis in re / nio 67. /
sectati adequato ejus semper non sine altero per virtute seu principium
ratiocinandi quin aliunde virtute sentiendi.

67.

et ita in hunc modum per rem physicam valing inventum, ex quo abstrahantur
entitates Metaphysicæ non per se physicam illiping aliquo specimen sensans
mea effectu quod E.g. quercus arbor mensa foo et hoc sua forma et
mea ex quibus tanquam ex actu effectu semper dum mea e indifferens

[illegible] dum pons vomer

dicitur, sola abstrahit et non alia, et hic species dicitur physica, ex qua resultat Mathesis.

Articulus 3.

Quæ sint proprietates entis?

Unitas

66.

quotidiana nobis experientia demonstrat, plurima esse in rebus entia, pro rerum ratione varia, nec esse infinita, atque eo ipso quia multa sunt aliter sibi non possent, prius quam ex unitate per aggregatum, sicut decade ex pluribus unitatibus illis mere substitutis, et inde jam est prima et propriissima, unitas, quæ verum est dicere de eis et non aliis similibus, quod sit ipsa entis indivisio, seu quod est indivisum in se et divisum a quibuslibet alio.

unitas entis est ipsa entis indivisio.

67.

Scholion: hæc definitio licet sit negativa tamen positivum aliquid importat, cum ex natura sua negationes tendant, p. 84. sit cum enim sit proprietas entis inseparabilis indeque separabilis ab ente et non ipsum esse nihil vocatur unitas transcendentalis rebus omnibus inhibita, quatenus omnium sua essentia est unum sicuti cujusque essentia est ens p. 50. inde est specialis unitas vocatur.

68.

quia nam varia sunt in rebus entia quid diversas nobis ideas ingenerant, ideo et varia quoque ab illis mutuantur. ratione ipsa simplex cujus ratione essentia, in quibus non sunt plures reipsa distinctæ, inter se atque a se mutuo separabiliter. sic dicitur ens esse simpliciter simplex quippe in illius essentia plura distinguere non possumus, ex quorum unione resultat. inde vocatur deus ens unum unitate simplicitatis, atque ita non habet genus seu sui simile nec in specie quod illum possit ulterius, sequentur, ens simpliciter simplicissimum, quod non nisi a se indivisum et est indivisibile.

69.

Indivisibile verum est duplex absolute et secundum quid. indivisibile absolute vocatur illud in quo nihil est quod rationes cogitare divellere, et hoc modo deus est indivisibilis, nihil est in illo in deo quod aliquam rationem privare, unitas igitur dei est unitas absoluta simplicitatis. indivisibile vero secundum quid est illud, quod quamvis in essentia dividi nequit, verum aliqua in ipso sunt, quibus ratione potest quin, et hoc modo indivisibilis est mens humana, etsi ea ex plurimis a natura separabilibus essentia mentis non sint, habitibus tamen ipsis virtutibus quibus ornata est, et reipsa destitui quin destruatur. ita tamen mens est una unitate simplicitatis secundum quid.

70.

si vero jam dicatur pluritas secundum aliquid re possint plura esse, tunc si fiat genus et differentia vocatur ens unum genus species logicum, si abstractum illicitum et essentia cum proprietate vocatur unitas unitate species Mathesis, et si species fiat quod partes physicas dicitur unitas unitate species physica, sic partes integrales fiant collectio dicitur unitas quitate integritatis seu quod accidens, illa vero prior species dicitur quod unum quod de.

71.

si duo sumuntur in individuis essentialibus dicuntur habere unitatem essentialem ut petrus et paulus sunt quoad essentiam animalem et rationalem quod essentialiter unum, si sumantur in individuis accidentalibus

tamen unitem adinvicem accidentalem, sive vero aliq jam
habeat ultimam suam defineatem et sit extra causas et consequenter
individuum dicitur habere unitem individualem, et potius unum
quam unum vocari debet. Hac unitas quidem dicitur specialis de numeratione
unitatis huic opponitur multitudo, quae idem est ac unitas negativa
id est si plura fuerint individua dicuntur multa sed non unum sed di-
versa, et sicut per divisionis negationem tollatur unitas, facta divi-
sione etiam multiplicitas, et sicut unitas tanquam positiva opposita
est ad divisionem et multiplicitas tanquam negatio[illegible]
hic generaliter notandum, numericas physicas [illegible]
contra in Metaphysicis unitibus datur distinctio.

Veritas

73.

Experientia cuivis praesto erit, cum judicium esse falsum, sua scilicet
esse idem et formae apparenti obtulit, non tamen fuit in se esse. Sic sapientis solem
dealbatum esse, et judicium et ita sol non apparet, luxit esse, datur causa mei
erroris ex parte obtulit se non distincte repraesentantis.

74.

Inde jam remoto errore habetur veritas non solum debet attendi ad illum
sed tam ad obtulit ita ut debeat esse conformitas ex parte obtulit cum rebus
illius.

75.

Itaque si fuerit omnia sapientia mei judicii una ac de qua vero
sentia habetur veritas formalis seu veritas logica.

76.

Et jam obtulit de se tempore esse ut sit regulatum secundum auctoris naturae
decretum et secundum exemplar divinum Architypi fabricatum certe
ad veritatem habetur jam fundamentum ex ipsis regulis conformitatis seu natu-
ralis opus quam esse perfectum.

77.

Jam tamen Deus est vero, ipse vero distinctus a se sui idea non potest
habere jam non est tota ratio veritatis, quia aliqua res sit conformis divinis
ideis sed alia debet inquiri.

78.

At aliqui recepta non hypothesi de veritate quia conformitas non ad illum, jam
ni illae res sunt vera quae non agnoscimus, non ad ideas p. 77. jam ex obtulit
debet repetitio fieri est ita ut veritas potest esse passio entis aliud non sit sum
conformitas rei visibilis est. et haec est veritas specialis Metaphysica entis
passiva et transcendentalis, quae est ens est conforme ipsens esse sed Nam
et non aliam nempe conformem auctoris naturae decreto ita ut non detur ens
naturae Metaphysicae falsum, repugnat enim ut res sit conformis suae essentiae
et simul illi sit disformis. Inde si stingat aliqua falsitas haec erit
solum relativa quoad nostros fines dum illum.

Bonitas

79.

Non est in orbe quicquam quod stultum sit nil enim Deus et natura instituit quin
ipsum et si nihilo inservient quoad agnoscimus nostra, certe varia pas
universi erit inde obtenta, in qua pulchritudo consistit, adeo ut omnia
haec non ipsum hoem ut elatum non ipsum urbem ut pulchrum reddant et
perfecti, ita ut in perfectione bonitas fuerit, una bonum bonitas

veritas entis et conformitas rei visibilis.

bonitas entis fundatur in perfectione entis.

specialis transcendentalis vocatur illud quod in suo genere est optimum, sed si nihil deest eorum quæ exigunt, et sit quod est adeo esse abductore nec interitu potest.

80.

Bonitas et lux una quæ emanetur ab ipsa hæc vocatur prodire; altera quæ juvat decori illi vocatur transitus.

Inde in bonitas cujuvis entis ex duplici capite emanat et ex ipsa natura ut metu appetitus delectationis potentiam moveat et ut juvat decorem illi nempe tanquam pars specialiter perfecta. prior bonitas est indicantalis altera est specialis seu transcendentalis

81.

nullum adeo ipse est ens malum malitia, quæ transcendentali bonitati adversetur. in nihil enim divelli potest ab esse rei, quin res ipsa pereat adeoque ens Metaphysice non bonum idem est ac non ens.

Articulus 4.

Alia proprietates entium, ne nempe de identitate distinctione diversitate oppositione.

82.

Identitas est quod posterior vero Soda quæ certitudo est relata transcendentia -

Sunt pulchriores entis affectiones seu proprietates quæ identitas et distinctio vocantur. illud enim idem dicitur quod alicui potest substituti e.g. libra plumbi et libra auri quoad pondus idem sunt, quia invicem substitui possunt. unde identitas est aliquid positivum dicens ordinem convenientia, et est relatio transcendentalis cum dicat ordinem et convenientiam totalitatis cum re by physicis in quibus sunt.

83.

distinctio vero idem est ac diversitas seu ad minimum diversitas est fundamentum ut aliqua dicantur distincta, unde sunt diversæ et similes quæ non possunt invicem substitui ita et illa distincta quæ vocantur quæ invicem substitui non possunt. v. sive iterum definio melius arrideat distincta vocabis quorum unum non est aliud, oritur ex ipsa natura rei quod in et his et in alia entitas, unde et relatio disjunctantiæ hu dissimilitudinis.

Ista sed quorum unum non est aliud

Substitui dr quod est idem cetera.

84.

varijs modis aliquid alteri potest substitui, unde et varijs modis potest aliquid esse idem cum altero e.g. petry quoad speciem quoad sua speciem quoad genus et differentiam potest paulo substitui unde dicitur num paulo specialiter idem.

85.

Si ergo in aliquibus species non potest substitui, illa specialiter differunt e.g. aal brutum potest substitui aali hominis et inde quoad genus sunt idem quia vero differentia unius non potest substitui differentia alterius et hæc substituat alia species, sunt specifice sed non generice diversa sequenter et specifice distincta.

86.

Si aliquid in re sed non potest invicem substitui

Si aliqua sunt invicem ita idem alicui rei et illi rei seu in re possint invicem substitui. quæ res illigitur ens existens. p. 63. tunc vocantur idem. e.g. rationalitas animalitas et reliqua qualitas possunt substitui invicem, ita ut hæc dicam in hoc tanquam re animalitas est rationalitas et rationalitas est rationalitas inde et sunt res idem.

Porro Intellectus in re

Si idem sed non

Si denominatio et denominationis substratum potest substitui alterius denominationi ejusque substrato sunt

87.

Si duo possint fieri ita substitui et unius denominatio et denominationis substratum potest substitui alterius denominationi ejusque substrato vocantur idem. e.g. qua poto et aal rationale defio et definitum possunt invicem ita substitui, ut tam nomen quam substratum invicem possit substitui

sunt fr idem.

88.

Inde si aliqua rei ñ possint substitui et pletq; Paulo, vocantur rr distincta, et si fr ñ possint substitui vocantur fr distincta sic qa male substituo rationali rationali dicuntur fr distincta, cum respectu unius ñ sit respectu alterius loquendo in abstracto.

Ceterum ut illa quæ sunt rr distincta rite agnoscantur, sed attendi an invicem separari possint v actualiter v potentialiter v proportionaliter, sicut esta ea quæ hæc tria signa distinctionis realis ñ habent sunt v rr v fr idem. separatio actualis a, nem unū potest tolli actualiter ñ sublato altero, potentialis, si id saltem v virtute naturali aut supernaturali fieri potest, proportionalis, si aliqua res actualiter nec potest aliter separari possunt ob similitudinem tm aliorū actualiter v potentialiter separabilia rr distinguuntur sic pater et filius in divinis rr distinguuntur ob paritatem in creatis, nem pater aliquis a filio separari potest

89.

Si aliqua sint fr idem ita ut omnia possint sibi invicem substitui, interim tm ob varios effectus mihi videntur fundamentum ipsa propria distinguendi tunc dicuntur virtualiter distincta. E.g. qa idem sol lucem facit et inurat, ideo datur mihi fundamentum sua lucifactiva et inurativa distinguendi et hæc distinctio vocatur virtualis seu rationis ratiocinatæ et illam quidem sed cum fundamento in re.

differt qa formalis et illa distinctio virtualis et formalis sophistica seu ex parte rei, qd prima distinctio quærat diversitatem v potius vincat ubi ñ est, altera distinguit ubi invenit aliqd fundamentum seu occasionem et 3tia ubi actualiter nam v extra aliud juxta definitionem p. 64. ex quibus deducitur ñ repugnare et aliqd sit idem et diversum simul in diverso genere E.g. fr idem et et illum distinguitur rr idem et distinctionem sicut est.

90.

Si unum aliqd sibi quo pugnet sibi alterum, oppositum dicitur aliis in 4 modis fieri potest imo positive, si et aliqd in se pugnat cum altera ponendo aliqd alteri in se contrarium E.g. frigus sic opponitur stratio colori. 2do stradictorie si medio, sonat negatio alterius 3tio privative si sonat privationem alterius, sic lux et tenebra sunt et opposito opponuntur. 4to relative si ita opponuntur ut existentia unius sicut existentia alterius, sic pater et filius Deus et servus opponuntur.

Thesis 4.

Multa entia spiritualia et abstracta ñ tm agnoscuntur et species alienas sibi ut res sed in et propriis ut sunt in se ipsis

Animadversio

Nota. Hanc thesin cum subsequente ex Hindmarsi philosophia peripatetica, nd et Neoterorum philosophia pertendit ñ rei veritatem ab ipsis id bad dicendi et scribendi, hac vero ideat facto imperii, sic solli nos docuit, non entia

nostra tamen vocas actus a parte rei [illegible] consideramus alias res [illegible] dari possunt, quas tamen ullo sensu attingamus nunquam, cum [illegible] debet adaequari [illegible] vel ea in alia quam [illegible] sunt in sensu incurrentes nos contradictioni argueret sum [illegible] apparationes [illegible] a parte rei [illegible] defendimus [illegible] nullos sensus [illegible] posse.

Hypothesis 1.

92 Datur in hoc [illegible] quod [illegible] sunt [illegible] alquis [illegible] sive [illegible] sensibus [illegible] dictione multiplicis facta innumera [illegible] resolvetur [illegible] bene [illegible] regulas et methodo [illegible].

Hypothesis 2

93 Omnes species adventitiae [illegible] et causae nobis innatae, quatenus [illegible] ex parte obiecti alquod [illegible] mutare sensus nostros [illegible] motum [illegible] [illegible] intellectus [illegible] quo [illegible] [illegible] species impressae vel [illegible] vocantur, [illegible] species [illegible] vocantur.

Lemma

94 Ad [illegible] concurrit [illegible] species [illegible] simul concurrant producant aliquid quod [illegible] expressa vel verbum mentis, sicut ad [illegible] et [illegible] simul concurrunt ad [illegible] imaginem [illegible] tractatu de [illegible], [illegible] species et obiecto impressa virtualiter [illegible] obiecti [illegible] species [illegible] repraesentationis [illegible], quod est in obiecto. Et haec est [illegible] [illegible] species materialis [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] ad sensus com[munem], dein et [illegible] agente [illegible] transfunditur in [illegible] potentia cui dein species expressa [illegible] producat [illegible] est spiritualis.

95 Prob. ass. [illegible] actus [illegible] nostrae tum [illegible] voluntatis, [illegible] quod [illegible] et nostra [illegible] quod [illegible] [illegible] 92. [illegible] species nostrae [illegible] cogitationis internae [illegible] [illegible] 93. [illegible]

Prob. 2 [illegible] de nostris [illegible] [illegible] [illegible] quod [illegible] de colore, [illegible] [illegible] [illegible] de colore [illegible] per aliquid [illegible] [illegible] semper [illegible] [illegible] quod [illegible] [illegible] quod requireretur species per sensus, [illegible] [illegible] [illegible]

[illegible]

idea est imago [illegible] [illegible]

NB. idea idem est ac [illegible] species intellectus [illegible] [illegible] sive obiecto [illegible] mente [illegible] [illegible] obiecto [illegible].
idea nomine [illegible] imagines quas [illegible] [illegible] quod [illegible] in mente nostra [illegible] possumus affirmare nos [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] perceptio [illegible] est [illegible].

Nec dicas eam formare ideam aliquā similem priori idea q̃ sua augeta imaginando rem Oram q̃ in ea stra: vel agnoscit illā ad cui dbt similem faciē ē. ñ, si quē jo sic species, alias cuatr species q̃ in infinitū, si 2 dum habet intentū.

Solvuntur objectiones

d. 6.

Obs: Scotus in 2 Sententiarū distinct. 3. qu: 7. §. ad argmta principalia ad 2dū sic habet: ilty nostry q̃ statū isto ñ ē natty poberi in ente visibili aliquo imaginabili x sibili extra prius moveatr. Dz. Scotū velle q̃ ad nullam potest elicere ignitionem quin prius ad agnoscendum excitetur a sibi, ñ ti negat, q̃ ad dem sit scia sua ignitionis ac actuū aliorū intellectum, audiamus Scotū ipsū ñro 2 5. de rerū principiis qui jo: ad humana agnoscit le ē. Ori intēde q̃ actus suos insciōs et ex sēcos absq̃ specie solā mentis exprimitur, ita q̃ isti actus absq̃ ōi specie sit sui ratio agnoscendi.

Obs 2. ex hac sententia sequuntur multa stra manifesta expericiam, jo. Obj: tm. sequeretur q̃ ad se haberet tempus totū agnoscere qa ñ habet species 2do q̃ tempus se haberet agnoscere, qa tempus sibi ēēt species. 3tio q̃ ilty ñ haberet efficiendam ad hoc notitiā ac infans recenter genitus. Q̃ habeam, si illa ignitio ad efectiones ōes exprimeret, ergo clare et distincte attingeret. C. si hoc ñ fiat. N. ad 2. d. tm. si autē de ef. ignitionis N. ad 3. d. habitualiter C. actualiter N. prima ēn ignitionis ulnis ex specie ty oriuntur, quibus tū ad imitationem dedit plateis ignitiones illes q̃ species facilius.

Obs 3. ñ dat nisi idea facilia et adventitia p. 4. si jo ñ dat idea sine specie, sed idea ē ipsa ignitio, jo ñ ñ dat ignitio sine specie. Q̃ N. cōm. nam idea facilia fit fm q̃ speciem jo positive quatenus prius obs habere deam adventitiam ad cujus similitudinem formo facilia, m: d. idea ē ipsa ignitio fundamentaliter C. fr N.

Obs 4. ad mi ignoscit, quin vestigiet q. vestigiū in cerebro aut species sub obtentum ignitionis, imo nas lubet ē impossibile quin aliq̃ ignoscat sine species et intervenū Oris jo. debent adēē species sibiles q̃ quas ignoscat. Q̃ D. tm. ita ut in illis tempus oia indeat N. quin illes C. qd illes dupliciter aliqd videtur, in ipsa sibi repraesentata, dum C. q. mente ignoscit in idea, at qd ñ aliqd de tangit medium q̃ quo et in quo aliqd ignoscat C. q. Dimitt hoc hic tēng dicit illū ad ignitionem solis at in hoc verbo hoc ignoscit illū tēn cum for nōē, sic a pari ~~[illegible]~~ tunc ignosco ignitionem fit aliqua nota ter vestigiū in cerebro sed ñ medium hac video mea ignitionem, sed illā ipsa id ē ignosco.

Obs 5. Scotus 3. de aā dicit ilty nil intelligit sine phantasmate jo nec se ipsū, subsumo: sed phantasma tm ipsetq̃ species verū sibiliū, jo. N. D. tm. aā nil illigit sine phantasmate id ē sine notis ac signis fugitū receptū et antea diximus C. ita ut in his totū oia ignoscat N.

Obs 6. Scotus loco cit. dicit: ilty se ipsū ignoscit sicut et alia, sed ala ñ ignoscit q̃ ē species sua sed q̃ species verū sibiliū, jo. et se ignoscit q̃ species. Q̃ D. N. id ē ñ se ignoscit ignitio distincta a se ita et alia C. ita ut sensus indigeat specē sibili N.

Obs 7. illa quā intuitive evidenter certo cognoscit q̃ sint et quamū sint ē q̃ ē aā nemo scit, cum aliqui putamus, illā ē nām substantiam, alij ignē, imo omniter dicit nobis e species prorsus

Tactus quidā plus ē ex dicas sensus ut sub ingressi quales in mente experientia, experiantur hac ex ijs quā per sensus intravere et formari vel con versione ut cum ex trepio imagib cum et nobis amicus mortū cognosco.

2 Amplia tione ad ea sic vulgari Rectus notis dicit illā imaginamur

3 medium et ipsa ut cum ex artem in fonā idea imaginā formamus, et ad id, quas nunquā vidimus.

imaginij d. d. m. q. dis, oq in se c. ff. q. agnoscat q. sentiat, vegetat et dis:
cutiat, illigat, valet et amed. N. in hoc ergo evitandum error fuit, q. ex
agnitione aliqua partiali tm voluerint totam ejus species statim habere
posse.

Obs 8. in aa agnoscimus tm aliquas species, nempe quas ex sibi
tausimus, ergo tm dari agnio in quantu ex sibi peripimus. Sed dicitur ita
ta et eam ipsam agnitionem ignoscam c. ita et illa sit mihi n. ignota N.

Obs 9. quia agnoscuntur ab operationibus et operationes agnoscuntur in ordine
ad illa objecta ad quae tendunt quae maa circa quae versantur, ai sic
ergo intervenit species sibilis, ergo aa dependent ab ijs operati:
bus. N. B. m. ad sic prima agnitiones tm habent q. species c. agnitio agni:
tionis N. ponamus exemplum ex ipso fundamento thesis E. g. maa ma
fora habitualis Deus ipse a nobis n. agnoscitur, nec ulla habitua nec
ens nisi q. varios effectus, quibus illis agnosco causam ad e. x. primum
lucem in se n. sicam quibus jam agnitio alicujus principium oritur tm ex eo,
q. agnosciam agnitionem effectuum ac operationum.

Obs 10. oculus n. ipse videre, q. nec ipsus se ipsum illigere nec
dispicere. Ita ilis ipsis se habens activa qd forte agnitionem q. ideam
facultatis n. vero oculus se mere passive habens, tota ergo thesis depen:
det ab ideis facultatis, quibus illis varia abstracta sunt, ac inde
eo devenerunt scholastici, ut quaevis propria in abscondita tanqm
aliquas entitates veras et distinctas assimilarint, quem ergo idea facul:
tatum habeng de illis ac voluntate, ut illos tanqm propria statuendo
fecerunt ratios dot volitionem et illectionem.

Thesis 5.

Mundus realis sam physicus jm Metaphysicus e similis
mundo intentionali

Definitio 1.

97.

per mundum illigitur spaces entium seu series.

Definitio 2.

98.

Mundus realis e spaces entium, quae dantur a parte rei.
Mundus intentionalis e spaces entium quae sunt in mente illius ac sunt
seu series entium illectualium sum ex ideis adventitijs tum ex
facultijs separatarum. Definitio 3.

99.

Mundus realis physicus e spaces entium existentium propria existen:
tia. Definitio 4.

100.

Mundus realis Metaphysicus e spaces entitatum latarum Metaphysicarum
in rebus physicis existentium. Ut nto cit.

Animadversio

101.

Thesis haec e tuta sententia peripatetica, stra Neotericos statuit
dari ja illis nostro ideas easdem ac sunt in se in pete naa et stra
tutes abilitum sunt sibi bene applicatis cautelis q. N. 464. L.
assignatis, ita n. in se ipsa inveniti dicunt E. g. dum solem su[illegible]
nobis illum tanqm aliquam qualitem Oris sonoro inhaerentem imaginamur,
si lucem videmus, illam tanqm qualitem Oris sonoro inhaerente imagina:
mur, si lucem videmus illam tanqm qualitem Oris x lucidi x lucentis

ut pitiamur, ita tp ut hæc in mente idea m huic glitti responde-
esha Neoterici putant nullū obtū é luminū ꝗ lucem distincta é colo-
ratū distincto colore, é sonorū distincto sono, sed sonū &c. ꝗ mala hæc
é, ḡm certū aeris motū in tympano excitū et ꝗ nervos auditios
perfugatū, colorē é luminis radiū ex obto ad retinam directū, calorē
ñ ee in ignē sed ḡm motū particularum subtilium, tempꝰ illis mo-
tus immisso digito smurilatr, ḡam idea caloris et subtilioris aqui-
ere.

Animadversio 2.

102.

Extra Thomistas vero et Recentiores statuit dari illa fundmta
a ꝗte rei eo modo quo modo partes integra logica ex ipsa constructa
ita efficit in judicatis hebetitio ñ valet &c. ꝗ nusq; differea, ita et
a ꝗte rei fundmtū generis semper ratiōem ñ potest substitui rationis
intendimg.

Hypothesis 4.

103.

Non é recedendū a smari hou fere si nulla realitas v stradictio urgeat,
ñ ēn limit deg hæc fallere, p. 465. L.

Hypothesis 2.

104.

Oia entia, physica quæ existunt sunt particularia v singularia, nec
unum ens existens physice é ure, p. 60.

Hypothesis 3.

105.

Oia judicata Logica de ure liby sunt veriffima p. 54. Metaphysice
nadtcam sne exipem indicentia p. 27. Sic evidens é, ꝗ rationalitas sit
genus rationalitas differea, hoc facis.

Propositio 1.

Mundus realis physicus correspondet nostris
ideis, ser é similis, mando ad intentionali.

106.

Pbr: Assertū 1. datr veritas, go ñ similitudo sue pte cum obtis
quæ repisentantr, ut existea extra nos, ~~quia~~ ~~ergo~~ pbr: veritas ān é
aformitas sue pte cum obto p. 75. go si datr veritas datr ñ aforma-
itas ~~tn~~: pbr: Cantr entia p. 2. sed ōe ens é verū p. 76. ꝗ datr
veritas:

Pbr 2. aliqua ita ignescunt a nobis, ut si in mente nostra ñ amplius
ns existant, ñ ñ amplius sunt. aliqua ~~ita~~ vero ita ignoscunt, ut ñ si
in mente ñ amplius sint tn repisentantr quasi extra mente existen-
tia &c. ꝗ dolor, voluptas ita ~~ut~~ repisentantr ut si avimg ñ amplius
ad illa de ef avertat, ñ illi repisent, at color &c. et lux ita sunt
extra mentem, ut ñ me ñ cogitante repisentantr ut existea, go
eo ipso sequitur, ꝗ ñ sint pargoty negatis, pura aporatio sequentur
aliqui smune pertinat obto. sed ñ tn: ex eo, ꝗ nully hou sit, qui
calorem ñ estimet igni, frigus aquæ inée.

Pbr 3. obtū ple é, ple nothi ꝗ implicem apprehensiōem repisentatr,
sed calor, color, &c. tangim in obtis existea mihi repisentantr,
go et ibi sunt. Aristot. ex nro p. 6. L.

Pbr 4. datr ure hou judicium calore, colorem, &c. in obtis go et sunt
in illis. pbr: coa: illud ure judicium ñ alia hpes causam quam
smune lumen raale, sed ꝗ lumen raale detat é p. 17. et sequentibus. L.

NB. ut Auctor idea ita
ut ipsa est, nec possum
esse species divisa.

N. Obl. Dic rationis
Platonis realiter aliquis sit
ut Idea Deus cori
ñ solis videatur extra
Ta Deo ipsa Ideis &c.
ñ quæ est aeternæ pro
Fidei.

4. et cum legitima demon-
stratione convici potest. si
ñ a priori saeto ipsum
p. 45. / 450 L.

quo fiunt in oculis calor et color &c. Pbr. M: si enim haberet
aliam causam qua ut ita gustam lumen naturale, haberem V.G. causam hanc
percipientia mentis, qua judicamus colorem &c cum Oculus ejusdem
cum mente simul cum idea Oculi visui inascatur idea colorum, ai hoc
ratio nulla est quo. Pbr. m: hac percipientia judicij ex haberet causam nec
ream ex stringendam si primum, Secundum Dat est causa erroris p. 103.
ubi ipse ja ille fatetur est causa nearca, si sumendum, non haberet error, vel
per se saltem fit censatur aliqualiter nec ideo est p. 552. objectio ex. p.
Pbr. s. ratio rejiciendi ut ita horum judicium, cor mundi realis non sit
formis multos illectuali et frivola, quo. Pbr. Am. ratio illius judicium
rejiciendi est, quod neque sequitur Cartesius et Stroletus auctorem
dum agitandi hyea idea clara et distincta colorum calorum et omni
dum intra mentem sunt, non vero dum sunt extra mentem, ai hoc est
falsum quo. Pbr. m: possum habere claram ideam rubi, rubedinem et albi,
quo et habeo ideam ~~rubi~~ rubedinis et albedinis [illegible]
ex genere sui non extensum, sed spirituale obscuridem, quamquam
in humano Oculo sumere ut extensa in cerebello ex clarituta pile-
ali, quo in post possum sumere altiorem lucem rarissima et similia
entia non Oculi ex genere sui esse tam coextensa cum Oculo, ossi sint
coextensa cur non coeunt vocari Oculi supposito quod inexistendo pore
coexistendum a Oculi? 2pr: ob motum factum in nervis sensorij po-
tuit Deus excitare in ait foas caloris V.G. ex coloris juxta adver-
sarios, quo idem poterit in oculis cerso modo me affitientibus.

Propositio 2.

Etiam Metaphysica nobis respondet.

Obj: Ager: et quam Ejusdem ratio ubi quibus impugnati sunt Neotericis
et pallebid obsidentanti. ideoque 2pr. bia fundata Logica sunt veri-
sima p. 25. quo supponunt aliqui fundamentum similia ac in re ipsa
p. 106. pbae j. p. Subsumo at tale fundamentum non sunt res physicae
p. 104. quo Metaphysica. Solvuntur objectiones

Obj. 1. Si sensus nostri fallunt et aliter rem percipiunt quam obja
extrica in se considerata sunt, tunc non est similitudo inter mundum realem
et intentionalem, sed primum est p. 102. Ergo non adest similitudo. Metaph
ex 76. quo Ad. m. Secundum nostrum imperfectum sapiendi modum et inca-
pacitatem explicandi &c in se, si percipiens sensum obja percipere licet
non nos quem dicimus E.G. tum in puncto speciem rei apparentari in fundo
oculi consequenter repraesentatam in puncto fieri cum repugnet
omnem judicio quod ipsos tum pudetur sua magnitudine in oculo ad-
quae aliquid et aliquid latens adhaeret quod et cessat relinquendum est in
dato tempore et litteris ingenij. nos omnium horum judicium insistimus
et Deo volenti fallere et dicamus esse quod latens quod separate sensus
oculi, licet quod melioris capitis Neotericorum hypotheses sint
valde plausibiles.

Obj. 2. x. ista species objectivae seu ab obto immissa p. 92. sunt fi-
ut virtualiter similes ipsi obto? certum est dici, quod non omnes esse
tales quales sunt in ipso obto. Pbr m. non primum et admittere docent

Scholista in ordine ad eo ipso quod sit similis mundo obtivo. et Q. quod ista species et haec species ab invicem sint similes obtio et objectivae, sicut vinculum tum virtute habere illa idea producendi in idem sicut obtio habet a parte rei: nao e. ga a ipsa species e fit in utrique ejus species, quidem habet virtute producendi ideam sua ut vocant speciem expressam.

Obs 3. Species in illis esse similes obtis tunc eandem in habent qualitatem ipse sunt in obtis E.g. et species calidis calefacere, gravibus gravitare, frigoris frigefacit, id hoc e straviu expressa, quo sh. Ob. Mihi similes sunt eadem entitas C. Si tum fuerint ejusdem respiserunt N. Sic nostri sceptus a sed subtilales, laterales, transitivales, sunt E.g. obta in ipsa entitate, bene vero in ipsa a ipsa entitate.

Thesis 6.

Natura omnes dantur a parte rei.

108.

Animadversio.

Haec thesis e stra omnes scholasticos quae tenuerunt nec mihi sloqui ne a parte ri uno cum Scotistis aliqua tum in praesentia cellus tum alii viciniores hinc inde ut ipsi ipsis vigorem univoce (1524.) dos et tum quos intellectus apprehendit et pounderat (1525.) attingendo solam speciem et genus, quin attingat seu simul sitten. ad singularia. nos vero dicimus: in e ego quos ichus nec sola similitudinem mea nao (106.) sed omnat univoce cum nao Pauli, sed a parte rei (53.) eat omnem plurib.

Nota nao manet in Deus in Tre em in Patre Filio et mea voluntas manet aetue e e libera. Deus et alicuius me vi trahat.

Nota unitas ab. seu genus ea et multo individua in agnoscit gloria quae eadem per ind.

Sed unitas individ. et multo individua agnoscit gloria eadem per ind.

109.

De similitudine.

Et omnitem illiging indifferam, quatenus a parte rei nao fit omnis plurib. seu indifferens et sit in hoc et illo individuo alias e illud sub stratu qd. et tertu omne explicat (172.) unde idem e ac si negnat thesis an a parte rei dna sit indifferens, et quae potuisset et sic dicto potuisset ee in Paulo a in statu physico, sed abstrac to obtivo et subtilibus.

Nota et unitas fit ad ad. ad. fr.

Nao a ente et infima ad ad. ea eos a vero Entity neque omnia.

Nao et unitas fit ad ad. ad. fr.

110.

Hypothesis 1.

Falsa videtur haec propos a parte rei dantur tum singularia cum en sit tes dantur a parte rei quae sunt de entibus nec subsis (459.) sed vero in e inter se titularibus cum titularia sint stingua (31.) certu in vero e, in tum singularia dari a parte rei.

Nao a nostrum in Deus negotium.

Nao vel nao Entitive diversa a uno a Ipsis: non dicunt E. ea esse et en Deus diversa sed eos. Idem. ipsum et sit Ipsis ante Ipsis.

Ipsum attrahat E. ad sit Ipsis. ad prob 2 sed sit Ipsis in fr C.

111.

Hypothesis 2.

Non repugnat aliqd ee omne, et simul ee a parte rei. Qd en in e sin. gulare e omne (106.) ai in solis singularia sunt a parte rei (110.) et ge et omnia dantur a parte rei.

Nota unitas ab. ea cum ea et multo individua.

112.

Hypothesis 3.

Singularitas et haecceitas (109.) e tum aliqd ex seiu nao seu in e de sceptu e ea ali nao, cum en nao sit ipsa essea alio modo sideratur (66.) essea vero supponat ad haecceitem et singularitatem (87.) essea ante illa in e abstracta, summa, sed in e de rae integra ab. eujus rei in essea (59.) ge cum haecceitas illa supponat e tum qd exseiu nao

Non implicat plura esse ea unum et multa, si in nulla sit otiositas nec stultitia, tunc id esse poterit ait non esse Pbrum et sit stultitia et otiositas debent sibi oppon. Secundo idem ait non opponuntur se: eundem idem ois unitas et ois multitudo go Pbr m: Duo possunt esse in indivisis especialiby /: 71 :/ et tri sunt multa /: 72 :/ scholion/ go et ~~[illegible]~~

Propos 1.

Nãa omnes dantur à ste rei

1 1 7.

Pbr: Apparet: à ste rei verum e dicere qd Petrus et Paulus sit ~~[illegible]~~ bruta et hoc sit aal, ai hoc et aal sunt termi omnes /: 177 :/ et termi omnes supponunt fundmtu à ste rei per substantiam actuale /: 57 :/ go dantur à ste rei nãa dicunt esse dantur à ste rei. respondent Adversarij nãas omnes dari à ste rei fundmtaliter non tamen qd e quatenus fundmtu dantur à ste rei non vero actualis omnitas. Sed e ~~[illegible]~~ dari actualis omnitas et quem omnis à ste rei go. Pbr tm. ai verum e dicere qd tota omnis autu verificetur, sed actu hoc sit aal go substantia dari autu. Sed e 2. Nõ hoc fundmtu de rerum omnium nõ omnes singulare non sequitur alias idea e falsa /: 3 b. :/ item ja veritas e formitas et ja ti ipsum go dari nãa omnis à ste rei. Pbr 2. Loa debent differre a Metaphysicis /: 52 :/ go tum Loa fiãt qd ictu /: 48 :/ Metaphysica debent dari à ste rei.

Propos 2.

Nãa à ste rei servant ~~[illegible]~~ unitatem ~~[illegible]~~ realem.

1 1 5.

Pbr Ms: Si non servarent hanc unitem esset ratio ja esset multiplicata in pluribus individuis /: ex hyp :/ ai hac ratio nulla e go. Pbr m. Si unitas non obest multiplicitij tunc hac ratio nulla e ai hac non obest /: 113 :/ go.

Solvuntur objectiones.

1 1 6.

Obs 1. oia quae sunt à ste rei sunt entia creata, quae vero creata sunt entia stingentia /: 31 :/ si e stingere e singulare /: ghabod n: in plate cutect. 4 59 :/ go se qd e ~~[illegible]~~ à ste rei e singulare, Sed dicimus, sed si aliqd e possibile non esse e singulare non e stinere go non dantur nãa omnes à ste rei. Sic Cr. hanc Scotus, verbalis ergo ad ode ostendit qd ~~[illegible]~~ quae sunt à ste rei sunt entia physica et si Metaphysica reali qd Dae res sunt indivisibilia N. sic et ad alia dicit non sunt creata nec increata, non sunt producentia et ergo sunt sunt ita nec imperfecta, sed sunt res selvatica ex esse physico. qd ergo ode non ordinante et sortiend ido non e in plate mere possibile.

Ob 1. Quae sunt à ste rei qd non e actualiter à ste rei, ai ex esse e ja singulare go se qd e à ste rei e singulare n. pff. ex 1 1 4. /: sed e /: Pbr m. qd e actualiter à ste rei habet existentiam /: 60 :/ sed existentia dantur solum sunt singularia go. Pbr. m. existentia

Ob: Separabilia potentialiter sunt ut oppos realiter. Sed in statu ~~[illegible]~~ e oppos n. vel in plate quia hoc non contingunt sunt entia stingentia /: 31 :/ si e stingere e singulare /: ghabod n: in plate cutect. 4 59 :/ go se qd e ~~[illegible]~~ à ste rei e singulare, Sed dicimus, sed si aliqd e possibile non esse e singulare non e stinere go non dantur nãa omnes à ste rei. Sic Cr. hanc Scotus, verbalis ergo ad ode ostendit qd ~~[illegible]~~ quae sunt à ste rei sunt entia physica et si Metaphysica reali qd Dae res sunt indivisibilia N. sic et ad alia dicit non sunt creata nec increata, non sunt producentia et ergo sunt sunt ita nec imperfecta, sed sunt res selvatica ex esse physico. qd ergo ode non ordinante et sortiend ido non e in plate mere possibile.

Ob. non opponuntur sed solum sunt ut Sed Deus, solus e geniferus.

[illegible] haecceitatem, pro quo pt sed haecceitas est singularitas, [illegible] quae existentia datur circa singularia. R. N. m. [illegible] existentia seu propria est immediatam vel impropria et mediatam c. semper propria et [illegible] mediata, quia talis natura est [illegible] realiter et est existens, non tamen in se, sed quatenus ex re physica resultat, sic quae existentia est ultimum [illegible] intimum, non dicitur natura habere propriam existentiam, sed existere existentia communi totius rei ex qua resultat.

Inst. 2. juxta dicta natura non praecise sit haecceitata sed sic eo ipso sit intrinsece singularis, quo probatur m. haecceitas est aliquid fluens ex ipsa natura quae non ab extra sed ab intra [illegible], cum alias separari posset ab ipsa, recte implicat. R. D. m. sit singularis ab intrinseco, quia ab exsecio C. ad probationem dico: haecceitas est fluens, attamen ita [illegible] c. [illegible] eo ipso quia non pt [illegible] haecceitas natura ideo non pt dici quod sit idem formaliter sed tantum [illegible].

Inst. 3. aliter natura sit intrinsece singularis, quo probatur murus ab albedine sit formaliter albus quo est natura ab haecceitate est formaliter singularis. Probatur: [illegible], sicut albedo [illegible] effectum formalem facere album, ita haecceitas facere [illegible] [illegible]. R. D. [illegible] est formaliter singularis [illegible] formam accidentalem singularem C. ita et ipsa [illegible] N. [illegible] murus fit albus formaliter per albedinem ita et natura formaliter per haecceitatem, et sicut albedo non est ipse murus ita et haecceitas non sit ipsa natura. [illegible]

Inst. 4. Si [illegible] creaturam ita determinaret vel jam [illegible] ad agendum et non posset non agere, in [illegible] libertas tolleretur, quo a pari haecceitas sic intrinsece afficit naturam ut [illegible] omnem [illegible] seu indifferentiam tolat. R. disparitatem, quia ad veram libertatem non solum sufficit indifferentia interna sed [illegible] immunitas a coactione seu a violentia externa [illegible] ad indifferentiam naturae solum [illegible] indifferentiam ab interno non solum [illegible] externa [illegible] solum statum possibilitatis et objectivum non physicum et actualem [illegible] velut supponentes.

Inst. 5. Si natura a parte rei est communis posset adhuc communicari Paulo, [illegible] implicat ut mea natura alteri communicetur, nam eo ipso non esset mea, quo. R. D. M. [illegible] est de se in statu objectivo et ante contractionem N. C. posset et [illegible] est impedita ab haecceitate mea in statu physico et reali N.

Inst. 6. Si ante contractionem mea natura specifica aut generica potuisset sed [illegible] in brevi, quo mea [illegible] potuisset saltem separari a differentia nempe rationalitate, [illegible] absurdum est dicere, quod hoc sit possibile, cum eo ipso realis distinctio inferretur [illegible] M. [illegible] illa [illegible] separari quorum [illegible], et [illegible] posset destruendo altero, sed sic posset existere mea [illegible] destructa rationalitate, quo posset separari. R. D. M. posset separari in statu objectivo et possibilitatis C. in statu existentiae N. [illegible] cum dicitur ea quae possunt separari jam esse res realiter distincta [illegible] illa [illegible], [illegible] a se realiter existere habente actu [illegible] in [illegible] ita separabiles, [illegible] existat altera destructa [illegible] sed mea [illegible] statu possibilitatis, in quo verum est dicere, quod potuissent esse in hoc vel illo non vero [illegible] separari, possint ab hoc [illegible] in actuali statu existentiae.

[illegible] illud est verbale et commune quod [illegible] de pluribus praedicari sed sola vox [illegible], [illegible] praedicari [illegible] D. M. illud est verbale logicum C. metaphysicum N.

[illegible] nullum [illegible] magis [illegible] in actuali [illegible] quo neque [illegible] maneret [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] in se [illegible] [illegible] [illegible] in [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
Inst. [illegible] in [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] 1204 [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
Inst. [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
Inst. [illegible] individuatio [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] diversa
Inst. [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
Inst. [illegible] [illegible] haecceitas [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

haecceitas est in aliquo ... non est ad ... infinitas sunt non ad haecceitas ... et hoc in specie ... haecceitas ... specierum ... non ... haecceitas enim potest ~~...~~ ... non ... et haec ... haecceitas ... non ... plura in eodem specie numerica ... non ... aliquid ... incommunicabile ... haecceitas ... haecceitas ... et haecceitas ... non ...

Atqui tales praedicationes verae sunt, suppono ut fundamenta abstracta sibi similia.

Inst. 1. Sufficit aliqua similitudo ut duo muri dicantur albi, quia a pari et Petrus dicatur homo sicut Paulus. Resp. D. ant. ita tamen, ut in fundamento nempe albedo actu existat et sic pro ipsa praedicatione quin actualiter tale fundamentum respondeat N., et sicut simile vocatur a similitudine, ita haecceitas ab haecceitate.

Inst. 2. ex hac sententia multa absurda sequuntur, nempe eandem naturam in Juda et Christo salvatam et damnatam esse, eandem naturam pendere in patibulo et sedere cum Papa in throno. Resp. D. quoad naturam specifice talem et numerice talem N. certe natura Judae damnati est specie talis qualis est in ... beati.

Inst. 3. prius potest esse sine posteriori, sed generica natura est prior gradu differentiali et natura specifica est prior haecceitati, quia potest ab illa separari. Resp. ... distinguendo. Resp. D. M. prius sumptum existentialiter et objective etiam in statu possibilitatis N. D. m. existentialiter N. objective C. id est dum existunt simul sunt, licet in statu possibilitatis ... facta abstractione de se loquendo natura generica ... potuisset esse in ... hac distinctione omnem nodum solvet, inde has distinctiones nota specifice inesse de se essentialiter objective sed possibiliter et individualiter et numerice existere non alterius ... accidentaliter subjective sed actualiter primis modis et sub primis distinctionibus admittimus naturam communem non sub secundis.

Obs. 2. contra unitatem, natura humana est in multis, quia non est multiplex, ... multitudo opponitur unitati, quia non est una. Resp. D. m. unitas individualis et multitudo est multitudo individualis et unitas specifica /: 113:/

Inst. 4. illegitur natura aliter una in pluribus et sit multiplicata in se ... multiplicata per individuitatem seu haecceitatem, ... dici quia ... mysterium SS. Trinitatis verificaretur in creatis nempe una natura et ... multiplex. Resp. D. ... sive eadem est ... essentialiter et non entitative N.

Propositio 3.

Natura in pluribus individuis est entitative multiplex, seu non est omnino ~~...~~ ... inexistens ...

Definitio 1.

/: 117 :/

Entitative nil aliud est quam adverbium derivatum ab entitate. entitas autem idem est ac essentia ... in aliquo individuo inexistens.

Definitio 2.

/: 118 :/

Unum entitative est, si duae entitates ita sint unum quod una entitas prorsus sit alterius entitas sicut ... entitas divinitatis seu natura divina est prorsus una in filio ... quae in divino patre.

Definitio 3.

/: 119 :/

Multa entitative sunt quorum quidem est una natura specifica, entitas tamen ... non est entitas ... in abstrahendo ab ipsa individuae.

j 20.

Animadvertijo.

Thesis alias sponi debet, quod naa ad omnis, qua indifferentiam non qua inexistentia, naa qua indifferentia tunc è omnis, si sit idem eadem naa et tua è realiter, non ut una entitas sit alterius entitas /: j 19 :/ qua inexistentia tunc è omnis, si una entitas è et alterius entitas /: j 18 :/

Hypothesis.

Etiam multiplicitas entitativa non pugnat cum unitate realem.

Obj. multitudo è negatio unitis /: 77 :/ ai: et sit vera pugna debet non negare multitudo quod affirmat unitas /: 798 :/ alias sunt tria stagna /: 309 :/ et sic daretur medium /: 310 :/ consequenter ex ipso hypothesis est vera. jam vero multiplicitas entitativa /: j 19 :/ negat tam unitatem entitativam /: j j 18 :/ ergo ad hunc salvatur unitas realis.

Nota! tunc sit vera multitudo et tuetur ordo et una non sequitur ex uno et eundem Entitate tunc in reto et quale et una tuetur una et tota quod ex genere non quod ad ex entitate.

Nota?. multitudo entitativa rotis unitatem entitativam in vero realem tam è una ea est velly unaeqd ens et tuetur non quod diversa.

Obj: Thesis: tunc naa non è entitative eadem seu omnis qua inexistentiam, si sequitur mysterium /: trinitatis in creatis, sed hoc sequeretur, ergo Obj: non aliter explicatur unitas in tribus personis, quam qua divina in tribus personis seu hacenus tribus eaque, ergo Obj: 2. sequeretur quod tribus Paulus et Petrus non essent plures res, ai: hoc è absurdum ergo. Obj: Illa secta Abscalia multiplicata ad multiplicatam fodet sufficiunt /: 2 98 :/ regula 5 :/ ai: sic solum solum et non sua seu unitas entitative multiplicaretur /: j 19 :/ ergo sequeretur etiam quod afria pari in è una naa in tribus personis idem male dicto tres personae sunt plures /: 2 j :/ ergo à pari est.

Solvuntur objectiones.

Obj: naa Abl è omnis qua inexistentia nulla /: thesis Obj: Ad naa quod existere in entitate physica ai: inexistens in illi è adhuc omnis, ergo è omnis qua inexistentia N. ~~[illegible]~~ dicta tu ut sit alia entitas et unus in mundo quod non alias C. Dim: id existens è omnis supposita tu entitativa multiplicate et seius N. ut sit eadem

Prob: eadem entitas tunc è si ab insecto sit eadem sed ab insecto è eadem naa non juxta res, non tam exscie seu numerice sed diversa sed Dim: si ab insecto tam especialiter quam entitative è eadem C. si tam aliter non entitative N. /: j 2 :/

Prob 2. in Petro et Paulo è eadem especia seu unitas realis, ergo et eadem Petrus qua existentia qua coa. existentia illi è aliud nisi especia actualis non quam. Dim. Ad. eadem especia quoad è specificum et quoad è entitativum N.

Prob 3. qué entitativum è è insecum seu venit ab insecto, ice et entitativum tollit multiplicitatem, sed qué è entitativum unum illud non multiplex, ergo multiplicitas ab insecto tollitur. Subsumo: sed si multiplicitas insecta tollitur, tunc naa è insecta singularis, ergo non naa insecta omnis. Dim. m. è entitativum tollit multiplicitatem entitativam et. ut non sit especialis omnitas. N. nam negat entitativum distinctum tollit unitatem, seu etiam nec omnitatem seu venitatem plurium in una naa.

Prob 4. entitas tu non è insecta entitas b. ergo ja insecta differunt, si insecta differunt non sunt omnia, si non sunt omnia tunc sunt singularitate insecta. Dim. ergo: insecta entitative et especialiter N. respondeo in omnibus datis solutionibus ~~fund~~ se fundat in hypothesi /: j 2 :/

Prob: ce entitativum è ratione qua ce infinitum è entitativum.

Responsio ce reale è ace qua ce ace è reale qua ce infinitum è talium valens, ergo convenit ecclesiae et entitativum. negatio ecclesiae quia est infinitum.

Thesis 7.

Inter gradus Metaphysicos datur distinctio Scoti, seu ex natura rei formalis.

Definitio 1.

§ 124.

Quaeq. Metaphysicos intelligo omnes proprietates /: 51 :/ ipsa abstracta generis et differentiae specificae forte logicorum /: 52 :/ omnes modos intrinsecos /: 58 :/ naturam rei /: 56 :/ et consequens in ipsas potentias seu virtutes naturae quae ex potentia incipiuntur. porro haecceitatem /: 59 :/ existentiam /: 60 :/ omnes entitates et entitatulas /: 63 :/ ipsosque formalitatum nomine insignitas /: 64 :/

Definitio 2.

§ 125.

formalitas seu ~~realitas~~ in hoc differt quod omnes res sit physica existens per modum rei, et formalitates sint tantum realitates /: 64 et 65 :/ unde etiam per analogiam vocantur res minus stricte tales.

Lemma 1.

§ 126.

debent statui propria interna actionum humanarum et talium nec a solo Mechanismo possunt repeti.

Defuisses probabiliter in tractatu de anima et quod anima sit sibi repraesentare valorem jam aliquo receptum ideam jam habitam per ideas facultas, unde admittitur proprium perfectivum seu abstractione Metaphysicam, nempe illius, sic a parte in rebus sensibus ad eligendas species in vegetabilibus ad conservationem explicandum recedit a peripateticis ejusmodi proprium proprium, cumque nulla actio possit ~~fieri~~ fieri quin procedat ab aliqua virtute operante, admittitur virtus seu potentia tales effectus producendi, generatim in potentia proprie considerari, physice tamen reiectis ipsis abstracta universim considerata ut tota causa producens sensationes, vegetationes in se et ratiocinationes in semetipsa et Metaphysice, quod sit proprium seu virtus unice in se sub ratione formali essentiali propria et abstracta consideratur.

Definitio 3.

§ 127.

Virtus ratiocinandi seu proprium ratiocinandi Metaphysice spectatum vocatur rationalitas quae proinde definitur proprium ratiocinandi et virtus seu potentia sentiendi dicitur sensualitas, quae similiter definitur proprium sentiendi; potentia se movendi vocatur potentia vegetativa et sic ad ceteras.

Hypothesis

§ 128.

Proprietates sequuntur naturam entis uniuscujusque sunt proprietates,

Per id intelligimus, quod ens in actu habeat suam essentiam in actu ens in potentia habet suam esse in potentia aliter et essentiam aliter est ens, porro proprietates in tales sunt quale est ens, id est, si essentia sit in potentia rei, in proprietas datur a parte rei, si vero essentia sit tantum aliquid fictum vel idem, in proprietas talis erit pariter ens actuale habet proprietates actuales, possibile habet proprietates possibiles futurum et futuritas futuras. et ratio est evidens. cum enim proprietates considerantur in ipsa essentia existentialis et ab ea inseparabiles, aeque existentiam procedunt quidem ~~agnoscitantia~~ cum existentia suum habent perfectionem et statum.

Hypothesis 2.

§ 129.

omnis schola concedit in hoc, quod formalitates sint idem in re, seu realiter identificatae

per realem identitatem ~~[illegible]~~ sic ex ipsa te opponatur distinctio realis
illigit. Si ratio illius et voluntas sunt re idem sunt hoc, ergo vocantur
ita, sic realitas et rationalitas in re idem sunt hoc, ergo vocantur
re identificata, bene ergo notanda è illa ~~[illegible]~~ formalis identitas per quam re
opponatur distinctio formalis per quam realis ~~[illegible]~~ realis distinctio;
formalis identitas, formali distinctio; unde nemo stradiat tanquam hypo-
thesis aperuit.

Propositio j.

Quaes. Metaphysicis in distinguuntur per ipsam, seu distinctione
rationis ratiocinantis. j30.

Obr: 1. Sentire j. realitas et rationalitas in dantur per ipsam: 34: ergo neque
ipsae proprietates dantur per ipsam: 12 8: sed distinctio è proprietas entitatis
35: ergo in datur distinctio per ipsam. Obr 2. diversa definitio ab indicat diversas
naras: 77: sed rationalitas et realitas ex ratione formalis habent diversas
definitiones: j 77: ergo diversas naras. Ibes

Respondent Thomistae quod in limit definitiones adaequate sed fm inadaequate
quia in habent genus et differentiam. 2tra è j. sentire adaequate
a ratione quod habet naram adaequate diversam. Obr 4m: sentire venit
adaequate brutis in vero rationali ergo adaequate differunt. 2do: tunc ratio
alitas adaequate differet si mihi ingeneratur idea adaequate diver-
sa ab realitate: jo6: sed rationalitas mihi ingeneratur idea adaequate
diversa ab realitate ergo. Obr: m: si video a longe se movens habeo
de eo quod ad idea realis spectat, nihil vero quod ad idea realitatis
attinet. ~~[illegible]~~

Respondent Thomistae: explicite et implicite N.

2tra in dat idea alicujus rei si nullo modo illa affingat sed ratio-
nalitas in affingo ergo Obr j. tunc rationalitas in affingo si illius
proprietas in sciens sed potest in oscinas sum et rationalitas ergo.
Nam ja illa in statim aposuere nisi in sunt quod in apprehend
alias genus in differret a in agnitione Obr 3. Si realitas in potest
substitui rationalitas tunc è sentiendum 5: sed rationalitas in est
substitui realitate ergo Obr m: in bove adest realitas in vero rationalitas
ergo in est substitui. Obr 4: ubi è vera stradictio in datur substitui
sed pacto distinctio bovens nata extremorum, sed è vera stradictio
sentire et in sentire ratiocinari et in ratiocinari; jo inter realitatem et
rationalitatem datur stradictio vera.

Solvuntur objectiones.

j 31.

Obs j. in est ~~[illegible]~~ assumi tanquam fundamentum quod metaphysica dentia a physica,
jo realitas in è quod aliud cum rationalitas Obr: ab sint Metaphysica dare entia
a physica rei tunc substrata judicatorum logicorum semper essent reali-
tate sed hoc è falsum jo. Obr. m: a physica rei verum è quod realitas
è principium sentiendi jo principium est genus et ~~[illegible]~~ differentia, ai
in principium in est ee genus jo. Obr. m. si principium est genus esset, in
et realitas distincta a sentiendi tanquam differentia, et sic realitas
distinguerent a semelipsa quod è absurdum, jo falsum è quod logica
quidem supponant Metaphysicas entitates a physica rei N. etc.

Obj: Ratio explicans non
ut det habere genus
et differentiam D. ratio indeas
hyra ut genus, hoc
genus habens, sed ens
hyra una postea N.
Ibes ratio explicans non
ut det genus et differentiam
ut sint genus et differentia
D. ut patet totius N. in hoc.

Obiectio tertia: D. aalitas è principium sentiendi et hac de re strictè loquendo ex egestate melioris C. 12. 7. unde sequitur principium eius, non ex principio nihil mihi obiicitur in pluribus, cuiusdam idea omnino forsitan, quem meis libris nihil notabile innotuit, sane illis in libris sufficiens fundamentum generis alicui sapienti.

Instantia 1. genus è quod prius pluribus sed principia specificis pluribus quo è genus.

Dicitur ita tn et hac sententia ex defectibus dejiciendam, quin mihi aliquam tamen in pluribus speciale nigrescent, et idem omnino principium C. Sensus, et denotat mihi sensatio tria aliquid principium sale dum nihil simile in principio se offerat, gliter aliqd se ornatè. sufficienter, poterit verbis logicis denotat mihi entitate metaphysica ipsa aalitas quod sit sensatio principii.

Instantia 2. Quod bene dico idea sum aalitas tu cogitas ita nec aalitas principii quia tu cogitas et sicut idea idea aalitas è differea à ego cogito aalitas in eriti differea, quia ego cogito. Dicitur hoc et sicut et hinc tam dari dispas, cum ea bene quia aalitas è ipsum principium fit tale idea principium quo alitè non distinguitur nisi per illa. Dicitur.

Instantia 3. memoria, judicium apprehensio et, sed discurrendi sunt differunt esse non bene dicam judicium apprehendi, apprehensio discurrit. Ego à parviliet malediua aalitas distinguit, ratio aalitas sentit, fit è unus et idem fit. Dicitur quod dispas sit ita tam apprehensio quam judicium et ejusmodi specificant ad ea ratione, ego ad ea canat posa quod ut ideas simpliciter habere et alias videre et tantum deducere, ad non pause ad solum ea ego, sed non ad ea ego. videntur ab ea ab eiusmodi sentire, quibus in septis facili apparali et obtinuerit aliqui diversum dicere ratio aalitas ac aalitas. Sed aliqui qui hic virtuosem alii qui offaalem vigiliorem admittunt. Ego ellibum ad difficultem expeditioem, sibi ter dici posse arbitror.

Instantia 4. ad non ea ratione è principium sapientis ego. Probatur tn ex ego nil è mistum mutato in organo facta quia ad principii, quem quoque sit id quod è principium in sale, fecundabit sibi ad ipsum ea ratione. Antecedens patet: tum ab obiectum pungere aut aspectus sit mutato mutato nervi structura insuper eius ab ea ab ea facta. audito sit pyleg tympani, vibrescentes motus reticulina, stacig papillarum fibrilae etc. Dicitur. Probatur tn. Dicitur ut pause ita ista perceptionem jam habeat notio ratio aalitis. et non habeat ex hoc ea sequeretur, quod qui non haberet ea ratione non sentiret, sequeretur brutis sentiens et rationalis. Dicitur 2. pluries D. h. tn. quod diversas tn posse organicas in ore sitas C. ita ut sit tota ratio sentiendi. Et admittunt in ore posa organica loco nativa, ingressiva, sitiva varia species. 1. 2. 3. quae deinde etiam sibi Stoici non possunt.

Obiectio 2. ut certa ratio distinguendi ex natura rei aalitis, quia haec ratio nulla è quod probatur nisi de eadem aalitate quae sit diversa quod sit similis aalitati alterius equi et non similis aalitati equi, item mea aalitas possit esse unum aalitati Pauli et non esse unum ratione aalitate Pauli, quod operetur distinguit a seipsa. Dicitur. Probatur. Dicitur. Posse dicere ab exercito et tamen ex diversis principiis. Dicitur non è ea principio diversa idem et quod sit similis et dissimilis tamen ex diversis obiis, ubi esta aalitas et

N.

rationalitas tanquam diversæ poæ [illegible].
Inst. 1. ista diversæ ideæ sunt tantum a effectibus diversis, quo propria possunt
esse fere eadem. Rspr. Neg. ex eo quod diversimode n. vident verbi gratia in [illegible] colum:
:ba, in partiulas cadentes rubitas videtur, et atqui in veram diversitatem
rubicunda, sed est tantum apparentia quo a pari, sed aqua fumans non requirit
et unum alborem diversum proprium, sed tantum mediatiam huius diversam
quo a pari hæc diversitas in formalitatibus non est ex parte ipsius propriæ repe:
:tenda. Dist. Ant. ad primam dico, non esse certum an non colores sint vere diver:
:sa accidentia juxta systema peripateticum, an non potius dici valde
probabiliter cum [illegible] clarissimo Newtono, quod ipsi radii jam in se sint
diversi coloris, et consequenter per varietatem particularum in obiecto reflecten:
:tium modo tantum rubri, modo tantum cerulei, modo tantum albi radii appareant
tandem hæc diversitas esset in parte obiectiva, sive varia reflectionem
et luminis modificationem res explicetur. Item extra, potentia jam ab invicem dif:
:ferant, cum potentia sentiendi dicatur organica et materialis, ratiocinandi in:
organica et spiritualis.
Inst. 2. defectus et definitum ens a Deo et creatura item a suis proprietatibus
unitate veritate bonitate distinguitur pure per rationem, quo non animalitas et ratio:
:nalitas. Resp. disparitas est, quia a defectus et definito eadem prorsus ratio cogno:
:scatur idea non vero de animalitate et rationalitate, in ente admittitur distinctio
virtualis ut brevi patebit, eo quod infinitas jam formaliter includat
Deum, consequenter æternus, non vero animalitas rationalitatem.
Inst. 3. eadem creatura est perfecta et imperfecta quo et eadem animalitas
sentit et ratiocinatur. Rspr. Ant. quamvis creatura est imperfecta quia de:
:pendens, et est perfecta quatenus ens esse est unum verum bonum. Dist. Ant.
probationis D. Ant. et sic libertatem relationem a se distincta nempe depen:
:dentiam [illegible] ipsum quod est creatura N. ut patebit de relatione transcen:
:dentali:

134.

Propositio 2.

formalitates non distinguuntur virtualiter.

Prbr. Assert. formalitates esse sunt ita est ejus essentia, formalitates essentia liber sunt proprietates
/: 128 :/ sed animalitas et rationalitas est [illegible] hominis essentia /: 57 :/ quo sunt
actu. Subsumo: ens in actu liber proprietates actu /: 128 :/ sed distinctio est proprie:
:tas /: 82 :/ quo est actu. Subsumo 2. ad distinctio virtualis non est actu /: 89 :/
quo non datur inter formalitates distinctio virtualis. Prbr. 2. actualiter non potest [illegible]:
:tui animalitati rationalitas, quo distinguuntur actualiter non virtualiter /: 89 :/
Prbr: Ant: actualiter non potest substitui equus homini, quo nec rationalitas animalitati.
Prbr. conseq: quia potentia liquefactiva potest substitui induratiua eo ubi illa ita
et hæc, quo non sit rationalitati potest substitui animalitas, ubicunque illa ibi et hæc
esset. Prbr. 3. contradictoria actualia supponunt distinctionem actualem /: 19 :/
sed animalitas et rationalitas aliquis possunt liberari contradictoria actualia quo.
Prbr. m. animalitas est principium sentiendi rationalitas non est principium sentiendi sed
ratiocinandi /: 127 :/ quo. Prbr. quod theologiæ: in divinis non datur tantum distinctio
virtualis sed actualis, quo nec in creatis. Prbr. Ant. in divinis actualiter
principium ingenerans non potest illum substituere voluntati, alias spiritus sanctus
procedere posset ab illo et filius per voluntatem, quod est hæreticum, et [illegible]
probatio valet etiam propositionem [illegible]. Prbr. 5. nec illi non potest substituere vo:
:luntati seu principio necessario, principium liberum, quo sunt in illo et voluntate.

/: [illegible]: / (B)

Quia diversa dantur organa
alia quibus fit et exercetur
sensatio et alia quibus fit
ratiocinium ideo dicimus
dari diversas potentias respon:
dentes in diversis organis
Quia autem in sole non
sunt diversa organa
sed idem radius [illegible]
liquefacit et indurat
ideo non requiruntur
diversæ potentiæ. unde in
nostro casu distinctio
[illegible], in celeste virtua:
:lis. si enim etiam [illegible]
dantur potentia diversa
[illegible] [illegible] si ad
[illegible] [illegible]:

Ex quibus colliges quod sicut
[illegible] et [illegible] possunt dupli:
:citer considerari nempe
[illegible] et [illegible]

Et hic quaeratur tunc
quaeratur in de unica
rese fui, vnde fundent
quo gradus nempe in
ore Sanctorum et reprobos
et in simul ipsa rationem
Christi autem quod quali
bet ipsa seu facultas quidem
valet unica, in se, ut de
sed sua ratione ipsa et
tali unde ratione quidem
Christi tunc tradatur
ostio virtualis, id est ea
facultate, virtualiter id
et ratione proprios regaeos
et oratio modo unius
efficiat et respicit ipsa modo apprehendi, modo quo adiuvat modo et ita simul, dum et tunc in
sed sua ratione ipsa et, sapiens in vita excitatur.
gerta facili tunc in
der Jumi in quale
Et autem in abstracte id est
metha quidem actus tantum et hypostata et. Metaphysice Mistica
ratio ipsa, sorbi, id est Inst. 2. in est ostendere necessitas actuales, et Nominis
qualibet ipsa quidem actus virtualis ora salvat, et traditoria, ari dicunt distio virtualis id est
sed sua ipsa ratione Obj. 1. nisi ex in salutis, et ipsa liquefaciendi diminuit a fide id est
unde fides id nos fai- a fidei sufficiet salvari, et ipsa distio inter fidelitas et distinctum
tamen in ad fine voluit realem in et non in: et salutis stranitio tim, realis et actua-
fidelis in statu et spiritalis ut inter fidelitas, si id est actus sunt, ipsa diversa id est actus
et methem quatenus distio diversa, et ipsa distio in distinctio
sed sua ratione et ipsa ipsa virtualis et in ipsa distio virtualis ipsa virtualiter et ipsum a deo et creatum,
id est id est actualem, traditionem quatenus ut sic in ipsum actualiter
dicere esse, id est dignitate, sunt extra duo rationalitas et id est in actualitas
dum extra virtualis hae traditio tim sit, vellis et id est in dig-
ted, sit ee creatura.
Inst. 3. in indigens in ab v. Et ejusmodi facilitatibus Metaphysicis
id est cum nata sit facit trusta hanc entitas superaddita sufficiunt
Obj. Ar. a illa physice speculata, id est in Metaphysice speculata
sufficit an ad nostras operationes ad Christi specula. Resp. Ar. si in
abstracto considerentur id est si in concreto sensu sumetur ad
ubi ora quasi id est modum unius usque rem, in respicie non singula
subsua ratione et suscipit fidelis
Inst. 4. Superiora sanctificantur inferiora v virtualiter v fit v
eminenter stinere. Sic id est eminenter stinet ordo et creatura
eas stinet fit ora inferiora, unde gravis re verum sit duo
dicere id formaliter ens. Jam vero aalt id est superig, rationale
id est inferig, et ita dicto vigilet id est ipsum rationali superig, et
propium stiendi inferiora id est dicit id est virtualiter v fit v
eminenter stinetur rationaliter in aalitate. Ex. j. regardo superiorum
argumenti, si in lumen quod in superiorem lumen id est inferior
jam in ipsum et id est Metaphysicis Sed physicis, unde Metaphysice

species / infimus

in genere uno ~~infimis~~ includit ~~infimis~~ & species tab pris pro folle et Deuter

et sub illi in considerat inferet, jà verò physicè é unaq; eqdem res,

deo oppe illis dbent ipsis non ~~diuaes~~ pondes sogiuaexsgitari, jùs

ugnè é altero latis patent. Q. 2. ~~Q~~ admoth. sit eminenter strinere

hoem, bruta et plantas, ergo eminenter ráoalitas superat

spectiem ágilitatem, ab hinc deg eminenter strinet ~~quatreah~~

ings unde male inferunt, ~~Q~~ creatura in sit diversae entitas à Deo,

ita à pari.

Propóo 3tia.

Soálitas in distinguentur rz.

Obr. / sert. distio é, ~~ópticas~~ 34/82 ~~[illegible]~~ sed soálitas et gradus

Mphysici in duos res physicas tles. 63. / jo in habent realem ~~[illegible]~~

distinóem, distio realis ~~ex [illegible]~~ 88. / ái multu horu habent

soálitas, jo Obr. m. licet separari possint, dbent, póe ~~[illegible]~~

stari ái n. c. / dbent sua é ab esse independenter à re physica

& tn é falsu. / 65. / jo in pot dari ~~&~~ limites.

NB res producuntur ab aliquid capta et formant

sed manent in eadem

Solvuntur Objectiones.

135.

Obs illa distinguentur rz quæ separari póunt / 88. / ái soalitas sepe-

rari póunt jo. Obr. m. ipse mortu manet & g. gradus Crei / póa premendi

deorsu sed gravitas, et ex pte ao manet ráo viventis, jo quadrupedis

ventis à gradu Crei separatur. Item manet ráoalitas in ore, in manet

aalitas in Ore jo separatur. sic animadvertendu é duplicer à

Cartesiis hanc difficultem solvi aliqui admittunt 3 entitem, idé

dicunt totu é aliq aliud qm ptes, ita ut aq sit a, O b et totum c. solutis

decaqp óes gradus metaphysicos alias, ptis species multiplicant,

multiplicatosqp in toto admittunt, illisq attribuunt E.g. admi-

tunt duplicé ráoalitem aa in aa A. alteram in toto c. aalitem

vero tm dicunt é unam, nempe in toto cum nec aa et b sola nec

O b. se solo sentiat, necesse é ut ab aalitas sit in c. inde gradus

Mphysicos in se existentes ab invicem sic distinguant, rz verò

illas, quæ sunt in toto et ptis E.g. ráoalitem ptis A. à ráoalité to-

tius c. distinguunt rz, et alia aalitem totius c. à ráoalité totiq c.

sic distinguunt, itqs in toto identificata dicunt, et à ráoalité aa

A. rz distinguunt, sic pariter admittunt Mphysicum Crei in b.

et alia gradu Crei in c. sed duos distinguunt rz, ab gradu Crei

in c. ab aalité in c. à ráoalité in c. distinguunt ff. inde argu:

mtu sic distinguunt gradus viventis separari, et à gradu Crei,

gradus viventis totius à Creo ptis concedunt, à Creo totiq ne-

gant. sic a pari separari ráoalitem ptis à ráoalité totius dicunt

et aalité totius ab aalité ptis, ráoalité totius et aalité

totius negant separari posse, sic dicunt dum aa separatur à Ore

perit 3. entitas, seqtur et ejus grad. Mphysici abstilantes

gradus Mphysicos Otis ut é Creu ptes, póa premendi deorsu et

manere, sic at gradu Mphysicos manere in aa nempe gradu spiritualitis,

Obj illa possunt separari quæ sunt in rebus ptis

& aalis et ráoalis sunt in rebus ptis ~~[illegible]~~ aalis et ráoalis ~~[illegible]~~

ut O m sed in disjuncta aalitas nunc totius et aalitas partis C aalitas totius et ráoalitas totiq

R. 13

gradu Substáe, gradum hoc in to esse, ut et realitas, quo hoc
gradum Substáae dicta, sed etiam veritas formae, et ut istius ex ita
luxuriantis ingenij in medio relinquunt alij forte ut minus apte
respondent atque tu sic solvi, poe admittatur tria Ot áa et
et totum seu C. nil sit nisi a et b. nec alij statuantur quaeq gm
pàt sunt, cuivis ppi a et b. ipsorij cum nearea tria nexiae ac
dependeá, sic erit áalitas in B. substalitas in a, unus operáo de pen
dat ab altera ex decreto Dei, unde respondeti poterit ad quaestu
D. M. illa dicent tria distingui quae separari possunt, si ponat separari
ráe sui C. si ráe entitis physicae unius ex quae manant M. ráe:
ja dictio é proprietas jo tum ibi datur dictio ubi sunt tres sati dixi
mus supra.

Ad 1. ☉ a ☉ nuncq ipsa ea in ea pro fine ut solum ea nihil neutrum p. dicta p.

Dicet j. quod realitas Paulli a realité Petri tum fit ex qua re
distinguere ratio. Dico singuliter pegando, cum ea ut sint obta applica
aá ad O. ut é partitas de Ore et dá, v. D. ráe sui C. ráe physicae
entitis cui insunt M. verbio: alia dicitur, et dari, ja ex decreto
divino áa pugna é Ore cum nearéá dependeá. v. M. potest separari
p. statu objectivo C. physica M. stante eorum decreto ut pugnant separari
et dum p. decretum solvitur áa a Ore, jam incipit status objectivus se
possibilitis, unde sunt in statu objectivo separabiles áalitis
ante abstractionem differentialem non inferit distinctionem realem,
ita et hic ut non inferit.

Obj: habent completa
substá quod et completa
eea; sed habent completa
eea incompletae, ergo
ea completa fiet ea incom
pleta R.

Inst. realitas sunt res jo distinguuntur ratione. Pbr. Tu. habent propria
existeá jo sunt res. Pbr. Ta. habent propria essea, jo et propria
existeá. Consta. ult. implicat éa aliqd é ipsa essea alterij. 50.
Probatio: implicat éa esse in actu et ut habere existeá, é actu
lem essea et ut existere. 60. hi sunt notandum diplicter a
scholisticis solvi hanc difficultatem. aliqui admittunt existeáalitem
cuivis realitati propria et diversam rem physicam habere propria exis
teá completa, quae vero Metaphysicos habere existeás simpliciter
sed existeálitas unde et dicunt, qualibet realitas é tum essealitas
sed quod essea ut ipsa essea, unde alterij probatis sta D. habent
essean propriam ut é essealitem et essean strictam tem completam
Negant. extra alij admittunt unicam existeam totius in se
in qua oes realitates existunt, inde respondent D. oens: jo habent
propria existeám ja actualiter sunt, et idcos ja nearéo indiscre
tabiliter realitas existeá C. ita et ut se ipsas existant ut
se ipsas sunt M. ita nunquam existeá é aliqd dum dicunt
sueniens cum ea nempe toto extra causas posito ut sec
ductive habeant dici existeá ut ráe sui sed ráe totius existentia
unde ut distinguunt, si existe ea ráe sui et ut res strictae habe
sed, si existunt existeá alterij Negant.

Propóó 4.

Qóalités distinguntur ex náá rei Logicalis.

Obr: Albertus, ubi agunt stratiotoria, qóalia ita dat distiō qóalis 87. Ideo inter qóalites dantur stratiotoria qóalia 1. 82. 1. 127. item 1. 90. 2. ergo. Obr: in eyo m: verū é dicere aálitas é fr principū capiendi; raóalitas ñ é principū. Ex: tiétui fr. 1. 64. ergo sfr: habent duas rationes persones seqentes diversas rates qóales sunt diversa principia ne quis cogitare ex ipsa náá quā nisi aliq illūq existeret objective ut habent in le sing relate ad nostrū receptū, ergo vi: ecntur ex náá sua distingui. Obr 2. aálitas é principū convenienti raóalitas principū disconvenienti; aálitas dicit relationem sfortunitatis, raóalitas disfor: tunitatis cū bruto, ergo videtur ex náá sua distiō adée quā nos qualem ex náá rei Logicalem appellamus.

Solvuntur objectiones

Obs: una qóalitas alterā includit, ñ datur distiō qóalis inter illas, sed una qóalitas includit aliā, ergo. Obr, m: qualitas rationalitatis fr includit vivens seu vera é hac species qualitas é fr vivens, ergo fr mtr includit ee vivens. Obr Am: si raóalitas ñ eet fr vivens sequetur posse dari raóli: tem ñ viventē qui hoc implicat ergo. Ex Am. p. baóis Am. Ex. raóalitas é fr vivens in sū intentio sueto, sicuti c. in sū abstracto qóali et Metaphysico N. p. baóis Am. N. ñ ee ergo dari separata aálitas a raóalité bene vero ex náá Lex a pte rei ingeniens, sed habens aliū receptū aliam defiōem adequate receptibilem sine altero, et hā distinctiōes vix ñ oia hujusmodi solvunt argnta, fatemur ergo, q identice raóalitas bitaálitas in Lyo tr qóali receptū una ñ includit aliam.

Inst: hic sylog é bong in pocardo aliqua raóalitas ñ é aálitas, oīs raóalitas é qóalitas, ergo aliqua aálitas ñ é qóalitas subsumo, si ñ sit qóalitas ñ dis: tinguitur fr, ergo. Ex N. q hic sylog bong sit. cum sylog 3 lite fig: pocardi in seluē judicem directam. 1. 48.

Inst 2. hic sylog é bong, multū Creū fr é raóale: id é grad Crei ñ fr grad raóalitis. 1. ei oīs hoō é fr Creg ergo multū raóale é fr hoō. Ex vitu ee, ergo. Ex fr ñ habet eandem suppōem in se luōe 1. 388. 1. item hac selō multū raóale é fr hoō ñ stingetur in hac oīs hoō é Creg. nec in ista multū Creū fr é raóale 1. 47. 1.

Inst 3. vale, hac judicio raóale é fr aal 1. 268. 1. ergo et hac aálitas é fr raóalitas. Ex D. Am. et ideo ga aal sicutū significat C. si abstractū diceret N. inde disparas é, ga in sueto ut genus é tanqm aliqd superius considerat sub judicate 1. 62. 1. et inde é bong syllogis 1. 54. 1. ac in sū Metaphysico semper judicat p suo receptū qóali in particulari sub raóale, et ñ considerat ut aliqd commune judicabile, inde male dico raóalitas é aálitas bene vero aál raóale seu hoc raóale é fr aál 1. 268. regula 4. logices in secto semp considerat tota epea sylla, quae q Ex epea liber fr experimitur, at si sumuntur hic fr Logicalis, habet alite sū semper dici aliqua tam specialem tm illi qóaliti propriā.

Inst 4. verū é dicere q hoō sit fr vivens. Obstaā ens aál ergo ñ hi grad oēs fr includuntur. Ex D. Am. et ideo ga hi termini sueto ex náá significant C. si sumerentur in abstracto quia vivens dicit gradū viventis. Obstaā qq: dū obstaā, aál gradū dalipis. 1. ñ é verū eet dicere hic grad. Obstaā nō mysc. Obstaālitas é fr hoō hic. nec verū é dicere hic grad aálitas fr hoō.

Inst. 5. nil ptt ee a pte qm m existat a pte rei, ar qd existit a pte rei o
res et a realitas go n ponent diu realites seqntes nec fr distinqui. Q. d.
M. in hi res stricte dlis C. si hi res minus stricte dlis N. v. si existit, pri
Le physice et fr C. si existit imperfecte intendite tae alterig N.
Inst 6. implicat aliqd de idem et illud m distinqui ar juxta nos oes realitates
sunt in se idem rx idem, se, cum re physica intensive sumpta, ex eqlte sua idem
a pte rei idem, go n ponent a pte rei ex naa sua distinqui. ob primu arg
dictionis principii. Q. ad plenam illius am thesis D. M. in eodem genere C. in
diverso N. si en altera ppo n negat qd prima affirmat, n sunt contradicto
ria. 296. si n sunt contradictoria dari medium. 297. 306. Q. si dari me
dium ponendaliqua ee idem et sub diversa tae distinqui, ar altera ppo n
negat seu dictio n negat qd affirmat intenditas. nam intenditas realitatis
e in re. 229 L. dicto realis e in realitate qua n sunt res. 129. adeoq
n e opposita. 298 L. unde licebit distinqui implicat aliqd ee idem rx
et rx distinqui C. et ff distinqui N. ex naa rei stricte sunt idem, ex naa
rei minus stricte n sunt idem, ex naa rei fr n
sunt idem, ex naa rei physice sunt idem, ex naa rei Metaphysice et scotistice
n sunt idem, et ha sunt solutiones quibus illudunt scotistae adversarios.

Species 8.

de intentionibus objectiva tum reales tum virtuales.

138.

Animadversio.

Haec thesis e satis ncessaria intelligendae illa diversitas, qua in ente respectu ppie
latum et pte mune Dei et creaturis alias illisque fit ex naa rei distinqunt
intercedit, admittitq e intergens et ejus proprietates solum distincta ratio ratione
ex virtualem, idem admittitq pte abstractio a Deo et creatura, tum ostrg nal
darum hyperig fit ex naa rei a suis differentiis discriminatur. in ista vero
instantis intendimq qd jam in ipsis obtis appareat ex idea diversa m diversi
tas principii. E. g. ja a longe se movens ingenerat idea motus, ducor in ignem
ee aliqd a pte rei longe principii principii huius motus, neqe ita attingere idea ha
bitiq quin de principio tendendi et qm m iti objiciatr, et hac vocatr intentio ob
jectiva realis seu scotistica. cum Thomistis vero n negamq quin m ponitur
ex pte obti dlis idea, qua vocatr in se ee simplex, interim eam me fieri recipi
in diversos receptus et rationes reales E. g. in sole nil mihi objicitq nisi purg
calor et ignis saltem apparens, ja tn ex diversis obtis repositis quasdam
habeo ipsam simplicissima entitatem solus distinqueneti in sua liqua facul
tam et indutantia, ideo dicitq qd qesit hic distinctio virtualis fundamentalis seu
potentialis aliqua n distincta et distincta sapiendi. 87.

Definitio 1.

intentio est illud dicitq qd in se habet idem v. respectum diversum a illo a quo intentio
sit.

Definitio 2.

intentio e triplex objectiva realis scotistica, objectiva virtualis Thomistica,
et realis ff ultra recensiotistica.

intentio realis scotistica e, cum in ipsa naa agente v. in obto quamvis appa
ret diversitas principii et virtutu.

Definitio 3.

intentio obtiva virtualis e, cum nulla in principio agente vel apparet diversitas
tamen in diversa applicae et propte obti.

§ 42.

Definitio 4.

Ipsa sic formalis, qualitas ē illa, quo nec ex ente obiectiv. /§ 42./ nec ex ente physico /§ 40./ sed ab solum illam singulatem, sicque ut aliqua sit distincta, quae tamen distincta non sunt.

§ 43.

Hypothesis.

Thesis hac defendatur in hoc duplici casu: Sit a longe se movens, jam illa hunc motum se longam ope visus percipiens, ad ē de ipsa ut ad rectius ē, nunquam ad sit ratiocinabit, ipsumque ut nil nisi ad suo sensu attingat, circa hoc jam difficultas punctum immensas paginas scholae replent, scholasticus putant in hoc casu ē judicium formalem oblivia subjectivam, quatenus principium sufficiat alias praedicamenta ratiocinandi principium. alius casus ē de sole, cum illum animadvertit, et ad lucem ipsum facta illa hypothesis hac indertur. circa hanc difficultatem scholasticus cum Thomistis admittunt, quod in hoc 2do casu detur judicium oblivia virtualis Thomistica, dicitur Thomistica ea nempe quae a Thomistis inter formalis admittitur, recentiores vero non hic admittent judicium formalem de illum putantes in utroque casu non nisi opus illius distinguentis inter ea esse. Hypothesis ista de solo fundat in casu supposito, quod saepe fiant adeoque opinia correspondere.

Propoo 1.

In 1mo casu non datur judicium formalis.

§ 44.

Probatur Assertum: judicium formalis ē, quae fingit illa aliqua ē distincta, quae distincta non sunt, at in primo casu jam sunt ex se distincta /§ 36./ in secundo casu habet illa fundamentum ex variis effectibus /§ 83./ quo in utroque casu ut illa non ad aliud principium sit ~~[illegible]~~ devenimus, quam ad illa absolute supponit /§ 41./ at in primo casu solum permittit principium sentiendi, quo et illa solum attingit. Probatur minor: solus ~~[illegible]~~ sensus ipsum supponit, sed motus pertinet ad sensum, ē obscura nempe hujus visus, quatenus obtuum motus radiorum in retina mutat, quo et illa solum attingit ad, seu solum supponit principium sentiendi, et consequenter non attingit differentia.

Respondent inadaequate illum attingere una cum ad alia gradum differentiam falsam disjunctive, extra ad nec inadaequate attingit illa non aliter, quo Probatur: ex motu mello attingit, si mello modo cognoscit, ad mello modo cognoscit non aliter ac illum impossibile sit cognoscere differentia essentialem tantum ideam apprehensiva et non cognoscere ac sed hoc v. gratia, quod ex hypothesi casus primi /§ 43./ non cognoscit. Nam ē evidens attingere ex aliquid illi nil aliud ē, quam ipsum cognoscere, nec datur cognitio sine attentione sine scientia ley sine licentia quod cognoscat, ad sine ideam non datur ulla cognitio, quae idea adsit in primo casu non habetur quo.

Propoo 2.

In primo casu datur objectiva seu scholastica judicium.

§ 45.

Probatur Assertum: In primo casu datur idea diversa quoad ipsa principia, ad illis ē judicium scholastica /~~§ 41.~~ § 40./ quo: Probatur Nam idea ex motu oculis ducit non in significatum adeo in organis vim motricem /§ 26./ nec ad intimius principium spirituale, devenimus tantum ad principium ratiocinandi, cum illius nulla sit idea ex casu 1. /§ 43./ quo in primo casu datur idea diversa de principio.

Propoo 3.

In 2do casu datur ~~dicta~~ judicium virtualis Thomistica.

Obj: Asserit: in 2do casu ñ datur diversa ~~ab~~ principiorum idea, qo distinctio in principijs ñ é nisi p illtu cum fundmto in re: /147/ Obj 2: in 2do casu idea Alis tibi ingenerata, et si eidem radio eidem calori exponas lutu, illud induratur, exponas ceram illa liquefiat, quateng in p lutu particulas humidas extendat, quae dein exprimit heris tangm leviora aere. Oculo separatur, dum astra in cera particula tenaces mutuem agglutinatur, et quolage ñ patet qo nulla ex parte principij [illegible] tod tota diversitas se tenet ex parte particularum in ~~lato~~ fugacium, in ~~cera~~ tum flexibilium et glutinosarum.

Solvuntur objectiones.

147.

Obs: 1. cum Thomistis: in primo casu ñ dari nisi principiorum virtualem. Sicut cera et lutum sunt exscia soli, ita cerebrum et sensus sunt exscia aiae qo sunt idem principium Metaphysicum é in sole, ita et in aia idem obt statui principium. Dr distpas é: ja longe alij modus é quo agit spiritus et quo agit sol, sequenter ex parte nostra é tanta diversitas organorum, ut merito duae potentiae distinguentur, dum tm in sole sunt eadem calia, qoby liquefacit et indurat, unde una et eadem poa a pignatur.

Obs 2. cum Decartesiorib: aalitas in gradu differenali é rz idem a parte rei idem specie identificata especialiter ~~idem~~ idem, qo ñ pt ab illo distingui nisi p illtu. Chr: 1. aia ~~qo~~ ratiocinatur nisi dependenter a cerebro tangm sui internno qo jam includit, qáo in ratiocinaóe. Chr 2. ñ datur idea intellectus, pure spiritualis, sequenter jam maalis jam satioe mixta. Dr N. loa juxta nrm: /129/ jma sirmae D physice C. ita et Metaphysice ñ aliqd superaddit sequeretur /126/ ad alterum sri: D coeas, si ñ idea facultia admitteretur C. Cartes S. fatemur aam dependenter a cerebro operari, ñ tm sequitur eam nulla agnoóem spiritualem habere, nempe si idea a cerebro accepta nobis per libri repsentat.

Sy: 1. Consi: sheet mechanice Mte C. Salsmetphice 66.n.

Inst 1. qo illtus objicitur illud agnosci, sed ñ pt objci aalitas, quin et raóalitas objectatur, cum sint rz idem jo. Dr D. M. idé cujus idea habetur C. cujus nulla é idea S.

Inst 2. ñ pt objci idea de aliqua re nisi sit singularis existens et res, qo ñ pt haberi idea Alius aalitis quin et habeatur idea gradus differentialis, sequentia pt qa idea supponit rem existentem, at aalitas ñ existit /135. object: 2.: qo D. Am. nisi sit singularis et simul totu repsentans S. pótem ex cujus agnitióe potu ñ pótem especia agnoscere C. hic verum é notus é existens in primo casu in toto Ore, cum totu C et notum repsentatur, sed cum nil nisi notus idea habeam, ñ ad aliud principium agnoscendu ñ deperditur ab objo illius.

Inst 3. ñ pt pducti identice aalitas, qui nisi et identice pduatur raóalitas qo rei agnoscipt unu identice sine altero. Dr distpas é: ja pductio é totius pductio, extra repsentaóe é modo partius modo totius pt obtu v. longe absens v. media sunt improportionata.

Inst 4. hoo ñ pcedit ab aalite et raóalite, qo nec aalitas a raóalite. Dr distpas é: ja é especia hois aalitas et raóalitas, ñ datur am diversu principium especia abepsentato. at aalitas ñ especia raóalitis et extra.

Thesis 9.

Ens pcedit a suis differentijs et proprietatibus pcedisioe virtuali Thomistica

§ 148.
Animadversio.
Conformiter vix ā praecedenti thesi quaestio inter Thomistas et Scotistas oritur, an ens ita sit in sibi ibitu Dei et creatura substantiae et accidenti, ut prorsus ā nisi per ipsum consequenter nec virtualiter praescindatur, nos vero praecisionem virtualem entis sic describimus, nempe fatemur ens tum in deo tum in creaturis esse per se et essentialiter pro idem, interim tamen posse de fundamentum ut ens tanquam aliquid diversum ā ratione formali deitatis et creaturae suspicitur sibi, ut possim Deum tanquam ens per se existens abstrahendo ab infinitate et creaturam tanquam ens per se existens abstrahendo ā finite considerare. pariter possum rationem formalem veritatis considerare et abstrahere rationem entis, consequenter intendimus dari praecisionem saltem virtualem entis, prout est rationem bonitatis ac unitatis, licet sint aliqua transcendentale entis et proprietates essentiales.

Proposo 1.
Ens ā praescindit formaliter Scotistice nec ā differentiis nec ā passionibus.

§ 149.
Probatur Assertum. et quidem maxime ex jam probatis et earum connexione. nempe ā sunt diversa principia entis et Dei, cum sit ens simplicissimum /: § 51. :/ ergo distinctio Scoti hic ā habet locum /: § 140 :/ item /: § 136 :/ Probatur 2. ā sunt principia diversa principia entis et creaturae, ergo ā ens respectu creaturae ā praescindit Scotistice. Probatur Antecedens ens existentialiter in creatura ā potest habere aliud principium quam Deum et creatura ā potest habere aliud principium quam Deus ex ratione creaturae ex evidenti hypothesi, ergo. Probatur 2. pars. Ens ā habet aliud principium quam unitas veritas bonitas, ergo ā ab illis praescindit Scotistice. Probatur Antecedens: ens quia ens vel est conformis sibi vel ā, si primum ergo de se jam est verum sine distinctione principio si 2dum ergo ā esset ens, quia verum ā esset et sic de caeteris unitate et bonitate. implicaret enim esse essentialiter ens et ā ens, esse ens et ā esse essentialiter bonum.

Proposo 2.
Nec tamen praecise per ipsum ut volunt Thomistae et Recentiores.

§ 150.
Probatur Assertum: si datur saltem fundamentum diversimode suspiciendi quia Deum et Deum sub ratione entis, pariter et creaturam ac proprietates tunc ā potest dari per se tamen dari praecisio formalis /: § 148. § 142 :/ Atqui. Probatur minor. Ens potest suspici ut univocum respectu Dei et creaturae /: ex thesi 3. :/ extra Deum et creatura ā sunt univoca /: § 83. :/ ergo.

Proposo 3.
Sed virtualiter praescindunt nempe distinctione rationis ratiocinatae

§ 151.
Probatur Assertum. Ens vere praescindit a deo et creaturis /: Thesis 3. :/ ā ā praescindit Scotistice /: § 149. :/ nec praecise per ipsum /: § 150. :/ ergo virtualiter.

Solvuntur objectiones.

§ 152.
Obiicitur. contra propositionem primam. tunc ens praescindit Scotistice si habeat veram realitatem ā Deo et creaturae distinctam, quia alias ā habet, ergo. Multo potius idea ā analitus adaequate Scotistice distinguitur intra rationalitatem, quia habet realitatem diversam. ergo pari. Probatur minor. Deus et ens habent definitiones diversas, vera contradictoria verum communitatem veram praedicationem generis similitudinis, ergo quod haec praedicata generica supponunt realitatem Metaphysicam habent rationem distinctionis Scotisticae inter formalitates ex his fundamentis etc. etiam per Thesis 7. propositione 4. Distinguo Majorem praecise Antecedens Deus habent diversas definitiones inadequatas concedo adaequatas Nego. item habent veram contradictoria Virtualia et formalia Nego. habent communitatem praedicantem Nego. transcendentalem concedo. habent veram praedicationem per veram receptam objectivam realem, aut per veram realitatem genericam Nego. per receptam objectivam praescindentem cum fundamento in recepto etc.

NB. ens ... aliquid reale ... intelligibile ... in deo et ... quod fit ... /: § 40 ... :/
Iu... ... ...
... ... genus ...

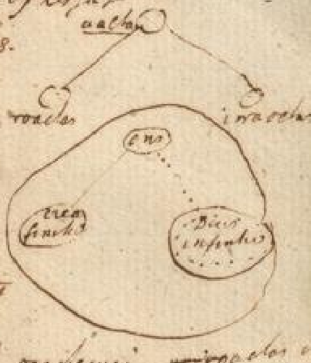

... ... ens et ...

D. cens: hæc prædicatio supponeret realitem nisi ge sceptres solum præt ab-
solui C. ceus N. ergò facit cum una ex pte infinitas sola includat, et altera
ex pte quam Deo tam creatura sint essentialiter entia, unde nulla distincta
realitas generica supest, sed solus sceptis, alterius probatem N. paritem,
ja in facilitatibus habentur propria diversa /: p 36. :/ ñ vero in ente respu Dei
et creaturæ /: p 49. :/ jo.

Obs 2. stra 2 propos. si Deus essentialiter includit ens, eo ipso nec adæquate
nec virtualiter distinguitur, jo. probatur. essentia ~~ne~~ et essentiatum nec virtua-
liter nec potentialiter ingenerant diversum sceptum, ai ens è essentia et Deus è
essentiatum jo. sfr: ens de Deo prædicatur in recto, jo essentialiter, sicut aal ratio
ionale de hoc, sed hoc Aal rationale nec fundamentaliter ingenerant diversos
sceptus jo. Dy N. sequelam Ao: probatur M. D. essentia totalis et expauriens
C. essentia ñ totalis N. si ñ duo entia ed Dy se existit, ñ explicatur tota-
liter qd sit Deus, imò si hoc Deum ñdum illigo, v. minorem D. ens è essentia ens exis-
tentialiter sumptum, ex ñ in Deo existens C. sub illa ratione omnis N. confir:
: D. sequela M. existentialiter sumptum C. id è in se sub illa ratione omnis N.
Inst: v illa ratio omnis id distincta à Deo è pure qe illum v aliqd realem
non ponit, ja ée extra numerum /: p 50. :/ si 2dum, go habet distinctiónem sortis
hiat ratio habens diversam realitem. Dy. Dy negatur sit, sed sola ratio aut
sceptus in se abstrahens, tum de Deo tum de creatura ante opus illius ap-
paret, nec habet realitem, sprie tlem ob transcendentia alterius membri
nempe Dei ratione infinitatis, ceterum ja thesis dependet ab univocatione
facile plures objectiones formabis.

Obs 3. saltem ñ possunt ens à suis propriatibus omnis veritas bonitas.
Probat: nam ens spectatum solidarie v è verum v falsum, ñ secundum alias ñ est
ens, si ergò qd jam è essentialiter verum consequenter ñ possunt. Dy. è verum
fundamentaliter ñdum actualiter ens ém ñ è suis veritas fr verum, sicut
murus sine albedine ñ è fr albus, ja secus è /: p 73. :/
Inst. inter propos contradictorias una è necessò vera et altera necessò falsa
ai enti necessò veritas competit, cum sit proprietas, go veljam è verum v falsum
Dy: propos has pro contradictorias ens è fr verum sine veritate, ens ñ è fr verum
sine veritate, et sic 2da propos vera è 1ma falsa. at à si abstrahat, cum
ém juxta omnem axioma abstrahentium ñ sit mendacium, ñ erit negatio consequen-
ter nec contradictio, dicendo ens è fundamentaliter verum, ens sub hoc sceptro possi-
entis ñ è verum negs ñ verum sed abstrahit.

Thesis 19.

Propos ante decretum ñ è determinate vera nec falsa, sed neutra

/ 53. /

Animadversio 1.

Cum de proprietatibus semel sit jamjs entis proprietates declaraverimus
nempe veritem, pgrue hic thesis prædicta ponitur ó ám quæstio extra possibilitas
an propos aliqua habeat ante mea determinationem jam in se veritem de falsitate
ex pgjam illijtis, cum ñ detur falsitas Metaphysica /: 78. :/ ñ è questionem de
veritate transcendentali sed Logica, ja hic supponit significationem veritatis transcen-
dentalis, ideo et hic distinling.

/ 54. /

Definitio 1.

Decretum è actus Dei imperium voluntatis, go fit et illud qd fuit possibile, v. actus possibilis è
sit futurum.

/ 55. /

Definitio 2.

futurum è qdlibet è habet in eadem separata et alium rei existentiam tribuat.

Definitio 56.

Actu ergo habet ratem sufficientem cur potius sit quam non sit.

Definitio 57.

Decretum aliud a creatura aliud divinum. Decretum divinum dicit ille actum voluntatis, quo possibile aliquid fieri vel actu existere vel futurum sit. Illud a quo creatura demex sem quam.

Hypothesis 58.

Creatura nil decernit nec agit nisi cum Deo.

Nempe Deus et creatura hic supponuntur tanquam duo simul, ponentes certum voluntatis decretum vi cujus aliquid a Deo tit alias de fide a quo nullo effectu creatus poterat esse sine Deo decernente et cum adjuvante aut permittente, nec non creatura a Deo sine Deo et pleno sede fieri stat Pelagianos theologi fusè sentiunt atque eximunt.

Definitio 59.

Determinata a quo jam sit actu et actualiter jam aliter esse non potest.

Definitio 60.

Indeterminatum et neutrum seu indifferens, cujus statuit ejus a possibile, ex quo jam fit, indeterminatum coincidere cum stingentia. 59.

Definitio 61.

Determinata veritas est in aliquid, quae, si posito adeo sit conformis obiecto ut disformis esse non potest. Determinata falsitas, si adeo sit disformis ut conformis esse non potest. ex quo demonstrat de sola veritate quae non metaphysica hic quaestionem notitiae debere secundum vicentr Jesuita laborare in supposito falso.

Hypothesis 62.

Sic itaque inter sectatos sententiantes nobis Thomistas et dissentientes Decretorios hac ratione. An jussu decreto divino 57. nempe abstractio a decreto, id est ante decretum duo, quod ex stradiuvicis 295. sint vera vel falsa determinate 59. an vero indifferentes autem et indeterminate 60. idem 279. nos ultimum Decretorios, ultimum intendunt.

Hypothesis 63.

Creata voluntas, ita ut libera, et quando aliquid stingens non existit, illa potest unamquamque stradiuvicis, ille eligere.

Obr: hac hypothesis Thomas dogma est, atque sita fide habetur, qui aliter docet, ad non philosophiae pertinet suo loco.

Definitio 64.

Necessitas est qua aliquis cogitur determinatur ad actum vel ponendum. Sic a certa coactio, sic a obstata, necessitas dicitur coactio opponitur spontaneitati, quae spontaneitatem non brutis habent.

Hypothesis 65.

Necessitas insecta sic opponitur libertati et stingentia, ut cum ea

Obr: libertas est posse actu ponere vel non. 63. necessitas est posse ponere. 64. ai hae sunt stradiuvicis 295. quae simul esse non possunt. 64. ergo necessitas insecta et

Axioma versio 66.

Exactis de possibilibus stingentibus futuris non possibilibus. Dabitur cras pecunia, dabitur cras non pecunia. Hic quaeritur, utrum ante determinatam Petri ad pecuniam stradiuvicis una ex his duabus possibilibus jam sit determinate vera vel falsa, quod dum nos negamus.

Obr Aperit. si ante decretum non dabitur futuri, tunc Dei vaticinia sunt in hypothesi impossibili, sed ante decretum non dabitur futurum 70. Obr m. futurum est, quod habet esse in causa sufficiente 55. ai non natura alia ratio non existat aliqua jam decretum de actu ponendo 70. Obr m. illud est causa alicujus actus ponendi, quod in se habet rationem sufficientem, cur effectus potius sit quam non sit, decretum in se habet hanc rationem nempe quod ante beliae sit futura sine ad ita determinari. Hunc est hypothesis impossibilis

si se ipsum destruat 26 ¶. sed hæc è talis hypothesis, go. probr. m. si ppóo stingens à è stingens in suppóe adversarioru hanc hypothesis se ipsa destruit. 14 ¶. sed ñ manet stingens go. probr. m. tunc ñ manet stingens si ppóo assumitur necessitatem. p. 65 ¶. sed ppóo assumit aliquem go probr. m. adversarij ostendunt veritatem ex stradictione ipsi hypothesis. si inter stradictoria unum è necessario verum alterum falsum. p. Thesis 9. logicæ. go assumit necessitatem.

Respondent adversarij D. una è necessario vera sub disjunctione p. 190 ¶. hæc ex illa C. ita ut una tantum. Petrus sit necessario futurum. sed jam verificatur disjunctio habeat aliquam determinationem p. 220 ¶. licet manea disjunctiva ppóo, erit ñ determinata. stra aliunde è disjunctive aliud suppóo disjunctiva. disjunctive de ñ suppóo ñ indeterminate. p. 195 ¶. sed hic duabus propositionibus Petrus scribitur

idem aliquis scribitur Petrus v Paulus v Andreas, vel aliquis Petrus v Paulus. ima ppóo è determinata, sed indeterminata et simul disjunctiva, suppóo vero disjunctiva è ñ indeterminata in se, sed sta ob exercitium deveniri ad aliquid determinatum quod actu exercet. p. 220 ¶. ex quo sic ducitur: in ppóe disjunctiva tunc datur differentia confusa si denotatur aliquid exercitium, ad hoc exercitium è nisi ipso decretum, go ipso decretum fit determinata ppóo disjunctiva. probr. m. si è exercitium ñ suppone: ret decretum, separetur aliquid aliud, posse fieri, quin nec decernat, quin Deus decernat, si res ñ amplius in sua existentia à decreto dependeret, quod utique logicæ repugnat et libertati. probr. 2. tunc ñ haberet futurum ante determinata veritas ante decretum divinum v creatum si ñ haberet causam v ratio sufficiens hujus determinatæ veritatis. p. 6 ¶. sed ñ haberet causam sine decreto, go. probr. m. cum ex Petri è liberum ad hujus libertatis ñ haberet causam tale ellum decretum, go. N. patet ex hypothesi contingentia. p. 31 ¶. probr. m. si decretum sit voluntatis effectus, quo vos decernitur exercenda, tunc ratio sufficiens in decreto è, et inde ante tale decretum ñ datur effectus. p. 65 ¶. ad decretum è ipsa voluntatis effectus. p. 15 ¶. go. Respondent adversarij ñ requiri causam ipsa nunc, sed sufficiens causa ipsa tunc si peccatum v cursus sit peccatum. stra effectus ipsa tunc requirit causam ipsa tunc sed determinata veritas è effectus ipsa tunc si ipsa tu go et habebit causam ipsa tunc sed modo ppóo ñ habet causam ipsa nunc ante decretum p. ex ppóe 2. ergo necessitatem ipsa nunc habemus sed determinata veritas de cursu è effectus, sed go tlis ante decretum ñ habetur.

Solvuntur objectiones

p. 68.

Obj. 1. Ante decretum datur determinatio futuri. probr. m. ante decretum verum è diuere decretum a quod è ante sui positione è futurum go datur futurum determinatum ante decretum nempe ipsum decretum a futurum. probr. cum. ex nihil en è actus quod ñ antea fuit futurum. Dr. N. m. probatio, ita. Dr. verum è diuere decretum a è futurum ex hypothesi segnati C. m. N. de bemq distinguere inter illa quæ sunt ipsa decretum futura et inter ipsum decretum futurum cum en decretum stradix futuporum. p. ex ppóe ima. nale duo ipsum decretum q futurum nisi inde determinate id è possum velle et ñ velle. nec en ppóo ego sum volitus v ñ volitus, idem dicit, ac possum velle et ñ velle. sed è semel ipsum fuit futurum, jactum dum ipsum fuit futurum go licet ñ decretum ab æterno, suppóto si fuerit actu circumscriptum in tempore, potendum quod decretum debuit esse futurum. Dr. m. cum è fuit futurum indeterminate quod demum ac possibile. C. p. 100 ¶. determinate sed. si allegatur de se suppositum decreto pnenq C. sensus N. C. p. 100 ¶. ha dea ppóes Petrus peccabit Petrus ñ peccabit sunt stradictoria, ad tales ante decretum sunt determinate vera v falsa. p. ex Thesi 9. Logicæ. go. Dr. N. supposito quod ante decretum verum sit diuere Petrus peccabit Petrus ñ peccabit, sed Petrus est peccatum et est ñ peccare, quæ ppóes sunt sensus mala necessaria, ne ergo in summus libertas.

probr. si Petrus sit impossibilis sine decreto ipso et cum ha ppóo Petrus currit ante decretum determinate falsa go datur determinata ante decretum. Dr. m. ex hypothesi impossibili, et dum transeat in mala necessaria C. ex hypothesi possibile et stringens N.

Obj 3. Veritas é propriétas entis. Ergo: Et sumitur ex ipso obvio sicut é, nec pótest dari veritas. Ad physicam n. cit. Ergo non habet á decreto sed ex náa rei veritas. Dr. 4. retorqueo argmtu, veritas é, sapio entis, sed ante decretum ipsóo et tm possibilis ídem aeternata. Dr 2. Dicto veritas sumitur ex obvio et hac é veritas. Metaphysica C. Ná de qná é termo d. ipsóo erit conformis obvio, sed nisi supposito decreto.

Obj 4. implicat, qd veritas propositionis dependeat á decreto qe. probr. certum é de propóo de qua verá potest transire in falsam, n tn decretum divinum potest falsificari qd veritas non debet desumi á decreto sed ab obvio. Dr. retorquendo decretum divinum non fieri falsum id é, si Semel Deus et Petrus vivere decrevit, fiet unus aeternatus et sic quid nunquam vera propóo p decretum. Dr 2. Notn. propositio tn. D. [illegible] n tn decretum divinum, et fieri falsum, id é ut positum fiat n positum C. et omnia ponantur pro tempore decreto ad.

Obj 5. Omnis ipsóo é vera v falsa ex eo, qd res sit v n sit. Ergo: Et quidem eo modo loco et tempore quo jam é v n é ipsa ipsóo essentialiter et copulam. Veritas é é conformitas seu quaedam ipsóo adaequatio cum obvio, ita ut si res secundum tempus et loca, ut copulantur, item secundum locum personam et numerum, ipsóo sit vera, si Semel Deus falsa, ita quem et sicut ipsóo de insenti sit vera determinata, nn de futuro talis erit, ut vi ipsius copulae, qd supposito in nullo decreto si ipsóo quaedam aliqd futurum enuntiet, si tunc erit aliqd actu, jam habet determinata veritatem ex sui enuntiatione. Dr C. totum argmtu, ultima vero de hoc sibi ipsi adjuvit, semper, ipse é futurum supposito nullo decreto, neqs copula potest e mentiare de Petro tempus modum locum sine decreto, ipsumqe decretum facit, ut obvium fiat conforme.

Obj 6. Futuro foalis futuritio existit in n existká, p tempore insente et ine pstká pro tempore posteriori, ái ante decretum Dei prioris propóo habet n existentiam p nunc pene vero p tunc qe é determinata futura. Ad. Probr. Sien existeret é, insens, si extiteret é et fieriet, qe existit notio futuri solum in hoc ut nunc n fit, sed tunc fit. Dr. 2. Ad. et hac existká, p tunc jam implicite involvit decretum C. tale n involvit N. verum é qd futurum tale sit náaliter existantis ad fr et complexe in decretum involvit. Ergo

Just. 1. Duo alterum tantum ipsum Petrus scripsit Petrus n scribit una é determinata certa et altera determinata falsa, qa n datur medium et sequeretur qd Simul scriberet et n scriberet: ex Thesi 9. L. Ergo á pari in ipsóo de futuro a Petro tnen á decreto Dei C. totum. Sed Deus jam involvitur decretum, nec pótest status ipsóis foari de futuro quin jam decretum involvat. Ergo

Just 2. Det é distinctio inter futuritiem causalem et foalem, ái futuritio causalis involvit decretum qe n foalis. In probr á pari. Sic licet caa [illegible] alicujus rei ella dá res debet in insécie existere, qe inter futuritiem causalem debet admitti formalis. Subsumo, sed illis debet ex náa rei et n ab exsecto desumi qe n ex decreto sed ex náe insécia. Dr 2. M. Det é distinctio et Simiel n plus inferitur, quam qd foalis futuritio inferatur ex causali C. ut prius sit foalis futuritio ante quam sit causalis N. Sicut é prius deo é productio donec sim nál raóale ita in ipsóo prius determinata debet é antequam sit futura.

Just 3. n requiritur ut caa semper debere prior effectu, sed sufficit si é náa prior qd ipsum futuri effectus p. Det antecedere diu ante aliqd futurum, sicut C. si post jy dies stingeret calpasis solis sufficeret ut Deus primum lunam inter Saturnum et Solem interponeret, nempe post jy dies et n nunc et hic ipsis solis post dui vere futura qe á pari licet á decreto dependeat ut sit ipsóo actu tn ut erit futura dum determinatam veritatem, ipso si finitur Deus ab aeterno nihil decrevisset, hodie tn aliqd decernat certe ista res heri jam fuit futura, cum impossibile sit actu aliqd é quin futurum fuerit. Ad fr: nis caa ex sia efficiens potest abstrahit ab effectu ipsum et ab illo distinguitur ut pater á filio, qe non pótest sui in implicite jam subsistere decretum in ipsóo futura 2 fr: 2. Veritas é conformitas cum obvio sed nisi heri n fuisset decretum sed primum hodie, tum ipsóo heri jam é conformis obvio hodie actu p decretum ponendo. Et h é fundata adversa [illegible]

Ad enervandas respondeo Deum esse, sicut effectus jam ex sua natura aeternatus existens non dependens ab aliqua autem libera, et probat paritas deinde de una a summa Dei. Si sit effectus pure dependens a decreto nunquam stringens, et potentia, ergo effectus naturales habent esse ab omnipotentia et quemadmodum leges ab quaeterna decretis ipsas, et quae sunt semper has sunt deterministe futuri, quae quas stringentes suppeditant decretum, si vero fingere quod hodie primum decretum aliquid ponendo, certe heri non fuit nisi possibilis, jam ista definitum, data p. 155. ad primam affirmatam dico, quod hoc sub distinctione sumi, nempe abstrahi quoad diversos effectus et causas, et distinguit quatenus quidem non potest subsistere producendi et quod nearcam apex coeli et terra deberet pisynonat. N. eo ipso enim si effectus exigit causam determinata. alterum affirmabis D. N. quia in veritas est formis non percepi Ludovicus

Just 4. ois, ipso est illis in qua sua formalis quis est habens essentiam, quam est, quod vera in qua sua formalis quatenus juxta illud est. Ad D. Sum quod tu genus causa formalis supponit causam efficientem quemadmodum aliqui C. ut ellem non supponat N. et haeresis. Ipsum videtur, ut satisfacere difficulti

Obs 1. inter contradictoria non datur medium p. 77. sed inter has duas propositiones petrus peccabit, petrus non peccabit datur contradictio p. 75. ergo non datur medium. Sed sumo: si non datur medium una est determinate vera, altera determinate falsa ergo D. N. si sit una vera ita determinate ut altera consequenter esse non potest. C. si sub disjunctione ponenda veniat et ipsa sit resolubilis in duas disjunctivas et C. ipso stringens p. 79. 80. non est absolute verum esse petrus peccabit sed sum haec sit falsa petrus non peccabit, sed est disjunctiva ante decretum petri ad peccandum nempe aut peccabit aut non peccabit, consequenter si una pendiate non determinate sibi vendicat, erit ipso neutra.

Thesis 11.

Essentia et existentia distinguuntur distinctione formali scotistica

Definitio 1.

p. 6. quod non dum existit dicitur ens potentiale et qui existit dicitur ens actuale.

Definitio 2.

p. 70. distingui per status dicitur, quando una et eadem res modo est in hoc modo in alio status, quique semper sit variabilis non ingredit et inserit rei p. 50.

Definitio 3.

p. 71. Modus est qui adjacens rei cujus est modus non variat essentia ejusdem rem tum in alio existunt ita alijs ponit.

Definitio 4.

p. 72. Modus dividitur in in- et extrinsecum, ille est qui est inseparabilis ut existentia finitas creatura, hic est qui est vere sepe separabilis ut sunt alij et alij status petri, figura atque lectio statio, nam hi modi variantur mutantur dum nude existentia et finitude dici nequit.

Hypothesis 1.

p. 73. Possibile et actuale sunt diversi status sibi invicem immediate succedentes sta et quemadmodum desierit possibilitas actualitas incipiat ad posito esse certum, fingo esse aliquid actuale, tum si non esset possibile tunc esset non ens et non esse, et possibile alijs certus dicitur status objectivus et actuale dicitur status physicus et tunc nota.

Hypothesis 2.

p. 74. Per nihil aliquid variari non est res per pura negationem, non enim nihil in se non habet rem sufficientem, non est in ipso res positiva est ipsum esse p. 6. variatio ipsum est, si aliquid saltem habeat postea ipsum aptum, ex nihilo datur ratio sufficiens. sequeretur cum resultat positiva illis ipsum non illis in nihilo datur ratio sufficiens.

95

§ 175.

Hypothesis 3

Si aliqd ita afficiat rem, ut haec sine illo n. possit, nunqm ab illa separari, ēē idem cum illa, ~~[illegible]~~ seu inesse illi rei, licet n. insint essentiale, et quantumvis sit respectu essentiae aliquid accessorium, in respectu totius rei, sit tanqm aliquid inesse, videnturque spectare ad quos modos dicendi per se /: 342 :/ et sequentibus. + n. tamen ē aliquid extra.

§ 176.

Propositio 1.

Eadem res quae ē possibilis fit actualis.

Probatur: Si eadem res quae ē in statu objectivo n. fieret actualis, tunc res actualis nunqm fuisset in statu objectivo seu possibilis, :/ ut patet ex terminis :/ ai ois res quae ē actu fuit antea possibilis seu in statu objectivo /: § 173 :/ ergo eadem res est.

Propositio 2.

Eadem res fit tu actualis et quidem de se maneat eadem, quoad diversos tn status differat.

§ 177.

Probatur: eadem res quae fuit possibilis fit actualis /: § 176 :/ et actualitas ē diversus status a possibilitate, est q eadem in his diversis statibus ē posita, :/ ut hypothesim, possunt inquam secundum essentialia sibi constitui /: § 178 :/ item 50 :/ n. ām possunt sibi constitui quoad statum /: § 173 :/ ergo eadem res est.

Propositio 3.

Existentia n. ē realiter distincta ab essentia.

§ 178.

Probatur: Si existentia ē aliq res distincta ab essentia tum et haec existentia fuisset possibilis, § 176 :/ ergo si ideo esset alia res qa actu ē, n. existentia possibilis ab actuali tr distinctus, quaeritur et cum haec iterum debuit fuisse possibilis, iterum requireret aliā entitatem et sic iterum aliam et sic in infinitum, qd n. admitti pt, ergo patet qui qd existentia est solus status invicem constitui n. possunt /: 170 :/ ergo et n. his solis datur distinctio, 82 :/ possunt vero constitui essentia possibilis et actualis, nempe qd petit sit ... rationale /: 176 :/ ergo existentia est.

Nb: ēā possibili et essentia actualis differunt per statum, ēā actualis et essentia actualis vel ēā possibilis et essentia possibilis differunt ex ēā rei formaliter.

Propositio 4.

Modi inessendi n. sunt purum nihil seu negatio.

§ 179.

Probatur: Qd variant circumstantias debet habere in se hujus mutationis rationem sufficientem /: 82 :/ sed in nihilo n. datur ratio sufficiens /: ... :/ modi vero inessendi variant essentiam qm et cum aliis affectionibus afficiant ipsam ratio n. variant essentia /: 171 :/ ergo n. sunt nihil, consequenter nec negatio /: 82 :/

Propositio 5.

Existentia ē modus inessendi.

§ 180.

Probatur: Qd aliqd inseparabiliter afficit ē aliqd inessendum saltem certo modo /: § 175 :/ existentia ām ē talis, et n. datur essentia actualis sine existentia /: § 169 :/ n. tn omnino constitui possunt essentia et existentia /: 171 :/ ergo imo habent distinctionem secundum statum /: 177 :/ datur ām insuper aliqd actuale inessendi afficiens essentiam ē tn illa impediens sed tn circumstantias /: 175 :/ qd idem ē ac modus inessendi /: 172 :/ ergo existentia est.

Propositio 6.

Existentia ē formaliter ex natura rei distincta ab essentia.

§ 181.

Probatur: Existentia ē modus inessendi /: § 180 :/ inde n. ē nihil /: 179 :/ nec porro ob idem ... /: 177 :/ formaliter vero distinguuntur idem ... secundum diversum statum aliqd ... constitui /: 84 :/ ipsa vero ratio formalis ... n. eadem ac existentia /: § 169 :/ consequenter sunt diversae rationes formales /: 50 :/ secundum quas n. possunt constitui /: § 84 :/

Ma ... ... folio ... ... et essentia ... ... folio 90.
... ...
... et ... ... folio 90.
... ... folio 90 ... folio.

é ptea eadem cum essēa actuali in re: q. 69: sāi aliqd inseparabile, so insaēr: q. 70 et 72 ite indificatū: 86 q. in quo exsistit dictio formalis: 87: q. existentia ab

Solvuntur Objectiones.

q. 82.

Obs: stra 1ppōem 2. cum Thomistis qd 1z Deus distinguit essēa ab existēa et sequenter qd sit diversa res. Si existēa n esset qd distinctū 1z ab essēa tunc creāa qd sua essēa existeret, sāi ~~nonne~~ h é soli Deo ipsum ipsi creatura. Sed existentia et aliqd distinctū. D. M. Lin. il lin et separabiliter a cāā ponente inseparabiliter ut aliqd N. valitet hi essēa et existēa tam 1z qm fr eēt in eum C. fr q. sing. idem ac Deus N. valitet hi essēa et existēa tam 1z qm fr N. cum in creatura eadem sufficientem cur existat n habeat ex se tam 1z qm fr N. cum in creatura eadem sufficientem cur existat n habeat ex se sicut Deus, ergo in alia cāā ponente, et sic jam q. é partes licet diatr 1z modis distinctas. existēa ab essēa, dumodo sit ff distincta.

Inst. 1. essēa, si adequate oo et simpliciter sumpta sine essēa ai diversa omnino noto: sed 1. essēa, si adequate oo et simpliciter sumpta sine essēa ai diversa omnino noto: ne in genere, go videntur ee res diversa. D. Fr. Si disformiter spectantur C. si eut: formiter N. certum é essēa possibilis n includit existēam actualem bene noto actualis essēa, quia dem sine illi modo superaddito n potest ee actualis nec in é susceptibilis sine existēa si fuerit actualis, sicut in ipsa existēa n é susceptibilis sine essēa actuali.

Inst. 2. cāā essēa é indifferens ad existentiam aut n, go Deus ei aliqd supervenire tanqm foa usqdū existat, sicut tum E. l. mā é indifferens Deus determini à foa et sicut illis foa Deus suppeditat 1z distincta, ita et existēa supervenions essēa Deus suppeditat aliqua res determinans supervenientes D. D. coens: tanqm aliqua foa Metaphysica seu realitas aut foalitas C. et res aliqua supervenions stricte illis N.

Inst. 3. inter essēa et existēa ponitur stradictoria stricta realia seu tanqm inter res, go n datur realis distinctio, utpote cum stradictoria sibi substituit n pōnt. Obs. N. existere et p existere deduci et n poqui, statq obtiuq et existentialis statq physicq et Metaphysicq sunt vera stradictoria realia, go. ~~D. d. m. p.~~ N. Ant. probatio ~~ma~~ D. et hæc stradictoria sunt illm rāe status il verificantia C. rāe essēa et existēa N. n ea verū é diuersa essēa actualis existit et n existit é indubia essēa et existēa N. n ea verū é diuersa essēa actualis existit et n existit é indubia et n deducta ab, go si uniformiter sumantur essēa et existēa n datur realis ejus: dictio seu in diversis rebus fundata, sed ad summū stradictio in foalitatibus seu rāibus foalibus obtivis.

q. 83.

Obj stra 6. ipsōem: eadem rāo stra Thomistas data n stra nos pugnat donec foa: litas superaddita detraddmitti, quā ipsa existēa sumpsiatur ab essēa fr distincta. Obs. Ant. x existēa foalis supervenions é fr illis iterū qd alia existēam x n. ad rem qd dici go. Obs. m. si primū go hæc iterū qd alia sequitur in infinitū. Si 2dū go sicut hæc fit actualis sine alia superaddita existēa ita et essēa. D. j. Longam ee inter nos et Thomistas ~~ne~~ disparitē in, aliud ēn é admittere existēa ee rem distinctā ab essēa et aliud é ee fm foalitatem ejusdem rei seu modū quo res é affecta. qd n ēn pōt dicere qd aliqd sumpsiat in se qd rem habuit, sed tm qd sumpsiat ~~ab~~ alū modū quē ante habuit cum fuit in statū objectivo, n ām videtur qdm abscissū dicere res in statū obtivo quoad modū n é eadem ac ea in statu actualitis unde stgo pryale hypothesis qnq modū ipsū qd fuit pōale sit modo actuale. inde in sed N. Ant. et probatio m. et dico: qd existēa in statu possibilitis sit biscovery, ex aliqd ja in termis repugnans ad ibam dico, qd qd ipsa sit plus ut dicatur existēa seu modus dans ei actuale esse. qd ea é alteri rāo extendi. Ale d n sibi tale é. qd axioma ob frequentissimū ejus usum in Schola ~~Sapo~~ Philosophia pugnat sed revoc. Inst. 1. eo ipso si existēa é aliqd supervenions essēa é illis foalitas quæ fit essēa ab 2 adde, sequeatur n 1z idem, sed foaliter separabilis. inde 1z distincta ob separabilitatem potentiarū: 88: et D. illatū si tam in statu actuali jm obtivo et

separabilis & si fm in statu obtivo essea respu statis actualis, N. Respoo illi ex
nis j. j. 6. instaã 6. cum ẽn actualis essea subsistãs existeã, necessaria in statu physico
et actualis ñ pt dari separabilitas illa quo sufficiat ad distiõem realem p. 85.
Prob 2. essea e aeterna immutabilis nec ãa existeã e stringens temporanea mutabilis
jo fauit sceptum vere distinctũ. Sl D. ta. essea actualis N. essea in statu obtivo
considerata &. et ẽn e actualis et in statu actuali ley in statu physico considerata essea,
cuppi alium modum nempe existeã, unde licet de se sit aeterna, fiat tm hoc modo in esse
e aequiv, manet temporalis et mutabilis.

Prob 3. si existeã e distincta realitas tum hac realitas iterum sibi essentia exist
essea et existeã, cum ẽn sit sibi essea; 50. et cum sit actualiter sibi existeã,
j. 50. jo distinguetur existeã a semetipsa, et modus modi, cumq; illa nova exis
tea superadda iterũ nova sibi existeãa, sibi ex essea, haecq; eãa actualis,
iterum existeãm et sic semper infinitũ. Sl in hac tam in ordine ontologico de
quocunq; gradu Metaphysico qd sit in qd sit, et sic sibi essea, cum vero hac sua
essea sit ut sit modo actualitas ñ pt actq; a sua essea distingui, cum pt autem sit
existea et ñ aliã realitas, sicut contra ñ pt hac inferrem realitas e genus ratio
nalitas e differeã, jo in nulla rationalitate data et genus et differeã, nã hujus
modi genetica individuães, et inerent ad ordinẽ illorũ, quae sunt individuãlis posi
ta ad varia genera reducuntur, cum extra realitas et alij gradus Metaphysici sim
tm qd sci, 2. e stricte genus pt pt assignabile, sequeretur realitas respu rationali
tatis ñ habet veta ratem generis, sicut extra habetaal.

Prob 4. illa distinctio fr ex naã rei ñ e aliud, nec actuali sceptii totalem fra
tem alterij, ad pt pt esse existeã jo. nec fr distinguitur in pt. existeã
ẽn actualem ẽn esse essea considerare ñ possumus, quin et beamus in semidem veri
venie illij pt existid. Sl D. ta. et hoc probatur dari nulla distiõem mutua
ti ñ pretua N. sufficit ẽn nobis, si saltem essea post sujitiae existeã subsist
tore.

Prob 5. et essea sit actũ plus ñ requirit jn et in alio statu sl jo non requirit
aliqua realitas superaddita. Sl D. ta. extrinsece & intrinsece N. cum ẽn ñ solum
extrinsece mutet, sed intrinsece, mandq vero realis correspondeat rationali, sicut
admittimus, pt pt essentia nemo statuã ~~quia pat~~ praeter sanguine, alij ind
individuale considerati, possint, ita et hinc respondere in ordine Metaphysico aliqd ñ
intrinsece affuiens essentiam.

~~Articulus 6.~~ Thesis 17.

~~De subsisteã.~~

Pt pcipiũ individuationis e haecceitas.

184.

Animadversio.

Cum alij gradus in essea nosetur qui illa afficiat nempe haecceitas jo ~~qd~~ ñ
de fãe termo erit solum id notes velim hunc gradũ actuei pt priori supposui jn
sit existeã, cum existeã sit ultimus gradus.

185.

Definitio 1.

Esse hoc idem e ac ñ e aliud in eadem specie, esse id qd ñ e aliud in eadem specie e
hoc; sic sub eadem specie homis Petrus e hoc, Paulus hoc, Andreas hoc, cujus ratio realis
e haecceitas, et hoc e aliq secretu denotans sua haecceitatis una cum Petro nempe
naã suam, sicut e.g. albũ dicit similitudinem et sua sibilem nempe albedinem.

Definitio 2.

Cor: unde ea quae sunt hoc, singulata partim numerũ sentiunt, ita ut sapiũ de
ferre videantur illa ea quae sunt hoc, hoccitij, atqs in hac fundata distinctio nu
merica sicut in sua seu essea fundatur distinctio specifica ita quem et juxta
scotistas tm illa species differant quae habent diversa sua specifica essentia quae
habent diversas haecceitates.

Prob haecceitas e ultimus gradus
et ultimus gradus ab alio sit
ultimus sed ultimus et ultimus
totum ñ probatur.
nmo haecceitas est ultimus gradus et ultimus
fr cadit ad non ens.

96

Definitio 2.

§ 187.

Pr. proprium individuationis intelligimus aliquam rationem sufficientem, cur aliquid in eadem specie denominetur hoc.

§ 188.

Hypothesis 1.

Entitas naturae Petri non est entitas naturae Pauli et viceversa (: § 21. et sequentibus :)

§ 189.

Cor: inde immediate sequitur esse diversa per connexionem immediate possibilem realem et Metaphysicam natura Petri entitative alia est haec natura Pauli entitative alia est haec

§ 190.

Hypothesis 2.

Non solum ea quae sunt physica et sensibilia in Petro, sed nec illius natura Metaphysica non est eadem ratione cum Paulo. quod declaratur est quod sensibilia sunt, quibus unum individuum differt ab altero his versibus comprehensa: forma figura locus tempus stirps patria nomen. per formam intelligitur temperamentum, per figuram externa partium dispositio, per locum ea terrae pars in qua ortum duxit, per tempus momentum in quo homo conceptus fuit ac in lucem editus, per stirpem parentes, per patriam civitas provincia vel regnum, per nomen vocabulum quod sibi quivis imponit. jam certum est neminem esse qui in his omnibus conveniat, consequenter sensibiliter per illa quivis individuum differt. sed probatur nunc 2. pars Hypothesis. quae revera non minus est evidens. nam cum sint in divinis eadem ratione natura haecceitate in pluribus personis, adeoque non solum proprium individuationis physicum, sed non Metaphysicum datur.

§ 191.

Cor: differt itaque tum in- tum exsecie Petrus a Paulo, exsecie per accidentia, quod insecie per aliquid aliud quod modo investigandum venerit.

Hypothesis 3.

§ 192.

Pr. proprium individuationis debet illa ratio sufficiens, quia aliquid ita fit hoc, ut ab omni prorsus alio se differat, ita ut duo hoc prorsus similia non possint dari. conveniunt omnes et ratio est evidens ex principio primo, quia si aliud adhuc esset hoc ipsum, hoc, seu si b esset ipsum a, non amplius esset b, siquidem esset b et non esset b, consequenter haec hypothesis est principio primo conformis.

Propositio 1.

Natura signata quantitate seu una cum quantitate non est proprium individuationis.

§ 193.

Probatur 1. omnia individua corporea habent naturam et quantitatem, consequenter natura et quantitas communis omnibus et non singularis, quod non est ratio satis clara unum ab altero individuo discernendi (: § 192 :) probatur 2. dantur individua spiritualia ut Angelus Michael Raphael Gabriel, anima A, anima b, anima C quae individua utpote spiritus naturam et quantitatem non habent, quod non potest esse proprium esse natura cum quantitate, individuum unum ab altero dignoscendi.

Propositio 2.

Nec illa accidentia nisi sensibiliter, physice et exsecie.

§ 194.

Probatur: cum dentur diversa individua tum in sensu Met: tum physico (: 190 :) oportet pro utroque statu assignare proprium individuationis, quod sint sensibiliter per illa differt, sed non, ita et aliud erit assignandum, per quod non Metaphysice Petrus a Paulo differat.

Propositio 3.

Haecceitas habet in se rationem sufficientem individuationis.

§ 195.

Probatur: per individuationem intelligitur aliquid quod non est aliud (: 185 :) et per proprium illius ratio, cur aliquid denominetur hoc (: 187 :) praeterea Petrus non solum exsecie sed et insecie entitative non est Paulus (: 188 :) ita ut debeat dari proprium individuationis in insecie (: 185 :) sed per haecceitatem unum non est aliud (: 186 :) ergo est verum proprium respective veri, ut albedo respectu albi (: n: cit: :) insuper non est aliquid exsecie (: 190 :)

BLB BADISCHE LANDESBIBLIOTHEK
gefördert durch Baden-Württemberg MINISTERIUM FÜR WISSENSCHAFT, FORSCHUNG UND KUNST

qo haecitas habet in se ens

Propoc 4

Haecitas é fr à náa quam assert distincta.

Pbr: Si náes foales haecitatis et náa sunt diversa, tunc fr distinguentur /:82:/ idem si separari n possint, rz sunt idem p n: cit: sed haecitas à náa separari n pt, cum sit aliqd mseru /:190:/ qo datur distinctio foalis inter illa et haecitatem.

Solvuntur Objectiones

Obj 1: Sufficiunt distincta audientia et unu individuum distinguatur ab alio qo illa propria audientia sunt propriu individuationis. Pbr tn: intellectus ipsa dignoscit Petru a Paulo, adeoqs discriminatq illiqs, qo: Dd: Sta: phalis in: D: existere et sibi similes C: nscere et p statu Mythysicu N. /:190:/

Obj 2: prius, et adqé illa entitas, physica, sex C: sibi ante omn ex illo et ex infusione da tanqm pti by constituatur totu, ex quo dein toto physico Mythysicu resultet qo p propria individuationis tenenq é illa entitas physica. quippe náa ultima quantitatem in foetu C. J. materno é ancáo D. Deus áam infundat, ubi dein oritur aliqd individuu hóo, qo tota ráo é evolvenda in náam signata quantitate. D. S. cám: v. D. qo ultima é prim p propria individuatio remoto, p statu physico et sibili t: fr nscere et Mythysicu N. /:190:/

Obj 3: Si haecitas éet aliqd distinctu hunc ad etra aliqd existens qd n éet hoc ri hoc absurdu é, qo Dd D. M. in statu reali puro et physico M. in statu foali abstracto et Mythysico C. idq ad oia similia notes, veru qé dicere ráo haecitatis n é, ráo existéa sed ráo aalitatis n é ráo náalitatis, in re tn oia é identificata et sic sunt qd unu pnt jam lapse dixing. fnsi: v. haecitas é prior existéa v posterior? n primu, alias éet aliqd hoc quin existat: n 2du, qa sija existeret ad éet ja individuu assequeretur hoc quin existat: D. qd sit prior et ráem D: fr éet prior tempore C. superfluerret haecitas. D. qd sit prior et ráem D: fr éet prior tempore C. in tm supposé N. in Mythysicis n habet alia prioritas totu qm solum Mythysica et suppositionis.

Articulus 5.

De subsistentia

Mellus post existéam supeét gradus nobis examinandus, qui nscé ad eam constituenda, pt inserit nisi ipsum incarnationis mysteriu et Christus nobis ad eiperet negoriu. nempe dum assumpta náa humana hoem quoqs assumpsit, qd omisi in divina, personá subsistentem, et adeoqs tanqm haereticis fuerunt defaralis Nestorij et Pelagij, qui duas psonas in Xto divinam et humanam admiserunt, unde fatu, et nobis sit necessario ad huc inter psonam et náam discrimen faciendum

Ad

Ad fide ám é aliud nihil nisi hoc mysteriu qm qd verbu sit assumptu, totus hóo assumptq Xty fuerit, p fatu hóo et qd n sint duae psonae in Xto eo qd náa humana desi in psona verbi. Ideirco, tamdiu qa sententia aliqua nil sta hac propria fidei statuatur, tuto licebit illa amplecti.

Thesis 13.

Subsistéa optime explicatur per negáem, ex subsistéa resistit in Negativis.

Zoo.

Animadversio

Dupliciter in hac thesi pugnandu, atta Thom: et Molinistas, prorsu tn uterq; oppugnabitur, si fuerit probata thesis, qd Subsistéa in negativis resistat. Thomista jtendunt qd in eorum sentéa essea et existéa sint alia et alia res/

1.1.8.: sita in intendendum, naam humana in Christo propria existita in verbo sed existere existita verbi. Sita hotesias vero aliquos intendimus, quod Christita in litaliquis gradus positivus, et E.g. humanitas et existita, licet pura negatio.

Definitio 1.

Persona hypostasis existita plenarius, plaeci nominis seu ut quanti, interim ex sortalis diversis, et hae Philosophi propri et Christita affinia, naa dem sui spleta sive incompleta, illectuale aut in illectuale. Hypostasis im duae in Pp sive spleta, naa illectuali aut in illectuali. personalitas im de naa spleta illectuali.

Definitio 2.

Personalitas alia e divina, alia e illa quae in creatis reperitur, illa e qua Pater a filio, et filio a spiritu S. et vice versa distinguitur, sed dicitur in symbolo Athanasii alia e persona Patris alia filii, sed persona vero in nostra naa humana definitur ipsa naa incommunicabilitas.

Cor: quo ergo naa humana in Christo assumpta et communicata alteri Christo qm sua, dicitur Christus seu in alio stans assumpta in communicata.

Definitio 3.

Propria Christi existere dicitur quod sibi relinquitur, et non ab alio sustentatur. aliena Christita dicitur si ab alio sustentatur et dum naa humana sustentatur personalitate divina. ubi notanda e triplex aequivocatio nomen terni Christita propria sub hypothesi sua imo communione sed Christata distinguitur ab accidente dicitur propria Christita ~~[illegible]~~ in e in alio seu alteri inhaerendo ut accidens. 1. 2. 3. 2do modo communicatur sed in illo qm de Christita dicitur ~~[illegible]~~ alteri idem in inhaerendo ut accidens, nec magis in alio tangim sustentando, ~~[illegible]~~; sic E.g. in nostra natura Christiana in qua vi unionis ab alio in sustentetur, non dicat a Christo sustentari sed habeat Christita propria communicata gratiam in inhaerendo ut accidens. 3tio dicitur propriissime seu singulariter quod Christatis sonis singularibus spectat 1.2.3. sed in hac Christi nil dicit nisi spleta a litia naam in alteri communicata, sed gravibus aliis propriis spleta.

Definitio 4.

Triplicitter quid aliquid alteri communicari v. actualiter v. aptitudinaliter v. potentialiter et naa humana actualiter e communicata verbo divino naa persona. 2do ipsa dicitur hac aptitudine ad propriae Christiere si immittere et tandem nec ad illa nec ad propria personalitem dicit repugnaam.

Cor: inde et triplex e incommunicabilitas 1. Si actu aliquid in e communicata. 2. Si per aptitudinem. 3. Si repugnet. E.g. naa humana Christi actu in e communicata propria Christita, nec naa in e apta ut communicetur saltem in creatis alteri Christita. 3. licet dicatur ad hoc in repugnaa.

Definitio 5.

Communicabilitas aptitudinalis dicitur ut quod et actualis ut quo. Si hypostasis communicatur inferiori ut quo vivens dal. et tro vocatur ut quod, si vero sed communicatur Christo vocatur ut quo.

Cor: sic et incommunicabilitas ut quod e, si inferiori in qui communicatur hypostasis ut quo si aliquid tanquam sua in qui communicari.

Nihil Christi et ens positive explicari, quia ~~[illegible]~~ per negationem, per negationem explicari potest.

Nihil e sine ratione sufficiente 1. 6. 1. qui si aliquid Christi et positive explicari qui mera negatio absolvi potest, non datur ratio sufficiens illius.

positivi; go ñ dicere ꝓ ens. Pbr m: ráo sufficiens debet esse ráo cur potius
aliq̃ sit fm ñ sit, go. ái ñ dat ráo cur potius sit in positivis
si se negationem explicari poterit, go. m: ꝓt: eo ipso en ñ e ráo cur potius
ꝓ positivis explicetur.

Lema 2du.

omnes entitates Mthysicæ sunt aliq̃ inseparabile.

Pbr: Mex: per Mthysicas entitates intelligunt v ptes essentiales v proprietates v modi
inseparabiles v facultates v existéa, ái hæ oes sunt aliq̃ 12 dem rei identificata inseparabile
go ꝓ hic ꝓ ée inseparabile illiging: /:j84:/ j24/ j69:/ go oes entitates etc.

Lema 2jj.

Scholion, probe notandum ée q̃ ꝓ à pte rei ée q̃ positivum sunt nec ée positivum
à pte rei, sed negationes dantur à pte rei licet ñ sint q̃ positivum, cum dentur
nemine logicante, extra qualibet cogitáo licet sit actus illectus, pro se tn vocari
et aliq̃ positivum.

Cor: inde licet negaóes ñ sint res, dantur tn rte et quidem aliquæ negationes sunt Mthy:
physicæ, ꝓ q̃ hoc ñ sit ratóalis, aliquæ physicæ, q̃ ignis ñ sit frigidus, aliquæ
moales, ꝓ mpoenitens et indurata ñ sit reversurus ad fidem.

Cor: ergo sunt ꝓ negationes quæ dicuntur in positivo fundata et illigantur ipsæ
negationes Mthysicæ.

Animadversio.

Et tanq̃ in fundamtum assumi categorias in Loá datas ée sufficientes
ad explicatiónem omnium entium positivorum, adeoq̃ ée ens tum Mstaale tum
accidentale ibi sincetur, aut debet ée aliq̃ transcendens Mthysicum accidens
indispensabile.

Cor: quod quia ibi ñ inventum merito inferre licebit, ad ñ dbere rationem entis aut
Mstaa quod accidentis, imo cum subcategoriis solum in Mstrata Mthysicis
predicatorum logicorum possunt illigari, tum quia nullo modo sub his categoriis sti:
nentur, ea nomen positivi ñ meretur sit itaq̃

Entia physica nobis sit inaestimanda v sub noe Mstaa aut accidentia.

Lema 3.

Pbr: quæcunq̃ in orbe sunt sensibilia aut nobis ꝓ suis nota hæc in cate:
gorias tum Stoicorum tum Peripatheticorum recensentur /: ái
ibi inventur nisi Mstaa aut accidentia, v. e. ens v. modus /:j43:/ go entia physica etc.

Propóo j.

Subsistéa ñ ée q̃ physicum.

Pbr: Mstaa ñ ée ipsa Mstaa cum en dg sit ipsum hóo /:j99:/ sine
Mstaa ñ ée ipsum hóo, cum ipsum aliq̃ propte et Mstaale definiatur /:j10:/
et j12:/ Mstaa Mstaa vero ñ assumpserit /: ipsa Mstaa ñ erit
Mstaa. q. e. j. nil é assignabile in Deo extra istas categorias q̃ ñ assumpsi:
erit, ñ é accidens in nulla categoria et ipsi ñ venerit, Mstaa é in gradum
sublimem ꝓ item figura mentura numeri, et in Mstaa ñ Mstaa
ipsum certum é, Mstaa ñ de Mstaa, ñ é locanda inter ea quæ in
predicamentis ponuntur.

Propóo 2.

Mstaa ñ é q̃ Mthysicum.

Pbr: Mstaa Mstaa é separabilis à paa /:j98:/ entitates Mthysicæ ñ
sunt separabiles /:j16:/ go Mstaa ñ ꝓ

Propoo 3.

Naa humana in Xto pt ee Subsistens licet propria Subsistea retineat

Z j.

Pbr: naa humana Xti licet propria esset, qa qua hoc e aal raoale [:50:] porro naa humana actualiter e in personalitate divina assumpta [:] Inde Ubila naa e actualis [:173:] sed si e actualis licet jam propria existea [:177:] sm modaliter diversa ab ea [:150:] n mse separabilem ab pole fr distinctam [:185:] qo naa humana in Xto est.

Propoo 4.

Subsistea n e qd positivum.

Z 2 0.

Pbr: Subsistea tunc n erit qd positivum, si ag se negaem posit explicari [:209:] sed id fieri posse statim probabitur qo est.

Propoo 5.

Subsistea assistit in negativo.

Z 2 1.

Pbr: de fide e potu hoem tuisse assumptu, et sequenter habet labvam in oi systemate [:199:] ai licet n sumpserit subsistea tamen n negaem ad: mde, qd dici de qu hoem assumpsisse qo. Pbr m. ex nostra sentea tm sequitur relata Subsistea n assumpsisse negaem [:ex hyp:] sed sine negae ista hoc e inepte hoc. Pbr m. ista negao nil dicit nisi tm n assumi [:202:] qo verso liet hac tollitur, dcq hoc e assumptq. Pbr. 2. error Nestorij fuit qd fuerint duae personalitates in Xto ai si quiatur qd sit pura negao in seu subst 26 [:] facile refutatur Nestorij et inde ex opio f. [:197:] qo multo sequentiq de quem pt dici qd in negativo assistat, dua esset qd positivum qd det, aeque adversari haberent cum n et hanc jdem assumpserit. Pbr 3. si n sit pom in jdea: :nio neq in categoria probabi nec naa si n meretur pom in naa e actu [:215:] sed Subsistea n habet locu in jdea mtis neq p ysice [:217:] neq Metaphysice [:218:] qo.

Propoo 6.

Et jdem in duplicis communicabilitis negae utq quo et quod actualiter et aptitudinaliter.

Z 2 2.

Pbr: qd propria Subsistea ellicit aliqd sibi relicta est n ab alio sustentari [:] ergo qd sit spectare ad sit propria, et sequeretur ai soli et sempe [:67:] ai et Subsistea dicat mihi propria, qd sequeretur ai soli et sempe, requirit et dicat 2 phiem incommunicabilem qo tlem licet. Pbr m. si e naa tm incommunicabilem nempe actualem [:215:] tunc n sequit qo ligo. Pbr m. naa humana Xti qe personalitate divina habet incommunicabilem actuale alteri hypoo, n habet ta incommunicabilem aptitudinale suo propio hypo: ~~[illegible]~~ [:216:] et inde habet altera Subsistea [:198:] qo n sufficit actualis incommunicabilitas et propria Subsis: :tea qd erat primu.

2do ai separata habet jdem Subsistea tec n propria perfecta sperta 3 tio modo hypoth [:204:] licet aptitudine dicat ad communicare Pri [:cum re: :surrectio et unio cum Christo de fide Lit:] n am e alia ratio qd n habeat Subsistea propria, qm ja actualiter n p communicata, qo ad sperta Subsistea aptitudi: :nalis et actualis requiritur, qd erat 2 du.

3 tio aptitudinalis incommunicabilitas e quasi in poa ad illud assimilandu cui communicatur, inde se habet qe modu eternalis et qd modu generis [:70:] qo ut qd nempe recipiens [:206:] Sicumo ted sinule habet incommunicabilitas, ita m incommunicabilitas [:206:] qo si aptitudinalis incommunicabilitas se habet et qd ita m aptitudinalis incommunicabilitas: q. e. 3.

stlo: nag humana advenit psonalitas divina p modu foa ea pfuientis
aehaliter/: 1 p 8/ go b hbetutquo/: 206./ sicp stratorū eadē e ratio, semper
lint de hbet com: ita et incommunicabilitas/: 20 b/ go n sbsistea de hbet id
quo p actualem incommunicabile, q erat ptu.

Solvuntur Objectiones

Obs: certū e Deū aliqd reliquisse naā humanā assumendo nempe sbsistēa ipsa
naā humana quam hbuit, go n fuit pura negatio sed aliqd ~~positivum~~ Obr. ea
bien pura est negatio ~~n~~ reliquisse nihil sed nihil relinquere, et nemo ac
assumere, go si nihil reliquisset assumpsisse et ssequenter et sbsistēa.
Dn. reliquisse id e incessisse ne ipsa sbsistēa resultaret et strictē
reliquisse, id tang n aliqd in se positū. et ipso eō si fuit assumpta naā n
fuit impedita ipsa sbsistēa/: 203/
Inst: Insuper aliqd sbsistēa positū p q distinguit ab accidente go dbet ea aliqd
positivū, sicut ipsa inhaerentia accidentis e aliqd positivū d. Tp. sbsistere
1: modo, q idem e pcceitas seu p se existere, et li limitat positū 3. t modo,
in quo n alia hbet notiōem, nisi naā n et assumpta Ri/: 204/ caeterū de pscei:
talis et accidentis in Lacerta id dicendū sit in ordine ad ea dimen.
Inst 2: haecceitas e aliqd physicū inseparabile, go et sbsistēa. dx. dispas e:
ga haecceitas e reducibile ad individuum, q dam Deus assumpsit ssequiter hbet
locū in categoria a vero sbsistēa nio 2 j bet signifiq/:
Inst 3. de id q e ultimū in re, q alterum vere terminat e qd positivū, sed sb:
sistēa vere terminat naā ja. ergo et. in stimo e. g. in linea sane dbet ee punctū
positivū in quo ultimo quaesita linea aeternetur dx. dispas e, ga male explicarem
lineam terminem p hanc notiōem n e infinita, ga sic determinata long:
itudo alicuius lineae n ex se inpeteret, ab sbsistēa n aliud illigitur, qm naā n
assumpta/: 202/ q plura de fide n sunt/: 296/ go tale dm in negativo sit collovari.
Inst 4. sbsistēa minime talis e qd positivū go n illa ipsa 3 modo sitq
ino n poet vocari ipsa, p n est aliqd dx. dispas e: ga illa sm minime talis
dem e ac pcceitas quae tenenda dicenda e aliqd positivū, ad hec ex pefide n
aliud magis qm ista negatem/: 202/ go nim entia n sunt multiplicanda
sine nec te n p positivem explicari dbet, sed sufficit explicatio p negatem/:
Inst 5. licet unitas explicetur p negatem tn e qd positivū/: 67/ go et sbsistēa
licet p negatem determinatur dx. dispas e: ga e inseparabilis unitas go hyad:
dit aliqd tnti extra sbsistēa e aliqd separabile seu potis impeditibile. idem
illa est ad pnietes reduci n vero ad ultimum v in loric Meta: v: p physica est
reduci sbsistēa.
Inst 6. n irrationalitas dicit negatem rationalis, et tn e aliqd positivū go a mi:
dx. dim. et tn e aliqd positive go ignota ultima differtia sbsistentis e.
in de est e ex terminis Ri. ignota licet dicit ea petting p. fortunata a
Dalia ex minimo dum arguit positivis q ex pte laterali in sua arbore
posuerit, sola negativa, dubitem nemo e, qui negat postremas positivas
raes et si nobis ignoti sint sub his terminis ultimi.
Inst 7. go eadem ratione est qui q sbsistēa dbet aliqd positivū, et si illud
nobis sit ignotum dx. ita poet id dici, si simul poet series v physica
v Metaphysica assignari in qua ponetur e. Lodes Ri. et sane inter differas
ultimas, sic q intraplitas, dbet e differia, at inter ll attributū, q
jam supponit ipsa naā existentem.
Inst 8. psonalitas divina e qd positivū go n ipsa psonalitas quae in creatis
admittit dx. q dispas patet ex aliis effectibus psonalitatis divinis adscriben
disticen bene, et q psonalitas filij a spiratione nostra natum, n vero paternitas
patris go n est ceteri, tn p negatem psonalitas divina, sicut et ita sbsistēa
in creatis. potio naā divina n solū n e actualiter nec aptitudinaliter, sed nec

qualiter communicabilis, unde habet plus effectus qm nostra substantia, magis cum de
fide sit dari tres personas, tamen male explicatur qd negatur, quod pater generet
filium, et filius cum patre furet spiritum S.
Inst 9. Quis negabit fundatur in positivo sed suspicit aliqd positivum ergo et substantia
supponit. Item entitas ex qua dem resultet negat. Dr D. Th. this negatio quae
ab insecto resultat, nempe ex veritate essentiali; quaterq tunc res est non simul non
est. negatio a causa exsecta qd non abscissionem integrata N.
Inst 3. personalitas divina et humana convenit univoce ergo habent idem nomen
et eandem ratio Dr. N. Th. solo nomine non re convenient, cum personalitas divina
non habeat incommunicabilitatem aliam.
Inst 11 negatio est nihil, ait qd nihil aliqd est idem ac non substantia, ergo qd tale negat
substantia non bene dicetur substantia. Dr D. N. negatio est nihil id est nihil positivum et
prorsus nullum respectum nobis inferens N. id clarius patebit cum de pri
vatione, negationibus similibusque brevi habemus.
Inst 12. quia nihil non est aliqd est incommunicabilis ratione qd est in
generans, sed haec est aliqua perfectio stata distincta a generantia quae est in
perfectione, ergo et illud qd haec perfectio spectat est aliqd positivum. Habemus:
sed ille est ipsa substantia propria et cujus ratio nostra est magis pendens ab alia ipsa
nalitate sive substantia subsistente, ergo ab illo dicere perfectionem Dr D. Th. sed haec
est perfectio in dato casu quo solum intelligitur dependea ab eo tanqm subsis
tante N. sic ab aliqua alia ignominiosa et exacta liberaret et cum en
titate ex fide hac non incommunicabilitas oriatur et ita dependea a personalitate
divina et sumere perfecta potius et statim tenemur dicere imperfectos nos esse quo
rum ratio rationalitatis plus non est absoluta.

Dependentia in perfectione Divina tria est communis et aliquid longe superius communitatis in creatis.

Disputatio 2.

De Substantia et Accidente, deq. Ente absoluto et relativo, simplici et composito, abstractq quasi entibus.

Capitulum 1.

De Substantia.

Articulus 1.

De Substantia secundum essentiali.

Definitio 224.

Substantia alia est 1. alia 2. secundo illa proprie et bene, ubi Substantia in suo
no loco ponatur, quae tunc vocatur 2da, Petrus sedet ordine in primo ponitur qui
tunc Substantia ima nominatur, quippe de Petro proprie inquiring quaere quis sit
et respondetur hic, ait, dicitur. 225.

Animadversio 1.

Cum ain notionem Substantiae declarare non possimus nisi aliqua praotenta, sicen
dum est aliqd poni se habere ut subsistens et id qd ita recipit aliud a se distinctum
et ab eo determinatur ac perficiatur, sic organum O dicitur subsistere ab organo
et Substantia figura recipit quippe ita in ore et figura in ligno, ipsumque O ab
ab et ligno a figura determinatur certoque modo efficitur, inde fiunt in ipso
illud subsistens qd determinatur a praedicato ut ille lis, ita Physicus subsistens
appellatur qd ab aliqua forma afficitur et determinatur. Ipsa vero stagnum
perfectionem aliquam qua qua Substantia ~~2 b~~ simpliciter est secundum subsistit et sit ille
ille. 226. Animadversio 2.
triplici ain modo, ut aliqd est in subsistens ipso et specialiter, sicumque ex illo
nec hypostaliter est, qd perficit, id qd Substantia afficit, et haec affectio est Hypostasis
sua et est distincta res sunt generis existentia res sunt et sed determinatio haec habitus
aliqua nata est. 2do. physice et naturaliter ut est q. mata aut forma Substantia
est in muro v. ata nostra in sua, 3tio. moraliter ut est q.
sessio, sine qua licet v.g. Petrus sedet, non tamen sessio stantio est sine Petro

Animadversio 3.

implicat physice adhuc dupliciter, sit aliqd ée in Subto ex modū receptionis aut ex modum inhærentiæ. 1. modo é aā in Ente recepta. 2. modo accidens inhærens Subto atq; tn ex aā dicitur informans qd idem é ac efficiens, ex actio: nem dans 2 Substantiam sit substantia sit accidentalem sit sit accidentalis

Definitio 2.

Ens p se existens vocatur si n exigat inhærere alteri sive dein rebus in alio sit ? n sit, sic aā nostra n exigit inhærere Ori nec ex aā ulla máx inhæret,

Definitio 3.

Substantia i. é, quæ nec exigit inhærere, nec predicari de Subto ut patet.

Definitio 4.

Substantia 2. ée quæ n exigit inhærere exigit tn predicari de Subto, sic de Pe: tro predicatur aāl viens et ipsa Substantia Zda.

Scholion Substantia n ex rerum ad aliā varie sumi et definiri, et, sic alia é completa et E.g. Petry, alia incompleta et aā 2 Petri. et in hoc sēnū quæum: que ad esse, pertinent ad Substantia, plinere dicuntur, ita ut sumatur pro eodem quod esse et quod Substantia.

Definitio 6.

Substantia in ordine ad accidēa, et in definiti Subtū mutatōē seu pēl Substat accidentibus sic in mutus et Substantia pēl albedini colori E.g. Substat.

Scholion in ordine ad alia, et in aliqua Substantia se accidentaliter habere E.g. ves: tis licet sit Substantia tn é accidens respū illius qui illā vestem induit.

Propō 1.

Perseitas é ratio formalis Substantiæ

Obj: illud é essentia alicujus rei quo positores illigitur tlis et n aliq: 50: de his é perseitas ex. Obj. m. ex hac ée cum nulla prorsus re invenit quæ n sit Substantia, nec ulla Substantia é, ut n inventa perseitas, et patebit ex dictis et jā patet ex dictis, qo cum invenia ari et solij é vera ratio constitutiva.

Propō 2.

Perseitas consistit in positivo.

Obj. illud é positivum, ex qd aliqd specialiter é tle, et formatur in genū naā tangin vequemens, qd n negat seu omit: 180: sed ai perseitas omit aliqd nempe Substantia ita constituit, et differat ab ói alia re quæ n sit Substantia qo é aliqd positivum. cfr: ée dissā inscée sunt aliqd positivum, n ipsa istnoalitas: 2 23 instā 6.: qo et perseitas consistit in positivo.

Solvitur Objectio.

236.

Obs: perseitas idem é ac n inhærentia: 228: n inhærere é idem ac negaēm inhæ: rentiæ dicere: 280: sicut E.g. Substantia nil dicit nisi aliqd n affirmā: 223: indeq; dicit in negativo consistere: 231: qo et perseitas et. Ex argmtū ée si nobis cum duplex negaē sit affirmaō et n ~~oral~~ n oral, idem é ac oral, sse: quenter é potius qd positivum, cum qd se ée sit n inhærere ubi in pariter dicit n: dem licet qd negaēm explicaretur E.g. qd se existere idem sit ac n dependere à Subto, tn ex eximde n sequitur ée qd mere negativum, licet entitas entis idem sit ac indivisio entis: 67: tn é positiva, perseitas entis. qo à pari, licet qd negaēm explicaretur perseitas, in defectu alterius definitiōis, n sequitur qd consistat in negativo. nec fallat, paritas de Substantia, qa n pēl assignari ab qd genus predica: mentorū petitur, v. ad quē gradū Metaphysicū sit reducibilis: 2

cum estia essentias poni assignari tangm ratio constitutiva insecta substantia.

237

Cor: 1. est quo ore ad substantia quae dependentia quae existere, sicut in physicis videbimus materia 1. ne substantia, sua substantia ne substantia, ore opposite ex scribis physicis. Substantia entitate vocant: ne substantia, Deus et angelus, et creaturas ores quae ungs habent: quibus accidentibus sensibilibus nobis apparent ne substantias, cum his oribus essentias sectantur.

238

Cor: 2. Si vero quaeratur aliqui scilicet ut sequuntur. 1. Petro tangm substantia prima, illi ores gradus, qui ad ne substantiae petri sentiant, et sunt gradus circumferentiales, in arbore porphyriana vocantur gradus substantiae p. 70.

239

Scholion. Neoterici secretum substantiae explicantes sequentia comenta primo substantiam ponunt esse ea, et sic eam vocant sua substantialem seu essentialem. 2do. Substantiam definiant quod sit illud quod substat accidentibus, seu quod ne substantia in quo fiunt mutationes. Nempe venerandus Wolfius, substantia ne substantia interna et substantia sensibilium et variabilium. quo sunt lapis ligni hoc luna, substantia, seu subjecta variae mutationi obnoxia, substantia ab insecto, adustabilia seu habentia aeternaes insectas stantes et atomi substantiae stantes figura primitiva, item insectas, monades seu ocula simplicissima primitiva cujusvis corporis. 3tio quo ente quod se existere minime ex quo nullo opus in ne, in fieri et conservari dependeat, et in hoc substantia distinguunt substantia ab accidente, unde non admittunt substantiam absolutam mae accidentium: materialem substantiae, qua de parte substantiae non ente defendunt, sed physica docebit. 4to. substantia nil aliud importare sicut quam negatam essentialis dependentiae a opo in existendo et hac sunt cujusvis sectae fundamenta, ac de hoc nominales. quas ideo hic annotavi, qua pluriumque in physica usus ne, ut scias, quod ne substantia notionem illigamus.

Articulus 2.

De secretis substantiae materialis.

240

Animadversio 1.

Hic jam delabimur ad fundamentum quibus peripatetici veteres stra scholastici. jam diximus nos in nostro ritu non ne nisi entia spiritualia et materialia seu ora et ac sublime quae sunt et manifesta experientiam, quae ultimum adventum adhuc aliquae substantia materialis secundum caaminem peripateticorum sentiam quae in oribus tum viventibus tum non viventibus et sicut instar ac nostra in ore viventes, e.g. admittunt inter ores bruti dari quam sibiva tangm formam substantialem materialem, praeter admittunt in plantis viventes inter ores plantae dari adhuc formam substantiae materialem quam nam vegetativam dicunt insuper formam e.g. lapidis aliquando non viventibus secundum peripateticos admittitur quae universas exigit proprietates et formam lapidis exigit rationem, formam ignis exigit calorem, formam aquae exigit frigus, item ora gravia ora dicunt sublime formam substantialem quae formam substantiae exigit gravitatem ut ora tendantae centrum terra. sicut ex ja admittant ignem sub sedo luna, ideo scribit persuadent, quod ignis tendat sursum ex exigens formam substantialis ignis.

241

Animadversio 2.

Porro cum adhuc peripateticos decent jo praecipuam statim a substantia ipsa quantitas tangm primum accidens distinguitur p. 91. sicut et aliqua substantia, quod ne 2. sit materialis quem sit quanta, axogs in ora sed quantitate.

242

Animadversio 3.

ratio quae peripateticos movit ut quantitatem a substantia ora discriminarent, quas quantum ipsis videbatur, necessitas fidei eucharistiae, ubi sola quantitas panis remaneret et ipsa substantia panis destrueretur, ita ut oblata mata panis

adhuc saltem sit quantitas panis, ita manifeste colligitur ex scilicet extantensi sub hac specie Willelmi damnata a Cancellario panis non fuit sine substantia in Eucharistia.

Z 4. 3.

Animadversio 4.

sequitur itaque Particularitas substantiae naturalem non esse latam profundam et longam quae extensio utpote quantitatis propria est, sed substantia naturalem esse tantum aliquam entitatem sine ella figura aut forma, sed tum et aliqua substantia naturalis sunt q. d. mata quam, et substantia naturalis nominatur, forma vero superadditam dans proportionem et planitatem dicunt esse entitates naturales creas quin tum sint aliqua quantitas. de substantia squaestio oriatur, sit

Thesis 14.

Substantia naturalis habet partes extra partes sine Quantitate.

Definitio 1.

Z 4. 4.

Extensum illud dicitur quod habet partes extra partes. extensum entitative dicitur, si habet partes extra partes in ordine ad se, seu ipsis, pars illa est extra partem b, et verum sit quae una non est alia abstrahendo ab ordine, seu quod totum sed positae in ordine ad se considerandum. extensum quantitative dicitur, si habet partes extra partes in ordine ad locum, ita ut totum locum extentat, quae extensio in localis dicitur, partemque occupat diversas loci partes.

Definitio 2.

Z 4. 5.

Impenetrabile dicitur quod alterum a se excludit seu impenetrabilitas est exclusio alterius a se. entitativa impenetrabilitas est exclusio alterius partis extra eam eadem, impenetrabilitas quantitativa est exigua occupandi locum cum exclusione alterius, quia impenetrabile dicitur quod alterum non excludit, si non excludat extra eadem erit penetrabilitas entitativa si non extra locum erit penetrabilitas quantitativa.

Z 4. 6.

Cor: inde impenetrabiliter in ordine ad locum non agitur nisi in quantitate et penetrabilitas in ordine ad locum potest stare cum impenetrabilitate entitativa. et profecto cum sint in diverso genere et sunt superioritatis p. Z 95. /

Lemma 1.

Solus Spiritus est pr. indivisibilis et virtualiter relative divisibilis nulla vera maa est illis.

Z 4. 7.

Probatur quod non habet partes pr. extantes p. 90. p. 8 Metaphysicae L. / sed Spiritus non habet partes pr. extantes. go. probatur. jacta nostros sunt non supponing aliqui divisi, poterit arguere, nisi quod sit aliqui totum proprii, sed Spiritus non est aliqui totum habens partes, go. probatur: vel est totum Metaphysicum vel physicum vel quod accidens. non est. stante non est ergo. probatur. Metaphysicum potest solum resolvi in genus in differentiam, sed hoc non est divisio, sed potius sectionem dicitur, go. 2do. non habet partes, physicas nempe materiam et formam et supponing cum alias est Cap. 87. K. / 3tio. nec totum integrale non ex partes illius sunt assignabiles / 8 9 L. / go. probatur. 2do. quod multa materiale sit indivisibile, sed ex extraria tae. Sunt ea nil Spiritualia sunt materia, ~~[illegible]~~ ita nec materia quod est Spiritus spiritus. —

Corol. 2. pars. virtualis divisibilitas relativa dicitur non plus quam ita se habere ac si est actu aliqui extensum et divisibilem partes, ait non alius speciat Angelo quam relative go. probatur: si quin de extendat et spiritus in Cre ad nempe aliter quod illud diffinitum divina ordinatio, seu actio dei, seu nisi, nempe quod a similitudinem rei extensa, sed quod in ordine ad aliud considerata habet tantum relative / p 29 L. / go.

Lemma 2.

Z 4. 8.

Nulla substantia naturalis est, quae in statu naturali non habeat quantitatem seu extensionem triplicem, probatur. non sunt in mundo corporibus spiritabilia nisi Cra / 2. / sed singula sunt mensurabilia, sunt extensa, possunt geometrice determinari, saltem quoad pus / 4 ex. pertiam / go.

Hypothesis.

Nullū maāle, pt habere unionem specificā cum Spiritū.

Z 49.

Pbr: specie venire idem ē ac in nāg essentiali venire. Sed ē eiusdem speciei hō et Spiritus sit substantia, ie n̄ poterit ei esse venire, sed esse tm supremo latissime spectante quatenus substantia dividitur in Creā et in Increā.

Propoo X unica

Substantia maālis, pt vere dici et habere partes extra partes entitative in ordine ad se. Z 50.

Pbr: Substantia maālis substantialiter dicitur, d. 6 g. time ejus nāo possālis manere, et suam nāt. ōi et solū. Z 1. ōi ipso nostra sententia et ē haec sententia mutatis ōi et solū ipso substantia maālis est. Pbr: m: differt ab Spiritū qui n̄ habet partes actu distinctas. Z 47. differt n̄ ab ipsa quantitate ut ut dicitur esse actū jam factū ē Z 44. sed pitgo ōi quantitatis maālis substantialis, et differt ab ōi alia maālis Spiritū, qui partes extra partes n̄ habet. Z 48.

Pbr 2: Substantia maālis habet recipere naāliter quantitatem Z 48. quae ē divisibilis Z 47. inter substantiam et illud qd recipit habet ē proportio, et axioma quinque ex substantia maālis et substantia Z 32. quam assunt quantitas, jo et substantia habet ē divisibile. Sed sumo, sed divisibilitas hac n̄ ē quantitativa Z 44. jo est entitativa pn: cit. quae cum n̄ sit nonat impenetrabilitatem Z 46. nihil omnino ēa sit expressa pn: cit. nihil ē qd habet, quin habeat partes extra partes in ordine ad se entitative.

Solvuntur Objectiones Thomistarū.

Obs: ē qd habet partes supponit extensionem, extensio supponit quantitatem, et Substantia maālis dicit n̄ habet quantitatem, sed ad illam requiritur et sufficit extensio. Sed D. M. extensio entitativa supponit quantitatem sf. quantitativa C. Z 44.

Inst 1: n̄ pt ē pars extra partem, quia dari impenetrabilitas, sed impenetrabilitas requirit ēlā quantitatem, jo. pbr: M. Sed pars et partem habere extra, jam n̄ ē extra alia illā. Dicebam n̄ agit extra quoad locū et quoad sē entitem, quatenus una pars n̄ ē alia.

Inst 2: jo Mat dari impenetrabilitas entitativa, sed et hac supponit quantitatem jo. Pbr C. M. et S. m.

Inst 3: his Substantia ēt composita ex partibus integrantibus jo impossibile esset ē specialiter composita. Z 50 partes integrales supponunt quantitatem, jo. pmo, his sequeā ētā quippe ē primum in ut. Sed. ac jmo C. tota, ergo ām qd maālis sit aliqd substantiae simul et quatenus substantia maālis habetur, et hujus ex maā essentia. Sed de hac toto aliud nobis n̄ restat, qm qd à spiritū differat, unde n̄ alia sequitur nobis n̄ restat, qm quomodo distinguitur entitativa, nequam ām partes integrales entitative supponant quantitatem, sola ē divisibilitas in ordine ad locū ē sufficiens quantitatis et n̄ divisibilitas in ordine ad se.

Scholion Scoticum Substantia maālis n̄ quantitate n̄ distinguunt, sed dicunt ē C quantū ē substantia C. ut, et negant in Eucharistia sit. xtg sine quantitate et sequenter sine extensione, cum specialiter verū sit qd xtg sit sub signo sibili sed signum sibile ē jā extensū eo ipso quia partes quantitatis adsit, quae ē extensa, et pugnat ei, ēcetter. Dicit ē extensū sub illo signo, licet ē sub minima increatione ibi sit, tn adhuc verū ē qd sit extensū. Major vero et minor extensio n̄ ēdē ē specia, sequenter ex Eucharistia n̄ potest argui dicunt qd C n̄ sit ē specialiter in quantitate. cui argumento facilissimo ipsum obviare ego peripateticus, inde solvendū cuiusvis arbitrio relinquitur. Quod ē Substantia quantitate adeē aferant peripatetici, jā tn dicat nulla extensionem adēe, sed n̄ eiusmodi extensionem sed definitive adēe, eo modo sibilis, inde ex eo jā solvā, qd sub signo sibili xtg ita adsit, ut tn nullo modo, quantū illud signum sibile exigeret sit extensus.

Cappt 2.
De Accidente.
§. 53.
Animadversio.

Statim post Substáã sequitur qua accidens qlitas est in ordinantis.
nempe quæ ipsi quæ ana sequitur Substantiã referant illas species inspicen:
do in quantitate de Ubiti ipso cele bitis ẽ ám divisio accidentis in absolutum
et relativum, illud ẽ fermendũ, perspicue fieri, q̃ quæ nãlis est ẽ ẽ linea Substãtia,
q̃ linea, sed ẽ pótest ẽ: inter accidentia absoluta recensent duo quantitatem et
qualitatem, inter relativa vero ad aliqua, idcirco ergo nobis agendũ erit de accidentib
absolutis de relativis ut sit, de quantitate et qlitate, in quo eorũ essentiã consistat
ac dum de ratione.

Articulus j.
De essentiã accidentis.

Sicut essentiã Substãtiæ in esse collocavimus, ita et inhærentiam accidentis ei
stradistinguimus, et sicut inhærentia sit ratio formalis accidentis, sicut esse existere è
ratio formalis Substãtiæ §. 505. ita inhærentia pertinet ad extendendũ, q̃ in sacrã Eucharistia destru:
atur Substãtia panis et maneat color rotunditas quantitas, inde illa accidentia ñ
actualiter inhærent ad quod deo mirãdũ à Deo servari dicunt, ita et sint
eadem accidentia quæ antea fuerunt. nec cum alias essentiã sit id quod res est in hæ:
rentia vero accidentis ñ Deo mutari potest, dicunt, ñ actualem sed exigentiã
in hæsionis ẽ essentiã accidentis.

§. 54.

Sicut ám positem explicant, ita ergo positivũ ita ñ ista exigentiã in hæsionis
et aliqui positivũ explicant objective rationis, sunt hic transferibilem §. 2
quia am alia accidentia absoluta alia relativa spectantur §. 553. sicut in
tum illi ampliant tum alteri exigentiã investigantur ẽ. accidens vero absolutũ
in sua exigentiã nil dicit nisi positivũ exigitivũ inhæsionis, at relativũ dicit
et sua essentiã in hæsionem actualem ita ut accepto generis sit inhærentia,
et actualis ex una parte ac potitudinalis ex altera parte sint species istrumen:
des sumendo potitudinalem inhærentiã pro proprio exigitivo.

§. 56.

quia vero hæ sunt in gratia fidei exspiata, ut ostendatur via nãlis esse ex:
plicari ñ à stradicat ratio naãlis accidentia saltem virtibus superioribus esse
separati, ante ñ nisi ad salvandũ sacrũ mysteriũ Eucharistiæ tangũ species
nominales assumunt, pertinetur quæ unquã de Substãtia naãlis secutũ et
accidentia inhærentia dicta sunt, quæ vestigia et nos pergemus disertim
de quantitate, quæ respicitur tangũ Substãtiã inferiorũ accidentiũ. ratio nostra
sequela ẽ, tum scholastica, tum antiquitas, tum recentiores, licet stra:
tia Neotericorũ sententia si verũ fateat, longe videatur ex tæ inscitia oblier.

Articulus 2.
De Quantitatis essentiã.

§. 57.

Primũ accidens q̃ affinis Substãtiæ è quantitas, cum statim post ipsa:
mtũ Substãtia, quantitas tangũ Substãtiã accidentiũ cæterorum, imo
cum nulla Substãtia Creata nobis cognita ac sine, pergo, quæ ñ sit quanta,
et ẽ infering omnem naã ordine quantitatem naãliter separabilem ñ ẽ,
in quo antiquiores Schola ẽs cum Neotericis sveniunt.

§. 58.

Cum ám verũ essentiã sint immutabiles §. 50. ñ solum ad essentiã quantitatis
investigandã illud è respicere nde q̃ naãliter verificatur, sed ea in qua
ordine supernaãli sunt possibilia. si ẽ supernaãliter fieri potest, ut planta
cet aãl naãle, ñ jam sit definitũ potest, absolute ñ ẽt defio sveniens

dicendoli.

Sed ám duá offendéa de quantitate una Cartesij altera peripateticorum aliorumqs Neotericorum, quorum prima actualem e extensionem statuit, secunda vero propriam exigitivam impenetrabilitis, unde cætero oes Neoterici fatendum n, posse quantitate separari à Substaá máali.

Thesis 15.

Quantitatis seá é propria exigitiva impenetrabilitis localis et n extensio.

Defiió 1.

Z 62.

Absolutu dicitr ens qd suppit à nobis pt, et se ipsa suppitr quin simul aliud ab eo distinctu illiatr, sic hóc quatenus hóc é ens absolutum. Nobis tamen notio n exigit ut aliud assumatr ens, cui hóc apparetr, idco in Scholis vocatr ens ad se.

Defiió 2.

Z 63.

Ens relativu seu relatu dicitr, qd aliqd primime pt, nisi aliud ens ab eo distinctu simul suppiatr ut Dominus servus simile æquale. neqdem ên mens dominu supex, quin simul servu suppiat, deo in Scholis vocatr ens ad aliud.

Z 64.

Cor: p datr ens qd n sit absolutu v. relativu v ên é ad se v. n.: si primu é aliqd absolutu, si 2du é aliqd relativu.

Denominaó rei absoluta é illa quæ ipsi rei tribuitr eiqs venit se ipsa, ói prorsus seclusa ejusdem rei apparáe ad exsiá. Sic é denominaó albi, reqs ên O referri ad aliud dbt et album dicatr.

Definitio 4. Z 66.

Denominaó vero relativa ea est, quæ tribuitr rebus ex earu apparáe ad exsiá, sicut E.g. æquale et simile n sine ordine ad alia possunt explicari.

Defiió 5. Z 67.

Si aliqd in loco dicitr esse, et totu respondeat toti loco et pars quævis loci bene dicitr definitive é in loco, si vero pars pti respondeat circumscriptive existere dicitr.

Z 68.

Lema

Locus Crum v cum Neotericis spatiu ab ipsis Corporibus compatre, pt describi v. si matris cum peripateticis dicere, qd sit quid stinentis seipsu superficies ultima seu aliqd O E.g. aer in sua superficie quæ stinens locatu E.g. O nostru. explicabit nobis physica quæ nam de loco sit sentéa amplectenda, ú erit, perinde, si modo locu tanqm extensu aliqd spatiu considerES, in quo O ea pti v sit.

Lema 2. Z 69.

Requerent pluta é extensa in ordine ad locu nisi sint impenetrabilia. cum ên extensio supponat ptes extra ptes in ordine ad locu. Sed una pars é extra alia seu extra quantitatem alterius partis: Z 44. 45. ái sic prius supponitr impenetrabilitas: Z 46. 50.

fundamtu fidei: Z 70.

primo Xtus existit in Eucháá n habet extensiónem illam actualem sibilem qualem habet Xtus in cœlo v. cum fuit in terris. id pres nostri experiuntur sine dixi laltem, visibiliter sibiliter, cum alias sit, qd sit tliter in sacramto cum Sc. Oe et sanguine qlis in cœlis é. 2do ye clausis januis ingressu é ad discipulos, S. Sc: pestatr. 3tio circa Eucháam hæc ypóós fuit data prata in sacrio 25 sanctiones, quidéa n manent sine Xto, jo. 2tradictoria é vera quidéa manent sine Xto.

Propóo j.

Latū longū et profundū n̄ ē eſeá quantitis.

271.

Pbr. eſeá dſt ē jmū in re, nec ſpatiū et mutabile /:50:/ ái extensio in quantite fuit lapſe sublata et ideo hue tollitr /:270:/ jo. 2dō. li extensio supponit aliq̄d prius tunc illa n̄ ē eſeá /:50:/ sed extensio supponit impenetrabilitem /:269:/ jo.

Propóo 2.

Impenetrabilitas actualis n̄ ē eſeá quantitatis.

272.

Pbr: qd supponit prius et mutari pt n̄ ē eſeá /:50:/ sed impenetrabilitas actualis supponit aliq̄d et penetrare n̄ poſt jo. Pbr m. qd angelꝰ penetret et Cō penetret queritur unde ráo peti debeat jo male respondetur ab ipsā penetrac, qā ipsa ē qd querit. Exige eſeá n̄ pt tolli ái impenetrabilitas actualis pt tolli /:270:/ jo n̄ ē eſeá. Ter. 2. xlgm Eccháá ē scriptū in coelo /:n:cit:/ sequenter habet quantitem. ái n̄ tn habet actualem impenetrabilitem, jo. impenetrabilitas actualis ē.

Propóo 3.

Densitas n̄ ē ráo ſoális quantitatis

273.

Pbr. densitas pt tolli impediti minuerq̄ etc /:270:/ jo n̄ ē ráo ſoális /:50:/

Propóo 4.

Principiū exigitivū impenetrabilis seu exigéa occupandi locum impenetrabiliter ē ráo ſoális quantitis.

274.

Pbr: qd ē jmū in re ē eſeá /:50:/ sed principiū exigitivū ē jmū in re, jo ē eſeá Pbr m. ex principio exigitivo impenetrabilitis sequitr extensio in ordine ad locū /:269:/ jo ē jmū in re, n̄ en ideo re impenetrabile, qā ē extensū, sed ideo extensū ē, qā ptes se n̄ penetrant /:269:/ jo. Pbr. 2. posito x hāc radice eſeáli demonstrati, pre ea jo ē eſeá /:50:/ Pbr 3. Si ēn ea pars n̄ penetrabilia darr stacty in triplice, sequitr solidtas est lineę extensię, figurationis, capacitas sbmatio extrea figura est, quę singula ęqualiter quantitati.

Propóo 5.

Quantitas ē auidens separabile à Sbstaá maáli.

275.

Pbr: quę inuicem substitui in re n̄ possunt, sunt re ipsa diversa, sed quantitas n̄ pt substitui Sbstaá maáli Pbt m. Sbstaá maáli sibi tm ptes entitatiuas extra ptes in ordine ad se /:250:/ pt quantitas in ordine ad locū n̄ ad se /:274:/ quę sunt diversa eſeá ęqualiter extraiuteria, jo. Pbr: 2 quę separari possunt n̄ sunt idem, sed quantitas separari pt, et separatur in Eccháá à Sbstaáli panis /:270:/ jo. qd fusius infra scribitr.

Propóo 6.

Quantitas ē auidens.

276.

Pbr: qd sequitr eſeá n̄ ē proprietas Metaphysica n̄ ē auidens /:50:/ /:51:/ ái quantitas n̄ ē proprietas Metaphysica cum sit separabilis /:270:/ jo ē auidens.

Propóo 7.

Quantitas ē auidens absolutū.

277.

Pbr: qd pt explicari in ordine ad se et n̄ ad aliud ē aliq̄d absolutū /:262:/ sed quantitas pt explicari in ordine ad se indepdenter à Sbstaá jo propria eſeá à Sbstaá maáli separabilem /:274:/ jo quantitas ē.

Solvuntur objecta nostra Sententia.

Z.

Obs: 1ma, ipsae p. propalem impenetrabilitas evenit in Angelis, et en ita ee in loco, et ee exituear, go impenetrabilitas o e rag foalis Ens Dei. In. simpla impenetrabilitate ipsa exigea locu occupandi et quantitas. Sumpsi p capacitate, poa seu virtute expulsiva C. nam Angelus et penetrare de Angis Cat n erges C expellere p aliqua foa quantitativa sed in p virtutis eminea sunt C. g. aa movet sua virtute C, sed d virtute effective Instr. ff d restituit quantitas, ff. Ad fr. ne especialiter discriminatur a Spiritu, sed p impenetrabilitate n discriminatur a Spiritu, go. Ptr. m. Spiritus et alqd penetrare, go impenetrabilitas n exsgnitur Spiritui, g. go impenetrabilitas n excludit Spiritu, sunt en rationalitas Deberet excludere tractu mila ed impenetrabilitas Gris Deberet excludere Spiritu. N. m. p Baois coam D. alq sui N. rae Spiritus C. C en ait potest et naa sua excludere, go locu repleti sine cum Deberaa Spiritualis n Lit loci repletiva ipsa quae n e etea ex loco expellere nitatur.

Inst Z. quantitas in creataa e in xto, manet adhuc quantq. sicut e in celo, et tn pertinet potia go impenetrabilitas n e pao quantitis. Ad. cons. go n e impenetrabilitas actualis C. pysiu exigitiu N. privatr tm sua offaru nempe repletioe loci, sicut ignis n destruit virtute cum urendi et si medulitter n aburat.

Solvuntur objecta Cartesij.

Z. 1.

Objiciunt Cartesiani ex divo Augustino qui libro de quantite aa ato 6. capite 4. evocu alloquens Su ait, prius a te quaero utru C ullu e pates go n p modo suo habeat magitudinem latitudinem et profunditatem, si hoc habeas Corpu, Ora rere existimari n potest, go ex. f. Ens: foalis pao Cris in pna divina dimensione existit Ob. 1. retorqueno Argumentu: profane alqd C ee impenetrabile, y ea Salte n exigere, go pysiu exigitiu e essea. Ad idem quoad Su nostru C. quoad raem sua foalem Metaphysica. N.

Inst Z. agnita 3plici extensione illigitr Ego. D. Ad. matematicu C. pysiu Ob. D. tangm p alqd notius C. especialiter N.

Inst Z. idea nostra clara et distincta n ultra alio criterio ad agnoscendu C pn hanc triplicem dimensionem, go. Ad D. Ad. tangm alquo magis obvio C. especialiter N.

Inst Z. Sufficit Geometra triplex extensio, go in physico sufficiet. disparas e ga dica quae demonstrant Geometra sunt tm mensurabilia quae pn ad extensionem tm devolvi possunt. Item ga illae pn sibilia n visibilia sunt tantum dum extra physicu naa et essea manent.

Z. 10.

Scholia. Systema go Neoterorum hoc e, cum n admittant nisi Substaa et modos, p. 43. N. su et extensionem magnitudinem seu quantitatem tangm motu sed tantum, Ora vero tangm maa ex innumeris atomis seu mollecules spuriis, quarum, particularum minimarum essea resultat in impenetrabilitate, et pnde se invicem affricientes restituant aliqd extensum et varie figuratu. n go ipsas atomos alqs ipsa demu constituta C ta a quantite distinguunt, et p se ee quanta, p se impenetrabilia ee dicunt, et explicative qua maali, et qua sunt Substaa maales. hinc cum Cartesio veniunt, go quaatitas a maa n distinguatr, licet differant in assignanda rae especiali Cris seu maa Substaalis.

Ad objectiones Neoterica Respondetr.

Z. 1.

Obs certu e go illud p e essea alicujus rei C. g. A. n potest ee essea alicujus rei B. p. 50. ari rei duo essentialiter et realiter distincta possunt habere eandem essea. n. cit. ari juxta Peripateticos quantitas tangmaudem

ée se realiter discriminata a substaná Crea, jo n possunt habere eandem essená.
Existimo jam verum, quantitas dicat extensiónem in ordine ad locum, n é essentialiter
discriminata a substaná Crea go. Rebm. substaná Crea essentialiter é habere
partes extra partes in ordine ad se, et ité hoc significare, quantitem hac habere
partes extra partes in ordine ad locum, di sed eo ipso quantitas habere essená substaná
Crea go. Rebm. implicat quantitas jeiusd ipsa habeat partes extra partes
in ordine ad locum, quinet habeat partes extra partes in ordine ad se, quamq. ipsa habere
quantitas partem extra partem habere extra se ad locum, nisi et entitative hac
habeat, tunc n posset quod extensiónem é aliquid, quia limitata secundum entitatem
inseparabili. Sed hoc argmtum solvam, sicut solvitur illa objectio 1. §97. obs. 3. et
nro 183. notata.
Dices: n posse sic solvi objectiónem cum ibi sit realis identitas n hic. Sed ultima
difficultas, quæ nobis sunt ingnita, tuaqo p. neité saepe fraudit de fio et assignet
ratiónes formales aliquae effectus primarii proprietatem aut similia secundum regulas
de fiónis p. 88. 2. nec in facta fidei difficulte, sufficiens a nobis discrimen
affectus, ostendendo posse aliud separatim p. quantitem et aliud p. substaná assignare,
n quem realem identitem asserendo, sed simpliciter rátes formales considerando.

Articulus 3.

De Qualitátis essená.

Quem substaná naáli quæ est tam quantitem, exurgit Caliqd sibile men:
surabile, Mathematicis et Philosophis varias dein affectiones acquirit, qd modo
gliteis substaná affectatis se habent, et quas substaná quantitativa thus v
tus dicitur p. 26.

§ 83.

Sicut ám in Loá glites in visibile qd invisibiles dividimus, ita earum
aliquas sensées et immediate sui exercitii E.g. Calqd quantitas v. g. est calidum v.
frigidum v. liquum v. humidum v. siccum v. album, et sic de calor, frigus, humiditas
albedo, nigredo, aliaqe innumera tangm glites considerantur.

§ 84.

Porro certum é qd ejusmodi glites, quatenus quantitem, cum semp aliqd
supponant, et q. g. oritur ám discretas, an qd glites sint tm modi quantitis,
an verò sint entitates aliquae et n discriminata ab ipsa quantite.

§ 85.

Neoterici sicut quantitem n distinguunt a substaná naáli ita et glites n nisi
modum ejus substaná Crea. Ceteris dicunt E.g. sum Philosophi celerrime motum agri:
cunt putant calidum fieri ita ut calor sit substaná Crea celerrime mota sese
quatenus é tm modum calorem ostendunt. Sic et colorata ex variis incidentiis
lucis credunt, denuo diversa motificatem luminis incidentis, qd in physica
examinabitur an substiat.

§ 86.

Peripatetici vero abeunt in duas sectas quarum una rigidior, et Scotistarum
et Thomistarum admittit eandem é discrimen inter quantitem et glitem, alia
discrimen é quoad rem eadem dictiónem inter glitem quantitem et substaná, nempe
sicut quantitem qd entitem a substaná distinctam explicant, ita et glitem qd
distinctam entitem a quantite exponunt, at Peripatetici minus rigidi
nempe Jesuitæ, qui de Neoterici sententiam proximè accedunt, admittunt
glites é tm modos quantitis, sicut Neoterici quantitem é modum
substaná ponendum.

§ 87.

Nos forte extrangs sententiam, expendemus in physica et inde modo qd hyeo:
thesim glitem tangm capitalem superadditam considerant et quasi jesuitomm
eamqs in statu Metaphysico describimus, qua ipsa aliter glites dicat.
Sicut ám de quantite vera essená n impressit sed tm p. aliqua restantem
vigorem explicari hic qd.

sita n hic de glite loquemur.

cum vero proprietas qualitatis sit [illegible] intendere et remittere §. 7 7 6 f. sum aliqua ratio imaginaria nobis innotescit, et illa suspicamur in aliqua rae solari intendere et remittere.

Thesis 7 6.

Esse a qualitate et proprietate exigitivum intentionis et remissionis

7 90.

Animadversio.

Thesis haec et ejus hypothesis immunes, quam tu egregie huic nostro Magistro et hesius illustrat P. Forster. vult quod haec adhuc adeo explicari fieri quantitas fiat exposita nempe et proprietate, cum propria esse non innotescit.

7 91.

Dubio.

per gradus et gradus quibus fiunt augetur calor in aqua et alia qualitas in libro illigitur illud argumentum secundum quod aliqua qualitas fit intensior et remissior.

7 92.

Dubio 2.

Intendi dicitur quando plures et plures gradus acquirit, et remittitur quando plures et plures gradus deperdit. res ipsa in qua aqua et calore intensa et rejus amissione remissa

7 93.

Observatio.

Si qualitas fuerit in ~~[illegible]~~ flavo gradu intentia melius non est, dicitur flavo gradus si fuerit tunc intensa qualitas, et aliqua ea creata eam magis intendere potest, sic albedo et calor in flavo gradu et habent si mutetur et aqua plus caloris aut albedinis habere nequeant.

7 94.

Hypothesis

~~ac~~ aliqua qualitas fuit adeo naturalis quibus jisque affuisset, ubi excellit habere et equalis aliqua agens exserit qui inducens stimulum qualitatem. idem evenit si albedo sibi tum in certo gradu qualitatem aliquam adsciscat et eam illa habeat magis intensa reddi. habeat quod experiam cum vel aqua frigus sibi nactus et adsiscat haec calor qui exserit agens nempe qui ignis habet modum, si vero major ~~[illegible]~~ frigus accedere tunc quod et mitius et qui adjuncto rivis spatio, sufficit quod ad similem operam tempus agens exserere sentire habeat, in quo sita est nostra hypothesis fundata in experientia.

Propositio 7.

Qualitas est accidens. 7 95.

Obj: quod ad v. albedo sine subjecto corruptione est accidens §. 69. et sed qualitas est albedo sine subjecto corruptione. ergo. Obj m. quantitas sui in hare qualitas nawet quantitas etiam idem qualitatem non habet, cum habeat propria esse §. 274. ergo

Solvitur objectio.

Obs: corvus non est corvus sine nigredine, aqua non est ea sine frigidate ignis sine siccitate, ergo qualitas non potest ea accidentia seu absentes sine subjecto corruptione. ~~[illegible]~~ Dicimus quae qualitas quatenus similia accidentia adversa exceptus. bene notandum quatenus corvus et ejus nomen idem sit ut ejus dico avis nigra inde certe quod avis nigra sit essentialiter nigra §. 50. at si considerando jetisse ut corvus sit, quae non necessario est niger, sed est accidens. quod vero aqua habeat ea humida, et sine illa non potest subsistere aliter ut dicimus, ad id talem humanaliter fieri non potest. Pegamus. et ratio, ergo si similitas est ignis et humiditas est essentia aqua tunc ubi ignis est similitas est ignis et ubi ignis est humiditas est aqua §. 50. respondeo quod non in aqua notis non innotescat diffra imaginaria et possibilis, nec subtata humidite tum ordinarie juxta ipsa aqua et subtata.

Propos. 2.

Qualitas est accidens absolutum

297.

Illud est absolutum, quod explicari nequit nec est in ordine ad aliud, sed quia explicari qd Ptbr m: est ipsa color quod cuiusque quin cuiusque ipsum album in quo sit qd. ubi accidit impedicam, se esse quin illa servare potest albedo in camera vestimenta ei magis grata. Sic et albedo gravitas in Laura Coskia apparet, quam illis ipsa in Sheoasit.

Propos. 3.

Quis species accidentalis intensio et remissio.

Ptbr. qd. est albae impedire et, id est qui, et illatigo species 250 ostendit actualis intentio potest, in cujus est genere species Ptbr m: ei muris habeat albedinem in supremo gradu, aliqua jam Ptbr et indue in alteis gradu, et lux pabna meridie illuminat aerem perte ach: ratis intensio amplius augeri qd obscuritas ad indigentis 298. qd actualis in: diocesis. Ptr. licet en alicuius gradus quando et per et artificibus tricia gens exsent crania plures sperse gradus negat ipsum qd actualis intentio in Lide species.

Propos. 4.

Qualitas species est exigitivum intentionis et remissionis.

299.

Ptbr. est qualitas in cuio statu [illegible] cui non sperat ista definitio, id definit est explicans nam sei: [illegible] qualitas nam species est Ptbr. licet en nulla albae et gradus albae non posset minuendo fieri in se non tenet ex quo, sic aliquis id ad Zeo minuendo impotentis. qo de ipsum exigit impendi licet ante id non fiat.

Solvuntur objectiones.

300.

Character sacramentalis fides, ut sic sed in indivisibili non potest intendi nec exigunt intendi qo sed exigitivum est albae. Ergo character idem sit ac illud signum ac imperfectum qd licet a nobis intendi non potest tamen ita gestat ab a Deo ut petit inequal licet [illegible] licet ex eo revel in magnitudine potest in de fide am certus est. Deo albae panis et vini qua quem aversionem catholica Ecclesia transubstantiationem appellat. Ubi est ipsum fidem adhibeat et Ecclesiae fides infusa vivacior subjectivae loquendo est in jaquet ex fide viva lapsi decebuerunt.

Species 17.

Vide tr. qd accidens absoluta melius explicari qoe sanctissimum Eucharistiae mysterium. Hypothesis [illegible] j.

301.

Sitis Trid: ff. 13. c. 4. can. 2. de Eucharistia ita Lutherus sic definit. Quis dixerit in sacrosancta Eucharistia manere substantia panis et vini cum corpore et sanguine Domini N. J. C. negaverit, [illegible] et mutatione substantiae totius substantiae panis in Corpus et totius substantiae vini in sanguinem manentibus tantum specie panis et vini quam quem aversionem catholica Ecclesia transubstantiationem appellat anathema sit et hoc a prendentur fidei ex quo sit argumentum.

Argumentum j.

302.

Juxta ejus manent species panis et vini sed ha species sunt accidentia quae antea panis et vini stat in sibilem ostendunt insunt suae naturae Ptbr. 23. j. sequentes non divum ordine ad aliud sed quod absoluta 262. qo vinum et Ptbr m: illud ha species sicut species sicut Trid: illexerunt et [illegible] Theologis illexerunt, ai oes Theologi tunc qo illexerant ai, oes [illegible] Scholastica additi qo. quod panes octo jesus [illegible] in ex sit: coloniensi Provinciali anno 1536 ubi fit: de adminicul. sacramentorum Ptbr 15. Ergo sit panis vinique species aliter post assertem qm species sacramentales et accidentia sine subjecto.

Solvuntur objectiones Theologorum

303.

Obs. sub specie illigit qd jesu Christi sanguis ita Christi nostris in hoc sacramento apparent et mper pane et [illegible] hunc illem discrimen facere non poing, si en ex sub alia specie apparet, tum ita a nobis petit, ai si ab ea re sub ejus specie apparet, minime et diversa. ai ad hoc discrimen ita indigemq accidentibus absolutis qo. Ptbr m. sufficien et Christi in coelo in quo ante et ad

[illegible] modo nostros sig applicat sicut antea affecit, qo sint potest fieri
et multo ab aliquibus videretur simul non, si ita et hic nostros sens emotione potest
percipiat. 2 et id poterit Christus vel absolute &c. fuit ro bis modo manifestum
[illegible] peccata dolores, p scil: Trid: ff.
[illegible] Li sanguis aliqui viderunt resurgere in Ecclesia sub vino carnis et sanguinis
et pecunia sed, sane non est ita. Thoma nisi immutaretur suum ne sic videretur
revera, sicut sanguine et carne viva ac pecunia, qo ma ab ipsis actibus ly et
objectivis. Ubi ergo est immutatio fuit nostrorum ac sic revera ac esse panis
[illegible] tum sub specie, se regimini eventus in manus appa-
ruit semper qd idem et immutatum manens
[illegible] ad oculos aliquid influen-
centi, ita quod sicut sol organorum immutatione fieri est, Ly videretur, sub specie
se regimini ita et mutatione nostrorum oculorum fieri est. et Ly sub specie panis
cum appareat ch. D. Petrus, suppositia non alia aqua instituit ad ha
et a suis Trid: declarata &c. Sensus ff. non est quaestio qd potuerit, sed qd fecerit
usque concilium est clarus et sufficiens expressus.
Inst 2. secundi Dicit ad actiones Ly objectivas et expluetur quomodo qd species
eucharistico patiuntur, qd et vegetes et sentiunt, et cum semper accidens et sine
generatione et corruptione sibi fuerunt et Ly supposito et subiectum oculis visus
qo ipsa legitime secundum [illegible] Ut species nostros immutare non semper qd actiones
Ut immutantes. Ly 2 th. et hae sunt actiones quae ab aliquibus qd posterioribus
cum illorum virtute excedant et sunt ad hoc supponunt se fieri mutabo
ibi in Leg crat rova mea quae nutriat hominem et potuerit in alkto usa dici
et laventur qualis nos venues erumpere.
Inst 3. concilium Trid: tm species manere dicit, qo si accidentia absoluta vo fuis-
set illigere debuisset ellas species vocare accidentia absoluta, nam et
aliorum juris qui potuit legi clarius et sua illu est interpretatione fuienda.
Ly non ophes fuisse ad sicut illas species non accidentia nominatae, quam ea sem
temporis Philia perpetua et sequelo qo exterius apparent, sed ea ac
illi patres sicut vere eg fuerint perpetuitatem sine modo intra substan
et accidens non provenire, ita quo modo te dignitatis in substantia et accidens
qo cum definitum fuerit qd substantia non manea et species. item qo Cartesius et Cartesiani longe post sicut Florence, semper
Cartesius 1596. et Cartesiani tempore 1596. Item ante quam Trid: anno 1545
incepit et 1563 finitus fuit, et quidem species accidentium non venisse
Inst 4. in sicut Scholasticus qo stra Scholastica anno 1550. Sub coelestino
et Theodosio semper fuit definitum qd res humana
existat in verbo incarnato in res humana facta fuisse
et in quo existat ita Scholastica non fuit de fide, et quia ex aliqua quaestio
philosophica, qo qui ita et de accidentibus nil fuit definitum quia esset
haereticus sic philosophus. Ly 3. qd tunc non fuerit ita clare, quia
sit tão facilis Scholastica sicut illis qui sicut Trid: clare fuit qd ad
illigi qo species et 2. cum non dicat non ad esse definem, sed tm videri melius
salvari posse et explicari sicut Trid: admittendo accidentia absoluta.
Inst 5. species nil sunt nisi qualitas sicut immutatio, ut fieri
sine accidente absoluto et ita in phantasia ubi pictura et qa alia obtu
oculis obversari qd th non, sane tormentibus et sepe evenit qo. Ly th
ipse explicari aliis in id illexerant partes sicut Trid: ff. id illexerant &c. nam
cum tmo ille mutaces fuerant in nostro sui in ibi objectari qd tempo ai
sicut dixit qd sicut hoc species qo non est illem sed habere defici sicut qo
falsum fuerit qd des catholici credunt, semper qd non in pixide cum sacrum
nam Ly, inclusus pixidi sus non mutabet, ideo tunc non illexerant species
panis et vini species.
Inst 6. dicit in illo tpo: in festo Corporis Xti: sicut tacit quod fallitur
sed sic ad verg accidentia non fallescant. sed qo Dent dici qd non ac
sine et fallescant. Ly 7. opponendo aliud textum divi Thomae accidentia
Scholastici sunt et sed in substantiae reddantur immutes, ex quo sequitur qd

33. prior sítus debeat illigi de fallacia illatus ñ sítus, nempe visis speciebus
fallentes, ejusdem, quae panem et vinum.
Inst 7. Species ponunt se debent adorari, ái sic ñ ponunt eas id distinctu à Xto
go. Sbr m. sol sit adorari id ñ ex leg. de J. M. aeque relativa C. absoluta
ex Eucharistia sic adeo d. leg. et alias Sacra destruerentur, quim adducere ti Dgl
obj. en illud se ex ñ adorari.
Inst 8. si Xtus, et illis speciebus involutus, tunc ñ deberet radi panem si Hostia hunc
defunderentur, sinitum fixis tangit panem ñ debet radi. Sbr. panis sine
en Xtus in pixide ita et ñ illis accidentibus involveretur. Ad hoc argmtum similis
sit semi quasi Xtus sicut in pixide ita species sic involutus, cum sit species
ita cum Xto. Xtus in pixide ñ sit, unde aliud sit id sub speciebus habet
sim gratiam mediantibus sibi sit similis. certe abstinendi è aliqua similia
accidentia in ibi è Xtus.
Inst 9. Det poe explicari nomen hoc et sic ái sic ñ potuit explicari id accidéa
go. Sbr m. nam dicere haec accidéa sunt. O meu. Ad id istud pronomen denotat
accidéa in genere, et significat in recto illud quod latet sub his accidentibus è O
meu, sicut si digito ostenderes in petru, recte dicens, hic è Petrus nempe
illa Sacra quae mihi ráe accidentium medio sit similis.
Inst 10. Poe dici dentur Oculi superficialia in Xto, quae dum istas species
repraesentant, vel Poet dici id istas species in nora li estimae maceran
tur aqua cuncta tamen dicitur eadem aqua licet illa revera ñ sit
Ad M. Ioam quod jmt. nam licebit id explicari, ñ tn is sítus patru fuisse
mutatus ex hypothesis. ad 2dum. dicte li eadem oo accidéa desint ñ et
dici id illebesint nisi in id prorsus alienum violenter torquere verba.

Argumentum 2dum.

304

Lema

Mta fit mutatio unius oppositi in alium aut oppositum nisi ex priori alio
remanente id reperitur in sequenti. Sbr. id en exigit naalis mutatio in ó fene
ratio et corruptione sic manet m. quae tempe alio de loco, semper finis cum alias
et creatio quae fit ex nihilo et ñ est potentia, sit et corruptio ab annihilatione
id non differt id in corruptione tempe alio manea, in vero in annihilatione id
id paries de hoc, quo corrupto manet O.

Ex hoc fit argtum sequens, Det ergo Xtus oversio in transubstantiatione et sit mutatio
loco finis et loco panis in O et sanguinis, ái Xtus mutatio supponit ut alio tempo
rea in tempo ad quem, id fuit in tempo a quo go. Sbr m. ñ ea pt illigi a Xtus fuisse
versus in b. sic oo semper Xtus et b. pauper, ergo potius b. et creatio tempe
rateng nil haberet ex quo ea id pauper, go Deus aliquam accidentia similia re
manere quae prius fuerunt in pane et vino, nam sim sint accidéa Xti Eucha
ristici.

Solvuntur obiectiones.

306

Obs. ñ requirit aliud a vera transubstantiatione in ut unum, oo destruatur cum
naaica substantiae alio aliud requendi sed in Mathematicis, Geometria id tota
go. Sbr. ñ. licet ái naalis mutatio id exigat, ñ tn sibi sufficiens et ad Ma
miam ulsa mutae exigi, ut pariter alio tempore manea, go. Sbr. tn
deo in m. aalis mutae lama alio manet et transit ad alterum subiectum, ja illa
generates sunt mutates naalis, quae mutatio naalis ñ pt annihilare, prius apo
sibi, fuit nec creare id, ái haec pro nulla, cum sunt naaliter alio id
annihilari patet go. Sbr. transubstantiatione è versio singularis in particulum
segnater in tempo mutae is naalis legis Ad N. Sbadis St. tn. geterig
sbadis, paries negatur tn. ñ en solum naaliter id exigit sed est de ratione
versionis, cum alias ñ differret a creatione. et sane licet angelus St. amm
nilaret et creatur angelus b. ñ diceretur versio cum go ab ea rerum sint
immutabiles 50. ñ illae explicari ñ poterit mysteria.
fast go. juxta Peripatetica Sbr. id manente, Subiecto in quo fieret
mutatio eam audéa ái audens ñ è opportunum Sbra transmutatio go.

Obj. m: licéa et ipsa e licéa accidentis mutaretur, nenpe in illis Substantia
Sequeretur quam alias Ad 1m: p baccis in Niga licéa
mutacis Substantiis tm vel saltem aliquid remanea, sive dein illud sit Substantia
sive accidentale. hoc ipso ap exotimiti qd sit singulare idem miraculosa.
Sane hic vigetur in levis difficultas quae magis patebit si in physica de Cor
poribus agatur.

Hypothesis fidei.

30 J.

De sacramentis licéa aliter é signum sibile impossibilis gratiae.
Declaratur in bi sacramento juxta catholicos. Debet dari media licéa quam
accidentibus tanqm specibus sibilibus et suis proprijs ad operum excellentiae in gratia
sacrat. Ex. in baptismo aqua et verba plasta sunt signa sibilia. 2 ablutio
color et satisfactio p externas actiones expressa vigent cum abestatis
sacerdotis sunt licéa sacramentis poenitentiae et sic in alijs semper alij nempe
de sacramentis ex quo hoc sequitur

argumentum 3.

Ergo aliter sacramentum debet é signum sibile, sed Extrema unctio é sibile, ergo licéas
sibiles. Debent adée. 2 p: sacramentum poenitentiae est strangi et stg obtinetur obtinetur
sub singulis cuiusqs speciei, ibi sacramentum strata de ergo in ipsa pixide
adhuc debet idem esse verum sacramentum, sed ibi p é sibile nisi licéas species sacramentum
accidentiaes.

Solvuntur objectiones

Obs. in tantum debet esse signum sibile in sacramento in quantum sibi species
debet apparere panis, qui sim panis éé, sed ut stg ibi sub sibilitate
nis existat, ai sic non sunt relatea accidéa absoluta, sed ipse stg potest
sine his accidentibus matere nostrum organum go. Pbr m: nulla ag sibi
implicat qd ut licéa diva in poit. Ad 1m totum, sed ga aliter et tonci:
dia nobis fuit declarata, é questio qd poit éé sed qd sit
sed. Dg est de solo qd qd est qd cáa creata ai qd accidéa adhuc jane re
pixidem radicis reflectere, dicere certa dictaa quae licet, go et de
de solo jetare poet in pixide. Ad 2. coeas, si ita declaratu éé a sibi
é legis N. nullibi definitu é de fide éa qd poit strangi revera hostia pa
fuit 2. nullibi definitu é de fide éa qd poit strangi revera hostia pa
qd in poit admitti deluvio sicut go. Dg. licet hic definitu in Lib. ha ne
mysteria sint sibi trid. verba potius admittenda sed accidentia
absoluta qm ut in gratia Mechanici systematis insius corpuscularis
sibi

Signa fidei.

30 J.

Imo. in ss mysterio Eucharistiae in sit impanato, id é Xtg ibi insignat
panis et panis maneat. 2. sibi estantiense damnavit hanc propo
sitionem stra Vitebur accidéa in sunt sine Subto ex quo sequitur.

argumentum 4.

30 J.

Si haec altera propo sit damnata, tunc ejus contradictoria vera é, sed
altera propo é damnata, go ejus contradictoria vera é. Sed ante pro
propo haec debet sic exponi contradictorie accidens manet in manet Subto
go accidéa sunt sine Subto. Dbg Substi An. propositata propo é implicite
disjunctiva et exponibilis in hunc sensum v accidéa in manent v in eorum
Subto licet haec propo ita exponitur Petrus in ambulat, sic Socio debet
sic exponi v. Petrus in ambulat v. in Socio cum eo ambulat, ai propo dis
junctiva contradicitur qd copulativae. 30 2. p. ne nec Petrus ambulat in
Socio cum eo ambulat go ita pari haec contradictoria accidéa in sunt
sine Subto id é accidens manet in Subto manet.

Solventur objectiones

Obs: 1. quis sincere credat illigi subiectam papae damnatam juxtae doctrinam ex
esse, qui primo interfuit sinodo ex cervus 2. qui non erum pti magis ad
dicta 3. cui juxtae inerembebat rem examinare 4. qui tunc maxima
auctoritate et doctrina excelluit, qui tunc fuit Eminentissimus pstig de
Stacco qui illi papam hanc vetum in sua Magistrica damnata asserit
illa quoque daymnate non licet. Subsumo ai iste auctor in sme tractatus
quod scripsit theologicis vetum anidea panis maneant in Eucha
sine ubo loquitur. 5. ultimo sit magnari tunc, licet quod anidea
panis si esset distincta a substantia panis possent separari a Ubiq et
manere separata tn de facto non magnat sine ubo qui dicere hac opinio
quod nulla sint anidea distincta a substantiis et quod cum nec anidea panis
et ad aeternam Eucha quia omnis quod Xti ⊙ sit sub specie panis dicere
sequenter quod deus illigi sub accidentibus si supposito quod sint aliqua species
accidentales distincta a substantiis, sed si non sint tunc sunt
sub specie id est ubi apparet ergo species et ubi apparet species erant ex quo utique evi
denter sequitur quod non sit haeresim statuta sententia tuenti. nec dicere
longe ante suitum ipsum auctor comendarios suos scripserit certum est quod
illi doctrina 1376. in exameq vocata fuisse, condini in Anglia ab
episcopis Cantuariensi et a Gregorio 9. anathemate affixam. verosimile
est cardinalem hoc libros ante annum 1376. nondum absolvisse cum prius
anno 1380 doctoratus lauream in Navarensi collegio obtinuerit et ibidem
anno 1374. docuerit, cum nullibi legitur se retractasse suam opinionem
post suitum, quod tn tanquam piissimus vir haud dubie fecisset, ex quo duo
sequuntur primo ante annum 1370. in nullo suitorum damnatum fuisse Eucha:
ristias species de anidea absoluta. nam si qua fuisset de fide, certe iste
cardinalis illam non ignorasset 2. deinde non dubitasset se recentem aoe specierum
anidea dari illigi. Dicit certum esse sententiam damnatam nunquam fuisse nec ju
cisse ex hac opere 1310. adducta esse dicunt, sed tm difficulter et expli
cari suitum standing, quod tn in nostra sententia erit facillimum. et nec regu
las criticas nescient qui sententias statuta damnant, nec solum indiscreti
spiritu sed aperta iniquitate damnandi sunt quod evidenter probatur. 1. quia
sententia statuta poterit in utilitatibus Roma, Colonia, Padua, ubi est
sana inquisitio et fundamentum Parisiis catholicae religionis fulcitur.
2. Sucate et non stradiente papa. 3. in re gravissima 4. salute
ac tangente, quod si est haeresim deberet damnari atqui nunquam quia
nunquam debet in multis utilitatibus. 5. cum tn possit damnari si malla est.
Dicit 2. inde non oportet sine sonoyra stringere sententiam statuta sed
logice respondere quod saltem fuisset in nostra sententia concilium aspan:
tiaque esse explicati, dicendo quod in primis oes oppose disjunctiva
deant regolari stradictorie in copulativa. 2. quod non collective sed
singulatim omnis oppose damnaverit suitum nempe 1. et 2. expresse
1310. sane si ex 3. oppose non fuisset de aeternaeti a suitio, ima oppose
bis damnaret quod est superfluum. Dicit 3. ad reliqua, quod fuerit quaestio
stra Wiclefi, tn magnate non anidea absoluta fuerunt aperta
in sententia Wiclefi collimabat in id, ut anidea non poterit esse sine ubo
in Philia dorchet, et certe si suitum tm definisset suppositia gloriatum
existea ergo est sine ubo deinde et clarius loqui. se aliquis tedunceret
ut rederet epistolam anidea sine existea definita fuisse, quod
ex 2 oppose in sua obvio manifeste apparet. Dicit 4.

Q illud testimaũ ab Aliaco, platũ ad Lymum, ibet ñ ée evidens
Q ejusdem definierit, Q etiãs dicere volunt.
Just. 1. Propos 7. equivalet hoc quidẽ manens, tenuis manebit corpus totum
Q ex ratiocinatione hac, disjunctiva ñ manent aliqua, nec manet totum. Pbz
Pro. duo principia negativa non faciunt propõem affirmativam ai in hac propõe
adsunt duo principia negativa qo faciunt affirmatam Pbz m: in primis pars
non est idem propõ me ñ equivalet Ly ñ. Ly. m. Si utrumq; affirmat copulã
ut ñ affirmat copulã N. cum en ut propõ sit negativa Ly ñ debeat affirmare
copulam: Z 6j. ñ neatec alterũ non ñ debet affirmare copulam nempe et tollat
ipsũ Q, ita principia ñ negavit.
Just. 2. Systhema ñ fuit sic explicatũ usqs ad saeculũ xij. ubi Philia Gerija:
:cetus à Langfranco canonicus Cpõ ut ptis à Pasto Lambarso Malpelo
centeanũ cepit caputerigere, cum extra for sancti Pri et Pbt Franciscus
Patritij in Epistola quã scrib Philia Gregorio ix. anno 1593. decimoseptimo
Dionisij jesting Clemens Alexandrinus Origenes Grillij Basilij Euse:
bij Augustinij Lactantij Ambrosij Ses ictis Sancti Sent Platonis En:
chiridion ai Plato Philia mechanica dedit et ipse dimaeo, qo et ni patres
alios, debuerunt explicare systhema circa Evetaã. Ubi Q non se res habu:
erit sicut Ly. Q. de obscuriã nempe ipsa res ñ adeo sic erat agitata tunc, donec
in Scholis fuerint quidẽ absoluta excogitata, quae dicta et hae fuerunt
applicata Dem, subiit Q nqq abscuriã fuerit data dicto Q qi tempore
antecedente Scholis. Revelata modo veritem Dei et hic de his suffici:
enter sint dicta.

Articulus 4.

De Relatio.

3j3.

Filius ad invicem referuntur reciprocis in rebus aliqua ratio vi cujus
ad se invicem referant, sic Philippus ñ potest denominari Pater Alex:
andri, nisi detur aliqua actio generativa qua ignoscatur filius à Patre, ne:
nec in Patre illigetur nisi filius sit, ñ illigi potest ita, nisi aperte sit
ac esse absolutũ, ego mutũ et mutuo binomiem dicere, nisi utrumq; nu:
rem ignoscere. Caterum relationes ex ratione hic diligenter sunt legenda.

3j4.

Possunt ergo aliqua ita referri et actualiter separari, ponit ut Pater à
filio, aliqua tam ut realiter dependant invicem inseparabiliter et ñ
possunt separari, nec talli illatã relatio ut è creatura ad creatorem. Prima
relatio vocatur accidentalis separabilis physica et physicalis, secunda vo:
catur transcendentalis et realis Metaphysica inseparabilis. Prima in re fig phy:
:sicis Quae habet ac mera fig. 2da in Metaphysicis realiter et indivisibi:
:lis fig. Sic Pater et filius dicuntur ratione relationem ad invicem physicam
Patris Dem relationem Patris mitatis et filij relationem filiationis pariter
aa et O habent relationem respectus physicam dum extra creatura ideoha:
:bent relationem transcendentalem qa filius potuisset ée ab alio Patre, dum
extra creatura ita dependeat a Deo ut ab alio dependere ñ possit
in h in utraq; relatio habet suam eam qa positio fundamento et termino et
rae fundatae realiter resultat relatio.

3j5.

Relationes aliquae varias denominationes sunt diversa fundamenta
quibus insunt, E.g. in naa specifica et generica datur relatio generica et spe:
cifica, convenientia et disconvenientia ut homo cum bruto habet relationem
convenientiae in gradu generico, et disconvenientiae in specifico gradu
quae relationes sunt reales et Metaphysicae vocantur in relatio ad ñ informitatis E.g.
si obtu a forma idea et judicia, et dicitur relatio aliqua logica, et pe
qualibet res è vera et realiter informis sibi ipsi: dicitur relatio veritis

transcendentalis et Metaphysica, cum prior physica nominatur.

316.

Si sint quantitates ad invicem proportionales ut terni a ad ternu b. et hexagonus ad pentagonum, datur ratio aequalitatis et inaequalitatis. adeo pertinet totum id referri ad punctum vel ad lineam ad lineam, loci ad locatum.

317.

In inter qualitates, quae datur relatio nempe similitudinis et dissimilitudinis ut duo muri albi dicuntur relatio accidentalis ad differentiam sit qualitas essentialis et radicale specifice diuinitudinem essentiam ad qualitatem suppositi radicale, quae eam similitudo essentialis potius experientia vocatur. ratio fundandi in muro et albedo, ratio fundandi et radicalis. ratio fundandi in muro et alii similitudine tanquam relatum pariter radicalitas et nec cum manet relatio experientia. patet notandum ad res relatas fundata et in naturis Metaphysicis speculatisque in quantitate et qualitate, locantur insecuta adventientes ex quae resultant facta in nulla approximate.

318.

potest et ipsa relatio ad aliam relatam referri ut ipsa in gratia datur paternitas in gratia filii tanquam relatio idem et ipsa paternitas referitur ad alios patres, et ipsa paternitas sit ratio fundandi relationem, qua una paternitas est similis alteri paternitati ratio esse fundandi in patre et vitae generativa, paternitas est relatio, in filio est ens. ratio fundandi et filiatio est illa relatio superadita.

319.

In actione et passione datur relatio cum ad effectum et effectum ad causam reciproce potest et quamvis sine sufficiente ut alterum sit, ita et ratio fundandi identitas ita proximae expectata multis impedimentis ligata ad producendum effectum. ipsa vero relatio vocatur causalitas.

320.

Ex ubi datur relatio rei locatae ad locum, seu ad locum vicina tum distincta, ratio fundandi est ipsum translatio, et ubi est ipsa relatio.

321.

In quando dur in tempore datur relatio, et patris juventis senectutis. ita et amantes sexus sit ratio fundandi senectus juventus sunt relationes, pariter in habitu datur relatio ad habitum habitantem, et habere habitu relinquendi actus frequentes sunt ratio fundandi, habitus acquisitus et effectus, et ipsa familiaritas est relatio superadita. et ut relatio ultimatum et adventitia vocantur relationes extrinsecus adventientes quaterus requirunt, ut praetalipsa approximatio passi hui temporis etc.

Thesis 14.

Relatio est entitas extremis superaddita.

Definitio 1.

322.

Rerum diuinitus qui sunt aliquam eadem ex qua metuo discernere possunt, sic et albedine eventient duo muri, qui et albedine discernere possent.

Definitio 2.

323.

Similia sunt quae in aliquam qualitate convenient. ex experientia nostra in qualitate ipsa similitudo, sunt et dissimilia ea, quae in qualitate disconvenient.

Definitio 3.

324.

Aequalia sunt quae in quantitate convenient. ita et aequalitas sit convenientia nostra in quantitate, inaequalia sunt quae in quantitate disconvenient.

Animadversio

325.

Aspectus solet multos subire in Scholis, ac inter fundamentum fecundum et rationem fundandi est ratio relativa aliqua superaddita. et. ac illa quae sit ratio distincta ab albedine tanquam ratio fundandi potest tanquam aliquid superaddito concepta. nutis et albedinis aliquae Scholae Thomistarum et Scotistarum in mortuis tuentur. alitor sentiunt et stilta ad Scotistas nunc magis accedentes, licet et unde una et ratio ab ea sed aliqui unam et distincta admittant, ipsi vero mechanici Scotistae ab expediunt nostra sententia ex imagine figuratum admittentes inge aj: nos enim hisce cum Theologia speculativa sunt ex his oportet sapere

[illegible] secundū theologia [illegible] unde ut fieri ma nostra sentiā jmo
quasi optuto apparebat, supponē ly similē ce aliqd secundū, jam tuta se-
cundū includat, obtū et foā, nec similitudinē admittimus tanqm foā albedi-
ni superadditā, licet in p secundo albū dicet illigi albedo muto superadditā,
tempe, sit mutatio, in utrogs sit albedo C.C. positis his albedinibus
resulbet relāo sēu similitudo D. tanqm entitas superadditā posterior ipso
fundamento et termino saltem jsapositione et hac é postra sentēa. sume ista
adversarij jtendunt, q albedinē mutogs dici albos et simul similes.

Propoō j.

Nūmia cogitantē existunt relationes tum transcendentales
tum jdicantales.

3 Z 6.

Pbr j. Q é res intimū ac essentiale ñ dependet à nostra cognitione po libitū
fingentē (50) sed hoc ipsis, sed relāes transcendentales sunt res intimae et essen-
tiales (3 j 4 et 5 ipsis) go ex j. D. e. j. Pbr 2 pars. relāo jdicantalis é
ordo et habitudo unius ad aliud (3 j 4) sed hūs ordo é in ipsis res ex dispo-
sitione nostrā significāt go. Pbr m. sed luce ex ói illū ovū é ayo Sphāle, bis duo
et 4 sunt aequalia, q similiter é Pater Alexandri et Plato filius jupiter
q. e. z.

Solventur objectiones

3 Z 7.

Obs. relāo nil é aliud qm quaedam inter se separatio, sed separatio fit q illigo.
R. D. m. separatio exponens C. separatio ut é in re ipsa resultans R. nam cum C.
similitudo sit illa relāo foālis tāo, cur dicantur mori similes (3 Z 3) quod ñ
sequitur illos ad actualē relāē faciendā nisi tum forte relis ñ exprime-
re mente concipere, qd jam é relatū q sius principis, semper supponit illus
mutogs jam é similes, et illos similes e punctet.
Sed j. ante operationem illi duo tm inter se sunt separabilia, go et actualiter
separentur sed ad actū illūs operans. R. D. tm. id é ñ sequitur actualis relāo C.
nam é actualis re ñ agitante.
Sed z. titulo paternitatis similitudinis aliqgo relāes sunt tm nōa ab illū
mentis ad designandā rem mēam qm illens res ipsa, go é mere ipsus
illūs R. N. tm. nam ñ albedini vel é dictata, neq; tū illā ipsus é illūs
fakeris.

Propoō z.

Relationes ñ sunt ipsū fundantū et terng.

3 Z 8.

Pbr. Si relāo variari ñt ñ variato fundāto et termino. tunc fundāntū et
terng ñ sunt ipsa, sed relāo variari, et ñ variato fundamento et termino, sit
ó mutg et albens albedinē C. et separatur ad mutū b albente in albedi-
nem C. jam certū é qd sint similes, ley adest sumēa mori, in terio
mutetur et induat nigredinē D. ergo ñ albet amplius relāo similitudi-
nis licet idem sit fundāntū et terng b, go ñt variari re relāo à variato
fundāmento et termino, consequenter ñ é ipsa relāo fundāntū et terng (50)

Propoō 3.

Nec relāo é ipsa rāo fundandi.

3 Z 9.

Pbr: nullū absolutū ñt ée ipsa alicujus relativi (defio ex definit.
obet ée avertibilia (8) sed albedo é aliqd absolutū cum sit qualitas (
Z 9) et consequenter illigibilis in ordine ad se (262) relāo vero é ordo ad
aliud, sine quo ñ ñt illigi (263) go ipsa rāo fundandi ñ é ipsa,

Propoō 4.

Ipsa relationis é ée in et ée ad.

Obj. esse à Deo ge flis quia discriminet ab gi alio ge nè tle /: 85 :/ quia exprimat definitu quia sve mat gi ab loli, quia habeat genus et differam /: n: :/ et leq prig. sed hæc defio id ée explicat go. Obj. n. è ém jmo è abig: nabile alte ens ge nè relatio, et sic definiatur /: 263 :/ et ipse eam ndo illigm relaem, habet genus ée in ipse ge omnis è ori quidem /: 257 :/ et differam cim mellu ens exempto ente relativo habeat ée ab /: 263 :/ jo esse relationis.

Solvuntur objecta.

Obj. Nullus ens ut hanc in se extra stitui ex relativo et absolute in complexo ac ~~absolute~~ absolute ~~absolute~~ ~~absolute~~ ~~absolute~~ ée in limit ~~ab~~ sed ée in Ry n m nom, non absolute ipsa et rae genuinus et ie ed. relat. jo reio genus n è ipse ro ipse, ge n hbt rectt prosthed, neid mthed ex genere et ipsa, ad inmitat ad bond opiat.

Responsio:

Ea relationis a est in aptitudinale

Obj. 2. Ilco audentia absolute actuale hbt non re in actuale sed radicale pro ea g facilt gnoscit forent hoc et fitto /: 305 & seq. :/ ci hic ro nulla est in relatio go p m audentia relativa reio est ondsensibiliter efficiat /: 314/ &c

Solvuntur Obj

Obj. nè à ett ce ano in re /: 50 :/ sed ea m actuale à è ano in re go nè ea pro ea mutabile sypmet. capacitate, ge potest aequid prius infinitx pa, in quam aequid possibile è actuale n ms capacitas sypmet tatto ita infinite quo dam fit ipsey et rerum fit g ce dat si rectt actu existens diuit capandate re in fuldo orbeorum actu infit, ro è g. fatti sypmet è impossibile ne fit in fuldo, cum reio p in relat n reinfinitx /: 314 :/ bene in actuali enhoenta gfatt ejus ea.

Objectio 6.

Objectt tentor extra relatiua /: 264 :/ quia à sed per ratio. /: 323 :/ gfatt, Privata entia realia /: 28 :/ quib vel contrarit vel existere repugnat /: 39 :/ ergo n sed ipse non fundand /: 29 :/ nec fundatio et tmo /: 328 :/ habeque fund eam /: 330 :/ gfatt è ut fiat tatto fundato

Obj. 2. ce ac pr ind diuit fea finit et fatto /: 173 :/ ai dat rei denoro relativa congreta inter ita quia mutam referrent /: 261 :/ ergo fea aequid ce absoluta /: 65 :/ go tot dni aequa fea relativa quia prande à sed nihil /: 330 :/ gfatt aequid fundato.

Obj. 3. ce atto ulcots è ro /: 314 :/ recentiti, non è ulla quia à sed fiat addite entes go pe, de gatti relate, nunq quaestiti, ergo ro ulcots in ccti à est tosp sed est ipse ro fundati; gfatt ge adem ratio et minimi, ret non si gattes A = 4 ha respectt ad gattes B = 6, numerus ulcoroms erit ro fundi; hinc ode relat nagetti, addantur de gattem B duo unitati erit B = 8 et si duo unitates demant gatti A = 4 ut fiat gattes A = 2 ro fundi erit minor, et ro magetti erit major cum major sit magetes 2 ad 8 quam ad: 6 go si ro fundi est finnie relat, tunc se mutant et se augent. 2do probe ce gcatte in Relate finitedina in eadem ex ducta hac ro diuiente albidia mutus et fit finitedina tunc ergo B go sequent ad ad mutandum et tum Horcter /: 92 :/

Ad audentia absoluta. fit sed in fea ea dicunt quid exprimam subsistiam

contra relativa quid dicunt fea ea intelligunt actualem

/: 264 :/ à dalu ens g à fit absolute è relativum, è ens ro fundi è aeq absolute fit ad ro creation.

Prob. 3. idem [illegible] in casu [illegible] relatio superaddita [illegible] agens in lignum [illegible] concipiens est aliquid respectivum [illegible] lignum quod ex patiens foret [illegible] absurdum.

Prob. 4. idem dicitur de ubi, corpora enim in loco absque [illegible] absolutum, [illegible] relatione ubicationis quae proinde aliquid superadditum [illegible].

Pro de [illegible] cum qui [illegible] ad idem [illegible] producitur [illegible] relationem [illegible] reducere potest, [illegible] revolutionem [illegible] relatio [illegible] absolutum [illegible] relatio.

Ita relatio [illegible] intrinsece [illegible] aliqua unio [illegible] unio [illegible] aliquid superadditum [illegible] absoluto [illegible] creatis [illegible] relatio unionis [illegible] aliquid superadditum.

Solvuntur Obj.

[illegible] proxima ratio fundandi [illegible] relative denominationis [illegible] relatio [illegible] proxima fundandi [illegible] Deo [illegible] relativorum.

Obr: An [illegible] proxima ratio fundandi [illegible] mutuo terminorum [illegible] termini nobis apparent ut proxime relative denominales; [illegible] proxime sit illa ratio qua termini fiunt proxime relative denominabiles. [illegible] fundamentaliter [illegible] relative. N. verum est fundandi ratio, [illegible] ratio proxima [illegible] termini dicant relationem [illegible] actualiter [illegible] forma, nempe similitudo [illegible] similitudinem p. 137.

Inst. 1. Deus dicitur causa omnis entis creati quin aliqua novi entitas [illegible] [illegible] realiter relativa denominatio causae non est a forma reali distincta [illegible] ab actione, qua causa effectum producit [illegible] ipsius causae [illegible] termini, cum nil novi adveniat Deo post [illegible] forma [illegible] advenire [illegible] tanquam [illegible] Deus [illegible] forma nova Deo repugnat non vero creaturae [illegible] relationem non sufficiat [illegible] relatio dependentiae ibi fundetur in creatura.

Inst. 2. [illegible] denominatio [illegible] a forma reali distincta ab actione [illegible] vel [illegible] creatore qui forma distincta [illegible] causa [illegible] Deus [illegible] incapax [illegible] forma positiva in [illegible] forma positiva [illegible] relatio causa [illegible] incapax [illegible] resultat. [illegible] satis urgentem difficultatem [illegible] causalitas tanquam forma denominans [illegible] in Deo [illegible] modum alicuius accidentis inhaerentis, bene vero [illegible] denominatur [illegible] faciens [illegible] operans, consequenter [illegible] eminenter includit omnes causas, porro Deus dicitur creator denominatione ex [illegible] suppositi forma [illegible] inhaerentem [illegible].

Inst. 3. relatio causalitatis non est necessaria in causa [illegible] nec illa alia relatio [illegible] sufficit [illegible] agens [illegible] agens fundamentaliter [illegible] agens fundamentaliter est ipsa [illegible] causa dicens relationem [illegible] ad effectum possibilem, ipsa vero actio est causalitas actualis [illegible] accidentalis [illegible] actio fundamentaliter spectata est prior effectu, [illegible] consideratam [illegible] fundamento [illegible] quin adsit filius.

Inst. 4. [illegible] causalitatem [illegible] illa ratio quae est productiva effectus [illegible] causa [illegible] effectum [illegible] prior [illegible] effectus [illegible] effectus jam [illegible] amplius agit causa [illegible] actionis [illegible] prior effectu [illegible] [illegible] causalitas fundamentaliter spectata [illegible] spectata [illegible] [illegible] non consideratur causa tanquam agens, [illegible] denominata agens [illegible]

jam vero fiunt a muri ꝗ possunt denominari similes nisi in utroq; supponatur
albedo ita ꝗ ꝓt denominati caa et aa nisi effectu produxerit, go ratio denomi-
nandi ꝗ ꝓt precedere sed debet sequi effectu.
Facto. opera actio actualiter facta et tr debet esse prior effectu, nam oris caa debet
esse prior effectu, et in prior agere et illi; go actio fr facta esse prior effectu
contra ꝗ ꝓt primu positio effectu resultare. probr caa actio fuerit utilis esset
hm virtus tamen ꝗ ꝗ pla virtus sed caa ut exercens et agens ut in applicatione posi-
ta ad effectum debet esse prior, go ꝗ ꝓt dici go primu relatio actioris resultet ex
posito probr A. si an actio fuerit utilis jam est actualiter exercita et ꝗ virtus ada
eo ipso ꝗ jam ꝗ est fundatu proximu sed ipsa relatio cum actio tanqm relatio
ponatur in diametris. Ad hanc difficultem primatia in hac questione ex nostro
tempore sed ipsi quidem modo debeant distinguere ejusmodi instantia nata, vi prorsus
unde in aliud desinerent. itaqo dicimus, ꝗ oia requisita adsunt ex parte tale et
oia impedimenta tollata sunt caa agit et hac dispositio ex ipsa ratio fundandi.
jam in instanti. ꝗ et dicimus resultet relatio, que se habet ex virtute jam degominans
fr caa agentis unde actio tanqm relatio ꝗ ex illa a qua ꝗdunitur effectu, sed ꝗ ꝗ qua
denominatur caa agens unde illa actio quae precedit effectu ex ipsa caa proxi-
me disposita et impedimentis liberata, potest sim ad ee fundante finito ꝗ
albedo in muro ꝗ habeas ꝗ gradus ex approxime disposita ad producendu similitu-
dinem posita albedine ad ꝗ in muro b. ita se habet eris caa bene disposita ad
effectu producendi, ꝗ licet illa similitudo dicimus resultat denominans resultat
muro similes ita ex actio denominans caa agentem.
Posito mutu et locatu nil requiritur nisi ut locatu sit praesens loco, dicimus
jam sufficienter illigitur ꝗ sit in loco deposita ꝗ entitate supaditia. Ad A. dicimus
et sit a loco fundamentaliter C. fr N. esse en fibilis nobis ꝗ fibrista relatio
ga in vetu nobis et distinctu accepta inter ergo a fundamento proximo in me-
rito illa distincta sumpsimus, cum mundi realis sit similis intentionali.
Quest 7. ad secundam dicimus nil requiritur jm ut ita sint separata et unu ab altero
discernitur requiritur quod alba sunt in muro ita unu ab altero discernitur requiritur
sed ꝗ separata entitate illa separata relatio ab invicem discernitur ꝗ possint ex ipse
ꝗ sola algebrae ꝗ ꝗ requiritur plus entitas. Ad D. M. simpliciter et discernitur ꝗ prima
ꝗ requiritur relatio et ꝗ discernantur ga similia N. autem ꝗ albedine discernitur
ꝗ ponit ꝗ ea ipsa simul requiritur relatio que indispersabilitas et ratio resultat
implicat ut attingat similitudinem unde a aspectu eno attingo alteru
dum hac ratione a similitudine illi distinctu rejiceatur
Quest ꝗ ꝗ illa alegio ex fr tle ꝗ in ratio actione exorjuntur ari in actione tm experi-
mentu ꝗ tanqm C. fr fit actio ꝗ ꝗ ex et sequitur ratio. Ad D. M. fit actio fr tlis et ꝗ se
ipsum ꝗ N. de actio experiendi tae fundandi quae ꝗ caa unu effectu.
Quest. V. fundantu et terminu tanqm caa fundi se habet ex vere physica seu fibilis
V. Physica V. moralis aut alia, ratione et dici go ꝗ primu ga dare effectu ꝗ ex
fibilis ꝗ secundu ga physica sunt inseparabilia et fundantu in ratione physi-
cis supponunt entitate physica ꝗ ꝗ sit go ex dominatio et ꝗ entitas, sed
ꝗ nominatio dicimus V. secundu ꝗ sit caa physica effectu tm ꝗ producu sed physice
resultans, quae ꝗ caris sequela vera ex effectu physicis producto ꝗ ꝗ de ef-
fectu resultante. id manifeste est de unione inter C et aa ubi certe ꝗ aliqd
ꝗ resultans ꝗ ꝗ unio vere tm physice aa dicitur unita Cri unde effectus
physicus ꝗ resultata sane ꝗ ex abstrahendu.
Quest 10. caa naturaliter ꝗ agens in tanta distantia re ipsa supposito ꝗ muro a
a muro ꝗ infinite distare, ꝗ in mundi forel ꝗ agaa rejes, en fitatis item
supposito ꝗ hic locu ꝗ muro A, et ego ponerem in instanti in japonia
mutu ꝗ brietr inter hos duos muros similitudo et tam grande in baptisem
Ratisbona usq; japonia quae caa agata in instanti fieret et quem
physice ꝗ ipso quilibet noviter producu hoc similis ex Adamo in humanitate
go fuerit humanitem similitudinis ꝗ tot retro secula quae sane ꝗ absurda

v. ipsi nullis judicijs corrupto sane ~~non beta~~ imperfecta item ad solvendi publicis
totq mundq immutatq est totq nova localem totati ad ipsum mundum
deve sequenter, sanctorum, caemoni, vellex entitas infinitas novas et no-
vas. Varietas imperceptibile ñ est ipsi esse to absolute videri una id
est cum placeru admittunt ~ ad hunc dignitatem hac est imperceptibile
de effectu physico perfecto ñ vero de effectu physico resultante.
Inst. 11. si duo mari ñ sunt similes sine entitate superaddita tum erunt dissimi-
les sine ita res hoc est falsum go pbr. M. ñ similes idem est ac principale et S. M.
partes et probatur M. ñ similes negative C. ñ similes abstractive S. expolitio
distinctionis est ex jam dictis qd abstractentur ñ sit mendacium.
Inst. 12. si duae rae sunt unum et. ral in bruto et ral in hoc datur relatio ver-
ertia in personalis et spiritalis, sed ligis relatio est accidentalis ergo inter spiritalia
ñ datur relatio accidentalis hoc est spiritalis go. pbr. M. brutum ein poet dissimi-
sequenter separatur relatio accidentalis separabilis a re et sic po-
lensch. D. M. hac relatio est accidentalis si accidentalis quod existit breti et quod
est spiritalis et quidem M. physicum M. sequemur ein relatio ~~non~~ existit ad aliud pe
dicamentum et accidentalem, et negamus illa ~~relatio~~ pertinet ad accidentalem
quae sit fundata in principio M. physicus haec ein inibitio et transcendentalis
quae sit fundata in principio M. physicus
Inst. 13. ñ det dari pluralitas in infinitum ai plus dari ~~et~~ et ante entitate superad-
dita pbr. m. hac similitudo est in similibus aliis similitudinibus, hoc iterum
aliis et sic in infinitum. M. dari etiam et pluralitas infinitum ñ admitti nemo se ja
similitudo, et ratio aliis ex eadem sibi et eandem tle tempe et illa simi-
Atqui sit ~~ge~~ similitudo sine ella nova entitas ratio est ja ratio fundandi ñ di-
versa hoc aliqd absolutum qd aliqs ratio principalis et, ut relatio superaddita ad
nullamq, sed ibi ratio fundandi est ipsa relatio, hoc ens relativum, go ens rela-
tivum est ex ea relativa ñ vero absolutum.
Inst. 14. aa et O sunt actus ergo et ergo ea quae invicem uniqd sine entitate
superaddita, sound unitas go requiritur relatio distincta entitas ñ valebit et ei
maq et ea aliqs requiritur mij ac infusio, ja O ipsa determinat ad ea hois. um
aliás quaeri poet ea dum O et aa cum unitate ~ non?
ñ jmu. ex hypothesi nullig jocentis entitatis, ñ tamen ja aliás datur O et aa
ipsa ita prin est hoc, et ja jam sint proportionata fundaliter ñ fr, qua vis
tiam partitas ad probatum adjutabit.
Inst. 15. non minus aa unietur Or qm O aa go debet dari unitas ~~ex~~ uno sibi
go et ipsa unio ita et iterum unietur, requiretur iterum uno superadditum. M.
C. ñ et aa probatur M. ja qd ea alteri ratio ex eandem ratione ut et illa sibi ratio,
go si uno sit ratio unienda duas, uniones ñ de ipsis unij, concurrent.
Inst. 16. Q. ista duae uniones sint spiritualis vel naales ñ jmu. ja una spiritualis
in Or, altera in aa, ñ tamen ex eadem ratione, si vero una sit spiritualis alter
naalis haec ñ est illi go spirituale repugnat naali sine entitate superaddita
sequenter 3 lia uno debet resultare pl. qd ñ tria sint haec ein ratio est
go spirituale modale cum Oreo naali poet haec sumentia cum Lalem
in relationis rae et unitis sit ja partis.

Problema 7.

Etiam relationes transcendentales sunt qd superadditae.

pbr. relationes transcendentales sunt 6. g. dependentia relationis, natura ad Deum
supremum quadq generici omnis cum bruto, tempe illa res quae sunt insepa-
rabiles, hic res quadq Metaphysici est ad modum referuntur, ita inseparabi-
lia, quae dicunt rem et virtute tamen principium est, tempe vero
et abstractum sit aliqd absolutum Metaphysicum, semper ñ haere aliqd relati
sed ad ea go aliqd est superadditum illam relationem transcendentalem quae
sunt ad ea go aliqd est superadditum illam relationem transcendentalem quae
Deum.

Solvendæ objectiones.

337.

Obj: si relatio e. g. dependens in creatura è distincta et superaddita ipsi entitati creaturæ sequetur q creatura in sua ratione formali non est per dependens, si hæc absoluta est. Probatur. hæc non est dependens modo in sua ratione formali non includere dependentiam, sed tantum non includere ergo. Probatur m. relatio quia habet esse realiter et quidem distincta ergo creatura prius sumpta non est per dependens. Observa: ex hoc sequitur creaturam, ac creaturam esse per dependentiam alias ens ut ens non sequitur creaturam, ac creatura esse per dependentiam alias ens respectu est independens, cum nullus contradictoria non detur medium, idem dic de aliis relationibus realibus relationibus. Dubitant tamen relationem ut jam dictum est esse in sua formali non reali non in creatura in sua formali quidditatis entitate absoluta qui ipsam indispensabiliter annexa sit et realiter dependentia, non realiter ipsum dependens, sed gradus rationalis a substantia ut gradus viventis sub jam dictis diximus.

Sed: ex hoc sequitur quod non entitas utpote separabilis est in relatione transcendentalis superaddita ut hoc non est dici, Probatur m. formalitas in ente talem entitatem habent et ita idem, cum alias ante talem entitatem ita distinguetur ut Ipse objectis illatis, ut jam ante est demonstratum Ergo. Similiter dicit N. sequitur. hæc relationes dependentiæ sunt strictæ reales ergo non est hæc formalitas quia fundamentum est tamen utpote cum res sint minus strictæ tales, non poterunt esse ante identitate strictæ realem. Sed. Sin. hæc identitas est strictæ realis et ideo ita res simul unitas non novat Ratione rei C. ita ut duæ formalitates secundum se sumptæ sint strictæ pro idem N. in se ex fin habent respectus quorum unus ad alterum non est abstractus de identitate reali et formali. relationes vero identitatis fundantur in ipsa re ad distinctitatem et de actualiter ex depositis ita formam nempe de ratione et physica ut specificantur desumpta. Sic Diego: quæ ergo sunt eadem cum tertio sunt eadem inter se, id est ens existens in sua formali et sunt eadem cum tertio non vero si sunt cum tertio idem et alterius denominationis sunt inæquales.

338.

Cor: 1: inter ego mortem relata datur relatio mutua nempe pater et filius et filius refertur ad patrem, pater et paternitas filius et filiatio, ita et unitas et spiritualem, et unitas naturalem.

339.

Cor: 2: inde patet ergo ant duo referuntur ad invicem, datur relatio mutua excepto hoc Deo quia non sit inter aliquos fate evidentis respicienta ipsa non tamen se ratione habet ad alia, quia potius ita ad illa et referuntur, ipsaque se habent et modo terminalis relationes creaturarum secundum dicta.

340.

Cor: 3: relatio terminatur ad absolutum, semper quatenus altera dicitur similes albedo et similitudine alterius albi. potest in relatione mutua id ipsum evidenter, nunquam creatura refertur ad Deum, habet relationem mutuam. Sed Deus non, si tamen non potest referri ad relationem Dei utpote qui ipsa et dicta nulla relationem habet.

Sed Diego: Et relationes existant oppositionem mutua sequitur se mutuo respiciant ita et nisi paternitas respicit filiationem ita filiatio respiciat paternitatem sequenter terminus relationis sit ipsa relatio et forte ipsi naturales ex relationibus divinis et paternitas respiciat filiationem et filiatio paternitatem. Sed: in ad primum et utrique mortem se respiciant, sed negamus oppositum posuisse idem esse ac terminare, nam terminus hujusmodi aliquid nisi habere, terminatio alterius ad se ipsum, et tamen ad minus quatenus entitatis absolutæ, et hinc cum relationes terminis respicit relationem fundamentum non habent propriam rationem terminationis sed respicientiæ in divinis ita et longe disparitas in supposito in divinis habet rationem personæ et relationis, ita et ante relationem non dicere personas divinas distinctas, ubi esta ante resultantiam personarum absolutas sumpsimus distinctas.

Cor: 4: relativa sunt simul non ex substantiæ, nempe fundamentum et terminus habent esse existere et simul et ante quam ad mortem referri possint, quippe

unum ad alterum non possunt referri nisi in ea rationem eadem.

Nec Dicas 2° ea ipsa relatio dicitur esse relativum ratione 8°: procedente
cum entitas absoluta et genitus filij ad quam paternitas ipsa nos terminat
sit prior filiatione et secundum ipsa paternitas est prior filiatione. Respondeo
ratione eo modo quo resultat paternitas non resultat filiatio, non in filioque
dicit relationem filiationis, nam eo modo quo refertur pater ad filium non filius refe-
ratur ad patrem, atque eo modo quo filius terminat relationem paternitatis non pater
terminat relationem filiationis. 3 4 2.

Cor: 5. ad multiplicationem numerorum terminus quo multiplicantur relationes
ipse aliae relativa non sunt unum. Nam ratione 8°, procedentem certe in ipso patere
ut 3. et unum filium primo relationem, quam referunt ad primum filium referuntur tamen re-
lationes 2. 3. et ita non sunt unum. Nam cum relationes paternitatis, ut dicit Dius, et
ipsa relatio paternitatis multiplicetur, et quia dicerent Thomistae si primus
filius moreretur, tunc aliqua relatio paternitatis cessaret, secundum hypothesim
illorum non esset pater.

Nec Dicas ipsorum visione me posse attingere plura, quia et pater, non relationes ad
plures. Nam: cum multiplicantur obiecta multiplicantur et radij visu
pertinentes.

Nec Dicas 2° quia in eadem non possunt esse plura quidem aliquid pro diversa E. g. plures
albedines in eodem muro. Ex: non ergo verum sit dicere quia entia eadem
possunt esse plura non vero. Si diversa habent, quae essent tam formales quam accidentales non ideo non distinguuntur ja sunt plura et pluriora obiecta, ad quae ipsa relatio habet
individuantur.

Si Dicis 2° quia sunt plures patres negatur coa, cum ad multiplicationem relationum sufficit
multiplicatio fundamentum ex 2. 6 regula 5.

Dices 3°. habere effectus formales eminentiam relationem nempe quia pater sit pater ja relationes
relationes sufficiunt. Ex: Respondeo quia relationis nullus sit relinquere bene patrem
substantialiter, nam dicit pater ante quamvis fundamentum adidentem, cum effectus
relationis est pater respectu ad unum non filium et plures relationes est pater respectu
ad alium non filium, licet in plures sunt paternitates, et tamen dicuntur plures patres,
tamen unus pater.

Dices 4°. eadem ratione dicunt plures relationes et rationes, eadem ratione filiabilitas
plures petere idem, eadem ratione et respectu plures fundamentum, eadem ratione et plures
plures trahentes esse ja a pari eadem ratione et plures filius eadem
similitudine mutuo ad agere plures mutuo, ita ut eadem ratione ad eos ejusdem generis
quia 2° Respondeo nosse resultet relationes sunt termini inadaequati, cum esse pater situatur
vere et immediate per unum filium. plures objectiones in not a vetustis inventas
Cor: 6. relatio est posterior fundamento et termino cum ex ja resultet. 3 4 3.

Cor: 7. relativa possunt habere extrema, nempe simile est extremum dissimile opposita
magis. 3 4 4.

Cor: 8. possunt et secundum dici, nempe ja relatio est mutua p. 3 3 8. bene dico
pater referitur ad filium et filius ad patrem. 3 4 5.

Cor: 9. relativa possunt recipere magis et minus neque ja ex qualitatibus quae
quae recipiunt magis p. 4 2. 6 2. unde quo magis intendit a albedo, ita et similior
erit. 3 4 6.

Se folian. possent quidem plures relationes in Deo E. g. de loco et tempore ad sed tamen
at ja nota a Metaphysica fieret minus bona, ergo in physica franciscus m. Ex
quadam objectione, sufficiens fundamentum illi suppeditabit, quia Thesis facta
Disthamate des relationes et entitates supperadditas.

De quibusdam quasi entibus, de simplicii et composito.

3 4 8.

Ens specialiter simplex dicitur illud, cujus essentia non est ex aliquibus rebus
distinctis inter se aliis in de metaphysicis, sic Deus est specialiter simplex
quippe in cujus essentia plura distingui nequeunt, ex quorum unio resultat.

Illud vero ens specialiter compositum dicitur, cujus essentia resultat ex aliquibus dis-
tinctis inter se, aliis ens non sunt distincta inter se ista plura, et sic aliquid com-
plex p. 3 4 9.

De compositione simplici ratione physica et Metaphysica jam supra memoratum est.
Ratione nempe est, si sit ex quibus differentia, physicus ex mata et forma, Metaphysica

ex illo Abstracto generis et differentiae aut alijs gradibus Metaphysicis probabitur et diffi:
cabitur assurgit.

351.

Ce ens v. é ex parte simplex v. oppositum ad integrale, v. gr. pluribus constat v. g.
si secundum entitatem simplex, si finitum v. sunt partes, quarum quilibet abstractam
totius, et cumulus partium aut sunt partes quarum una ab altera profluit et erit
oppositio.

352.

Dari nequit ens oppositum quin id detur ens simplex, aliquis daretur processus in infi:
nitum oppositum ex ipsis, quo si pars est iterum opposita, deberent dari plures qua
ista plem constituerent, quo debet deduci ad aliquid simplex.

353.

Per negationes negari et volumus ducere, quam si idea tollimus taliter et illa idea
Abto revera non sumatur, sed inepte litae ad illam ideam acquirendam, e.g. ante ortum
dum caetus ab e. capax visionis, ideo simpliciter negationes visionis vocantur, et accep:
negationes litae aliae fiat in Abto inepto.

354.

Negationes dantur tr. nomine cogitandae quae negationes non sunt quidem entia realia
habentes propria entitate et existentia, cum tollant potius quam ponant aliquid bene
verio debet dici, quod dentur tr, id est cum veritate loquimur, non ideo abest fiat, quia logi:
tamq.

355.

Ens si plurima habeant quae negationem de priving et ita aliquid positivum, subtilissimq
videri, an idea totum tollatur v. gr. ex defectu notitiae quod illa res sit
aliquid haec ipsi extranea ab ea et tollatur, et negatur quod non sit affirmetur quod sit. e.g.
defectum entis dicimus quae negationem, quia tu solum ex defectu melioris notionis indicat,
haec defectus negativa non impedit quem sit aliquid positivum

356.

Dantur negationes inseparabiles et separabiles e.g. quaevis res habet simul partem illi
quae est, eg. ipso quod sit. 5 et ita pars non habet indispensabiliter negationem totius, ostendi ca:
ec separabilis.

357.

Ideo jam explicari potest cur haec negationes dicitur quae dicitur in negativo nempe
de separabili illi genere haec proprietas non quadrat in negativo dum ista negatio
fuit oblata dum notis nihil fuit affirmatum.

358.

Privatio est carentia fiat in Abto apto, et si perdat visionem, cujus alias dum capax
a privatio ad fiat datur nempe si illa fiat Abto iterum restituitur quae fuit separata
Abto habet ex destructa ad qua ita pervenerit, ubi locus res pro ayn
eundi restitui non privatio ad habitum dicitur restituitur. Si vero ipsa prius restitui
nequeat, et si perdit oculo post videndi restituitur, a privatio ad habitum non datur negatio.

359.

Denominatio dicitur ex appellatione alicujus rei, alia est in-et alia extrinseca. insecta vocatur
si ab aliquo secreta habet v. fiat habitatem sibi insecta inexistentem v. fiat eviden:
talem sibi inhaerentem e.g. fiat insecta habet tam denominatam, quia humanitas
existit hoc langum fiat totius, sic et alibi est denominatio insecta, quia mutus qui
vocatur albus habet fiat albedinis sibi inhaerente.

360.

Denominatio extrinseca est, si illa fiat sit in alio subiecto quam quod secretum denominat e.g. pariens
dicitur visus non ex visione sibi propria sed in oculo videntis existente.

361.

Denominationes intrinsecae sunt vere reales nempe desumptae a fiat reali inexistente
Denominationes extrinsecae sunt metaphysicae translatae non retinent fiat Abtum
unde non colligitur quod dicuntur, licet illa relatio in creatura objecta tur.

Disputatio 3.

De causibus Athiologia.

364.

Cum illa ad metaphysicam pertineant quae sunt abstracta a rebus physicis et plura
in ipsa quaestiones Metaphysicis sunt ut: 3. si nemini dubium est posteriori libri
Natura cum, quod ejus principii ac toti Orbis sunt, ac
Locorum quidem totalis, habet insuper multa
abstracta sum et ratio cum libris patet cum objecta sua realitatis sua cum totum
Orbis agentibus realis, tedet in rebus et agentibus spiritualibus sunt mas.

idem quoq; de ppij & tanemq; Cris naáliß, nempe si prima ppia ouiß rerũ Creatũ
iliqmq; cum tale prima ppia nulla imaginaer, sed sola raõnis quea intelligatur, ut
nemq; Deae dari prima ppia a Deo creata ex quiß dicta oia plane pa
in Metaphysica ñ exclusa fuerit, reservanq; illa ad physicã generalem.

De Capitis i.

De causis in gre.

366.

nae ppij illegitur id qd raem stinet cur illud sit cujus dicitur ppij qij prima
ppiatũ appellatur sic ja pater stinet raem, cur filij existat, pater dicitur
ppiatus filij et filij dicuntur ppiatũ. 366.

unde jam patet ppiũ a ppiato dbere distinqui, licet in effeã oveniat pomt,
et pater dicing in effeã cũ filio. 367.

adest ñ rearea nexio inter ppiũ et ppiatũ, cum en. nil fiat sine rae sufficiente cur
ne ñ erit ppiatum, qm rearee cum suo ppio habet rectioem

oe ppiatũ a aliquo modo posterig suo ppio qd sic illegi dbet, qualeng ppiatũ
rearee dependet a ppio. 369.

probe tn notandũ venit, ñ semp ~~ppia~~ inter ppiatũ dicere impfectioem
licet dicat dependeã, rao est ja ab eas dicing filij tanqm ppiatũ, et in
effectig, inde tunc dependeã a ppiati dicit ~~impfectioem~~ si ñ adeat in effeã
cum ppio. 370.

repugnat vero protog et alqd sit simul ppium et ppiatum.

371.

dividitur ppiũ in ppiũ rei et in ppiũ agnitionis, ~~ppiũ in ppiũ~~ dependeã et in ppia
agnoscendi. ppiũ dependeã dicitur illud qd aliquid ~~tanqm ratem~~, ppiũ agnoscendi
qd aliud agnoscitur sic ja filij habet ã a patre, pater ppio dependeã
filij. qa vero illud axioma impossibile ~~est~~ simul esse et ñ esse ad plura agnoscenda
inservit, quae ceterqm nos latent ideo ppiũ agnitionis nos latent.

372.

ppiũ essentiae duplex ~~est~~ in - et externũ, internũ est qd ad rei essentiam ipsius est,
ppiũ insecig speciat. externũ vocatur, qd ad essentiam ppiati insecig ñ attinet,
sic pater est ppiũ externũ filij internũ vero aa et C.

373.

caa in gre dicitur, ppiũ influens ac in aliud, hoc est id qd raem stinet cur ha-
beatur aliquo modo aliud naa distinctũ, illud de ternario ac existentiam qd ppia
a caa sũ ee recipit, effectq; nuncupatur, caa itaq; dicitur ppiũ qd stat ex
gtibus en caa qd ppiũ, cum raem stinet cur sit effectus, et vere ñ ee ppiũ
a caa, cum ñ sit de rae ppij et a suo ppiato naa entitative distinguatur.
369. pater prinde in creatis est vere caa filij, ja habet naa entitative aliter, 229
causalitas dicitur illa ras ppter quam aliqd denominatur caa nempe si active
spectetur, sic cur effectus denominetur effectus si passive sumatur.

375.

causalitas fundamentalis est ipsa entitas caae et vinculum expressum ad effectum
pertinens, causalitas vero formalis est illa relatio superaddita, quae denominat
caam effectu causantem. 376.

caa est accipiendi duplicitur in actu primo et in actu secundo, id est in potea ad agendum
et in actu agit et effectum producit. priori modo iterum in duplici statu se habet
scilicet in actu primo proximo et in actu primo remoto. in actu primo proximo dicitur
si oia impedimenta sublata sint et dispositiones factae, ut caa effectum producat. E. g.
si ignis sit applicatus stipae, si stipa sit exsiccata, si tot adsint ad ignis
inanimata camera, et sublata sint omnia impedimenta, et haec est ipsa
caalitas fundamentalis. 375. in actu vero primo remoto dicitur, si adhuc adsint
impedimenta et ñdum dispositiones sint factae. caa vero in actu secundo tunc ee dicitur
si jam habet effectum producere, sic voluntas E. g. in actu secundo ñ amplius dicitur
libera, ja jam habet effectum producere, nempe volitionem

candidio sine qua ñ vocari id oe solet qd nearee jam requirit ut habeat
effectus verum ñ ita et in illo sit ratio, cur effectus existat. sic approximae ignis

ad otypā q̃ é nisi zeitio sine quā abustio liberi n̄ pōt, etsi ēn sine approximatio
flam̄ ā stagtio liberi n̄ poūt, ráo tā ut fiat combustio in ipsa approximaé
ē ejūsdem.

378.

caá porro q̃ é ad v inadequata. adequata dicitur illa quæ adeo influit cē in effe:
tū ut tota ipsa in suo gēe ráem admittat cur effectū sit. at vero inadequata
é ea, quæ in suo gēe tota ráem cur sit effectū, minime ejūsdem. sic igniē é
caá adequata abustionis, at verò aqua q̃ é caá efficiens nisi inadequata licet
ēn ōn ta ráem admittit. in illo vero liberi tota ráo cur fiat abustio. vocatur
n̄ adequata caá, caá totalis et inadequata dicitur caá partialis.

379.

caá verò totalis é duplex totalitē caá et totalis effectus, illa é quæ ita
ráem in se admittit ut effectus nulli alteri sui cē ideat, sed cēm ráem ab tai
caá habeat. caá totalis totalitē effectus é, hic effectus idem habet ráem in
hac caá cēm, ita tā ut ita caá [illegible] aequat adminiculo alterius caá, ut
pōt tota ráem in se habere cur sit effectū. e. g. ego mei motus habeo ráem suffi:
cientem in caá seu principio aequabiliter movente, licet n̄ sublato aequilibrij
interveniat.

380

pariter caá finalis talia é finalitē caá alia finalitē effectus, sic duo tra:
hentes navim aqui equi trahentes cum sint finales finalitē caá, extra
cuper gloria et fideles suos caá finales finalitē effectus cēm effectus alterius
habeat q̃ sui et n̄ alteri caá tribui pōt, nempe vitalitas. et rejet supernaalitas
hominis gloriæ.

381.

Et caánū ēta solet aliare peripatetici semper máale in foalem efficiente
et finalem, máalem vocant ex qua fit aliqd foalem dicunt quæ ut ita fit aliqd
apposite illa sit. effectū efficiente nominant illud agens qui apposita fecit
finalem vero id, propter q̃ agens operatur. Plato addit q̃ caáam nempe exemplar
seu idēā id q̃ ad q̃ respiciens artifex, id q̃ destinabat effecit. v. gr. Jupiter sua ex
mente Phidias statuā ēta minuit ut Seneca id ex quo id à quo id ad
q̃ id propter q̃ et id q̃ ex quo id. g. g. analogiā res pōt, et exhibuit id statua,
id ex quo seu Jupiter q̃ id q̃ ex quo id, id à quo effecit, é artifex, id quo seu Jupiter q̃
id q̃ ex hic é, é statua. Jupiter q̃ finalis é appositū faciendi.

382.

solet aliqd aliter dividere caás n̄ in has scilicet tantū sed multa dividatia nempe
ea caá ut sic dividat ino n̄ intentionalem v. in physicā. at caás intentionales
ies referent moralem idealem et finalē, ad physicas máalem foalē et effici:
entem.

383.

caá intentionalis vocatur n̄ objectiva et é illa quæ determinat aliqd ad existenciā
n̄ q̃ influxū physicū sed intentionalē, quatenus ut symita movet aut urgit
caá efficientem ráoalem ad aliqd efficiendum, ja verò à tradicijs Pythagori
ideo et triplex genus caá intentionalis statuit, moralis ~~finalis~~ et finalis

384.

caá moralis é quæ caá efficiente ad agendū movet, ja jesū é, sic impetū
dominū é caá moralis, quā servila boranitas, operam ea servus ja addit im:
petrit. Dni estps actuē caá moralis v. allicienS v abterrens v neglecta.
pōt nempe v. agendā stimulat v abagendo retrahit, v quem movere pōet
hic et nunc tū dimittit aliis negligit. sic neglecta ēta minor é caá mo:
ralis cur quā majorē n̄ obtineat ceteris. sic caá abterrens sunē à parte
é abtrepity subito suitatis sic caá allicens é aurū q̃ pūē stimulat ad peranū.

385.

caá finalis é quæ movet ut fin, sic sanitas é caá finalis
ina alius medicina agregat et sit sanitas et dependenter ab ea illa obtinatur.

386.

caá idealis hic interna pōtest ut idea in mente aedifis existens sine externa
sic prototypon movet v. opus artifex ad assimilandū sibi
effectū ejusdem, pictor sui prototypon facit.

caa moralis se habet absque noce ut efficiens, quippe prudentia judicio ac justa sum
rem existimaem esse se habet ac si re ipsa influeret, ita prorsus in illud quasi illud
fecisse, cum dicit sine Nathan ad Davidem: Uria Hæderet percussisti gladio
2. Reg. 12.

388.

caa physica dicitur illa quæ determinatur ad existendum tribuendo illi aliqd
intrinsecum physicum adeoque vere realiter ipsa quæ se operatur. nec vero caa dicitur
diversimode distinguere nempe in - et excitie

389.

caa physica dicitur insecca si effectum tribuat se ipsam oppositum quæ se ipsam restituere
ac si illud restituat tanquam illius pars determinans, dicitur caa insecca formalis si sit
pars determinabilis, dicitur caa material insecca si materia sit materia tanquam determ
inabilem perfectibilem a forma, forma vero et efficiente et determinante.

390.

caa physica dicitur exsecca si effectum tribuat alicui quem se immediat et primo ad
productionem effectus tum activa tum passiva principendo se et sustentando actionem
caa efficientis ipsumque effectum productum ut materia ligni sustentat naviu
et actionem shipstorio similiter forma productum dicitur material caa exsecca si
vero active influat ut ignis a ad producendum ignem b, prorsus ad producendum filium
caa efficiens necessaria.

Caput 7.

De causis in specie.

391.

Quia supra abumpsimus divisionem caa in physicas et intentionales §. 382.
jmo de causis physicis dum de intentionalibus dicemus, porro cum caa physica
sint v. ex v. insecce §. 389. ab extremis orsi sumus.

Articulus 1.

De caa efficiente nfe externa physica

392.

caa efficiens est illa, quæ id efficit, cujus è caa ut inquit Cicero, seu quæ ita
et vaeig actio sit ratio cur aliqd in esse, non existat, unde a b. est vocatur caa
a quo motus, cum ab ipsa motus oriatur et operatio, quæ sine motu haberi à priori possit caa

caa efficiens triplex è physica Metaphysica et moralis. caa efficiens physica
dicitur illa, quæ vera et reali actione destinatum aliud à se producit. sic pater è
caa efficiens physica filii in creatis, caa moralis è spiritualis §. 384.
caa Metaphysica vocatur illa, quæ physice et re non efficit quem, cujus caa
dicitur, verum id aliud ab illa dependet, ac si produxisset, subsistit à nobis
tanquam caa. hic illatio subsistit tanquam effectum ipsius, licet illius se habeat sim
et quo, et caa, quæ fit caa physice producens idea, rationes, sensationes
quas v. g. animali et rationali ascribimus.

393.

dividitur caa efficiens in prima et secunda, prima è quæ à nulla alia dependet, sed
cui cetera in genere subordinantur. caa secunda è, quæ à prima in alis actionibus
dependet.

394.

caa secunda alia dicuntur principales, alia instrumentales, alia quasi principales. prima
è à quibus veritè primarie dependet effectus, seu quæ fiat in se ratem cur a
fectus sit. secunda è, quæ à fiat in se ratem cur sit effectus, seu quæ tum appellatur
à principali v. illi inservit, ut malleus ferro quidem faber inservit. caa oc
casionalis è, quæ effectum posse non producit, sed caa efficienti occasionem præbet
ut effectum producat. sic pomum exhibitum infanti è caa occasionalis illius motus
et actus, quos ad sumendum.

396.

hinc fit ut sæpe abundantur caa occasionalis moralis et caa quasi principalis
cæterum præter notas caa Metaphysica occasionalem moralem interventus
non ée veras caas, cum non in se sed in alio ratio existat cur effectus in

dividit alterig in efficientem univocam & equivocam, utrlem et stimulate
hoc respondet utili, illa stimulati, cáa utlis seu equivoca a e, quæ ad effectus in diversa specie pertinentes se extendit et sol secundum scalam veterum
in mensas tandem etiam cáa stimulatis seu equivoca ad unum tm speciem effectus tenuit.

398.

alterig dividit in cáa p se et cáa p accidens, quæ posterior duas sub se species sortitur, nempe fortuna et casum. cáa p se e, quæ ex naa sua ad aliquem effectum determinata, sit eo ad pertinendum conc. porro cum cáa moralis ad electionem revocari posit. 384. cáa p se in et dici illa, quæ aliqd ex ratione et intentione operatur, et meditatu scilicet Davidis fuit cáa p se Uriæ mortis. cáa vero p accidens opponitur cáa p se, et e, quæ illa quæ singulariter pertinet effectum quem ex naa sua non ordinatur, sed casu eum in se habet, cum pertinet effectum e.g. si aliqs agendi illectualiter seu scilicet et intentione stringit ut eum in ensis ex aquilæ unguibus forte delapsa in Ecclesiæ capitis incidit, illum occidit, quem juvenis ille a Plutarcho memoratus lapide pro cane ferire cupiebat incestus sibi noverca persuasit, Lepidus sed impiè subjungens in lic lapis non male cecidit. vel exemplo Valerii Maximi pei Cellate vulnus cuidam inferre conabatur vomitum illum provocavit, quæ aliàs a multo medico sanari poterat, his p accidens hoem a pestifero malo curavit.

399.

species cáa p accidens sunt fortuna et casus, nempe hunc cáa effectum raro stringentem et fortuna quem prosperis et exceptibus casus vero adversis ac indifferentibus distribuit. effi sæpius principiatim disputatur, ubi thesaurus invenens inter quæ illum fortuna invenisse dicitur, cum templum terræ motu eversum parvulus quidam lapsana illeg cecidit inter effectus in nostra nominatur quæ utrles secunda naa appellat.

400.

fortuna et casus non aliter cáa dici possunt ac respectu agentis sublimiorum quam cáa quæ fiunt ex ipsis et determinate. cáa licet nobis ignota sint, et thesaurus in imparati jacens casu nobis vicetr monstrare prius denarium, licet in se rac certi motus certa pacem ubeat unde invenit. p. 6. legates mittatur in urna sed a Dio temperante, nec sancty legum m. in ista tota spectatur amplissima quem et ingenta respublica e, quæ non de interioti atqs illegibeli aula sum; impetratis ad libera transit permissa.

401.

cáa efficiens p se alia e immedia seu proxima, alia mediata seu remota. cáa immedia dicitur inter quam et effectum nulla alia intercedit ejusdem gris, cui cáa intermedia ille effectus adscribi posit. cáa mediata e, inter quam et effectum alia intercedit cáa ejusdem gris et ordinis talis e arcus respectu negotis.

402.

cáa in naturale et supranaalem. hic effectus tlis sit qui secundum ordinem naa legis pertinet e naalis, et sequenter tlis agens cáa dicitur naalis. si vero in rem naali ordine non inveniatur ratio sufficiens, cur tlis effectus existat, dicitur effectus supranaalis seu miraculosus, et cáa agens supranaaliter, et si vero aliqua cáa posit producere effectum x. n., ideo e supranaalis tunc modo legis naa ordinaria sic pertat fieri. sine creatio aa ratio naalis adhuc e naalis p. dispositio et mam a cáa 2da posita ad ejus existentiam exigit. deg creet dam tractatem.

403.

verum det e nobis perspicua naa cáe, ut esset non supranaaliter non naaliter effectus in ipsa officiatur hujus agnitis defectu sæpe miraculum dicimus in sculpto sæpe lis tenet ex hus et naturigimiby naali serie ut nempe potestas liberi posseng.

404.

effectus et se dupliciter supranaalis quoad substaa et quoad modum, primus ait qui in se et absolute spectatus non habet tantum sufficientem sua existentia in totaliter creatam naa, et e respectu ad nos vi. supranaalis quoad modum si non habet

eadem in ordine ut in his aut cum his aut in alijs circumstantijs possitis in
esse non, sic instantanea reverendo Lamratis, quae alias aliquid temporis mora
exigitur, et hypnotalis quoad modum. 403.

Dividitur Deo in causa necessaria et liberam, causa necessaria est quae posito cibo et omnibus
requisitis et potest non agere, ut ignis applicatus stupae non esto illa absunt. Causa neg.
nga in Dei solet nga alius, ja et causa causalis effectus causales necessario producit, causa li-
bera est quae positis cibo et omnibus requisitis potest agere v. non agere, vel quae inter
duo libi proposita potest eligere quod vult. 406.

In causa efficiente debet spectari posse activa haecque potest considerari v. remote v.
proxime, remote tunc dicitur esse, si adest posse quidem activa, sed hic et nunc impedita
non disposita. proxime vero dicitur esse, si sit bene disposita causa nullo impedimento
ligata, priori modo dicitur causa in actu primo remoto, secundo modo dicitur in actu primo
proximo, tertio causa in actu primo proximo existens, illegitur esse funeminus proximum
fundandi relationem causalitis (374) porro si causa taliter sit disposita, effectus
in instanti producit, facta productione illegitur relatio causalitis transitoria quae eundem
nominat causam agentem, et esse causa in actu 2do. 407.

Inde causalitas fundamentaliter spectata est ipsa causa in actu primo proximo, sicut
est quod absolutum, et vero est ipsa relatio, seu quod dicitur esse in actu 2do, seu post actum
2dum resultans. 408.

Inde bene distinguenda est causalitas a motu, nam exercitium causae ad effectum
est motus et non illa actio seu causalitas proprie talis quam nos hic illigimus.

Unde cum aliqui actionem quod exercitium causae definiunt, cum illegendi sunt de
motu, cum causa disposita et simili mota in passio produit effectum. 410.

Hinc porro liquet actionem non esse mediam inter causam et effectum sed relationem resul-
tantem post effectum, necnon eum quod intercedit motus, nempe qui fluxus causa
dicitur in effectum producendum, sed cum bene nota id quod idem sit actio seu causalitas.

passio ut opponitur actioni est pariter relatio resultans in subto, in quo agitur,
adeoque ea quae de ~~relatione actione~~ relativa dicta sunt in de passione dari possunt. 411.

Loquendo de passione quae actioni creatae respondet, sit describi cum Wolfio quod
mutatio status, cujus ratio stricte extra subto, quod status mutatur in eo causa
efficiens creata operatur mutatur necessario subto in quo effectus producit. 413.

Dividitur actio in immanente et transeuntem, immanens vocatur, cujus terminus in
ipso agente tanquam in subto recipitur, transiens vero cujus terminus est in subto diverso
agente prorsus distincto. Hic illectio est actio immanens, calefactio est actio
transiens, et illationem quippe nil extra mentem illigente efficitur, at vero
plane distincta est subto, quod se calefactionem mutatur.

Nihilum est ac causa efficiens aliorum rei. Probatio j.

Pbr: quod ex ipsa nil est nisi ens, ergo rei eadem sufficientem, alias ens esset et non
esset. porro nulla datur actio, si non datur agendi virtus, si non datur agendi virtus, nullum
existat agens go pbr m. Virtus est aliqua proprietas Metaphysica quae supponit
entia physica in quibus sit. 415.

Cor: 1: inde certa causa dari potest esse existere, quod habere eadem sufficiente ut aliquid quis
causa sit productum non ens existens, potest habere causam a nihilo (414) unde
natum est axioma operari sequitur ad esse nempe causaliter sed esse existere, aut quin
operari potest. 416.

Cor: 2: porro sequitur nil posse esse sui ipsius causa quod dependet ab alio, nunquam solus
Deus sit independens, solus ipse non potest causa sui, si non creatura se ipsa producere,
hinc cum ante productionem sit nihil, jam nihilum est causa efficiens.

quod habet effectus ex fr. virtualiter, eminenter debet habere caa.

Propoo 2.

4 17.

Dbr. si en n habet ullo ex his modis effectus sua operatione in caa, habebit nihilum
de suo rae sufficiente. dr. am virtualiter dicitur effectus si caa habeat virtutem
tem producendi effectum, dr. fr. dicitur quoad entitatem sua causa in caa effectus, et
eminenter, si caa longe excellentioribus effectibus gaudeat, quam altera.

Propoo 3.

Omnis effectus specialiter supponit sua caa.

4 18.

Dbr. quod effectus habet, habet a caa. 4 15 a fortiori n habere. ut 4 16. quo illa presupponit
nit. ergo en n presupponere, quo habere, a se ex lin defectus, qui nihil est presupponere
nere: ex hypothesi, quo simul petere n cert. 4 17. ex a nihilo effectus producere,
4 14. hac im dicitur, tanta a, et rae transcendentalis intercedit inter caa pro
ducta effectus et effectum producibilem, quo dis effectus.

Propoo 4.

Eadem virtus ad effectum conservandum requiritur atque requiritur ad
producendum.

4 19.

Dbr: conservatio en existimata rerum productio, quo eadem virtute ad conservandum
opus ac ad producendum, ita: e omnis res post conservatis, quippe si d. J. Deus
e momento in res n conservaret, in nihilum abiret, evanesceret, quo conservando
rimo quasi producit et ea res existere.

Propoo 5.

Caa nearea positis omnibus ad agendum requisitis tempus agunt
quantum potest, sive tendendum tota sua virtutis intensitatem.

4 20.

Dbr. caa nearea e, quae ita e ad agendum determinata et positis omnibus requisitis
n potest n agere quo hoc ipsa agit quantum, et. Dbr. coa si en res dimetiet, pure
et aliquis gradus virtutis activae, quo dum ipsa operatur, aliosque exciteret
ad illum in et jam en unus n sit superior rao quin ne quo et omnis gradus supponit
tere requisita ex magnitudine solata, atque nil sit dme rae sufficiente
certe dis gradus detrahit agere et consequenter caa tota virtute intendere, quo caa
nearea positis et.

4 21.

Cor: 1. caa nearea ad agendum proxime sufficiendum tempus producit effectum sibi aptum.
Item nempe qui ipsius vires activae prorsus nondum
tales impendit ad producendum effectum, quo ac ipso effectus exponendus sit.

4 22.

Cor: 2. caa nearea ad agendum expedita ex les effectus temporibus exploribus producit
posita nempe temporum explicatione, factaque hypothesi et agat secundum et quod
virium suarum, singulis momentis, nulla e rae cur alterum eorum effectum debeat
alterum perfectiones operatae.

4 23.

Cor: 3. Ubi vero ex magnes supp. rae temporum effectus qui a caa ne aptea
ad agendum expedita temporibus magnitudinis producuntur, supponitur en ordine
momentis et totis viribus agere.

4 24.

Cor: 4. si 2 caa nearea ad agendum expedita ex les fuerint inter se, earum
effectus erunt inter se in tempora. si en temporibus exploribus a ipsorum
ex les cent effectus: 4 20. quo magnitudo se habet per rae tempora, si tempo:
ribus magnitudinis permutatur.

4 25.

Cor. 5. si 2 caa nearea ad agendum expedita limit magnes, sed tempora explicandi
erunt effectus et caa, quivis en effectus vim sua cate sui adaequabit.

4 26.

Cor: 6. si 2 caa nearea ad agendum expedita fuerint magnes, et agant temporibus
magnitudinis, earum effectus erunt inter se in rae composita et quo rae ipsarum
caarum, seu virium quibus agit, et ex rae temporum quibus operantur, ut si vires

cáq a = - fuerit
et tempus quo agit cáa b = z, effectus productus à cáa A, erit ad effectum produ-
ctum ab cáa b, ut 15 ad 8. nam ut respicit valor effectuum ex tale virtute quibus
agunt ipsæ cáæ (: 423 :) cum temporibus quibus operantur (: 422 :) ex multiplica-
tione 25 ad 15 ut 5/4 = ce exposita ex fractionibus 3/4 5/2 inter se multiplica-
tis jo effectus pri à causis illis temporibus producuntur erunt circa è ratio
et 15 ad 8. et ut liceat si virtus cáa à ponatur = a, et tempus = A, virtus
cáa b = b et tempus = B, effectus cáa A erit ad effectum cáa b, ut a A
ad b B.

Propoo 6.

Quod è cáa cáæ et cáa causati.

Dbr. si A fuerit cáa effectus B, et effectus C ex b, originem trahat, erit C
in effectu cáæ A. cum è ex facta hypothesi ráo in A ~~ex~~ originem, cur existat
b, et in b sit ráo cur existat C in ~~x~~ m A erit ráo quæ habetur C (: ~~ioj~~ 40 :)
jo A vera habebit veram cáæ ratem respectu effectus C in quem in ~~ad~~ mediata.

Propio 7.

Cáalitas cáæ efficientis sunequivalitter spectata è ipsa entitas
cáæ, si vero è aliqua ex ráo actionis.

Dbr. cáalitas fundamentalis ipse habere in se ratem fundamentalem ut cáa sit cáa
alicujus effectus, sed hanc habet ipsa virtus proximè expedita ac disposita, jè. ab
ex nro 377. Dbr m. virtus ad agendum disposita agit semper, jo è proximè expe-
dita et in jpsi ex nro 470. Dbr 2. pars. cáa jè geliòem de nominatur cáans
semper jo quod exit effectum dicit cáa, jo cáalitas jèt respicit tanquam relatio, ujus
foa relativa est actio ~~seu~~ seu productio (: 334 :)

Articulus 2.

De causis máali et foali

429.

Animadversio

Causas máalem et foale his ung speciemus jd earum una sine altera possunt
eligi ac ipsi heres minimè possit; itaque ut à máali observandum è, ut plurimum
máa vulgo distinguitur ex qua, in qua, et circa qua.

Defio 1.

Máa ex qua dicitur id ex quo jè existente tanquam ex, jète determinabili totum aliquid
sè positum nòcq constituit sic lignum è máa ex qua statua ex ligno natura
jè existente tanquam ex jète determinabili statua efficitur.

Defio 2.

430.

máa in qua id dè vocatur quod ita digitaliud à se distinctum ut ipsum illud efficiat
aliqd ad certum apposita genus aeternatur sic è organum è máa in qua ad
aam reputatur.

Defio 3.

432.

máa circa qua è id dè circa quod versatur activa quòd ipsum aliqd efficit. sic lignum
è máa circa qua versatur faber lignarius cum statuam vel aliud opus fabr.

Cor: 1. eadem interdum res si penes diversa considerentur jòt simul sberg ratem
máæ ex qua in qua et circa qua. sic lignum è máa ex qua fit statua in qua
fit figura, et circa qua faber lignarius occupatur.

Cor 2. divisio máæ in máa ex qua in qua et circa qua ~~in~~ è divisio quidem
in species, sed rei ejusdem penes diversa considerando dicitur namque máa ex qua pri-
mata ad totum (: 427 :) in qua separata ad respectum (: 428 :) circa qua quæ ad
ad eam posam referuntur quæ circa illa versatur

435.

Cor: 3 máa in qua vocatur in Actu eo sensu quo diximus nro 225 et ipsum

Defio 4.
[436]

nae fae generatim ipsa venit Deae, qd maa rae in Abto requirit et ipsu Deum, certoq mdo affirmat.

[437]

Cor: 1. Deqendetqo maa sev Abtu a foa quae requirit tanqm determinabile a determinantiao

[438]

Cor: 2. mde facta hae determinae a foa sustinet oppositu aliq in certa spee.

Defio 5.
[439]

Duplex porro e foa Abstractalis et concretalis, Abstractalis dicitur illa quae cum Abto cui advenit unu qd le constituit, accidentalis dicitur quae constituit cum tl accidens. Et cum qd le illigo aliq ipsise ab ipsa naa in tertio ut explicant Neoterici 2. vide aliq oppositu ex actu et potentia velunt Peripatetici, dum le ex naa duae partes ad invicem ordinantur ad unu Abstractae Abstinenetu.

Defio 6.
[440]

foa Abstractalis porro e duplex, spiritualis et naalis, spiritualis e ea nostra naalis e illa quae in oibus Corporibus certatu operatu principu ce videtur, Et in aqua e aliq principu, ex quo pisces illig operates colligimus semper qd pugnet pfri: igore, qd epis humiditate fluore etc.

[441]

Cor: adeoq foa Abstractalis innotescit ex operationibus nobis e cognita licet et aa principi ex effectibus colligimus.

[442]

Scholion: n tn propterea nos pellit arbitremur cum revera in nostris ideis ac aliq principu deductiva, elabimur, dum cogitamq ex quo proprio mirabiles effectus in aas, tum n in naalis saepe ipsa provenant, quae tm diversae operationes sat bene describi n possunt, ut e auri ductilitas, vitri claritas, aquae fluor pugna prima inter ignem et. et ignem pfri conservae n aliter ac si essent vi: vacua etc. qd ea facilis capere potering cum mundus objectivus sit similis mundo intentionali ipsis ob: ita Peripatetici qd am desuper ingerant Neoterici in physica ccu trae.

Defio 7.
[443]

adnei dicitur qd requirit ex eo latera naaliter Abtu ut sit et conservetur, creari vero qd mutte Abtu requirit ex eo sed me illo naaliter conservati pt, sit aa nostra creatu, foa fruti adnuitur.

[444]

Cor: 1. inde foa Abstractalis naalis adnata et aa creata dicitur, licet en et haec supponat Deum tamq causu, tm n certeo deponere a Deo, sed hoc destructo conservatur.

[445]

Cor: 2. triplex e qd foa in naa, una oppositionis, altera informationis, tertia educationis, ita ta ex prima educatur foa ex illa, eo ut informetur ex qd efficiatur naa, et sic ut hae mixtae aliq oppositu eveniat.

Defio 8.
[446]

oppositu e qd exsurgit ex pluribus pribus a le mutuo separabilibus illigando oppositae physice, sic naa tanqm foa, et foa tanqm actu constituit oppositu physicu.

[447]

Cor: unde una pars n pt ce ipsu oppositu consequenter illi n pt constituere qd e aliq ab eo distinctu.

Propso 1.

Naa Abstractae caae inseae respect oppositi qd ex illa efficitur.

[448]

Abr: quem en ex naa tanqm ex pte determinabili [434] e specialiter constituatur oppositu [435] quemq oppositu constituit aliqd ipsa ab ipsa naa ex qua inseparabiles constituit [444] naa noluit in oppositu quemadmodu postulat ab caae inseae [439] qd naa Abstractae eli

Propoo 2.

máá habet in ráem cáá respu foæ quæ ex illa deducitur

Pbr. foá quæ educitur ex máá adeo ab illa dependet ut fieri n potest máaliter nisi dependenter ab illa /: 447 :/ sinetur go jáá in máá, cur existat foá, quæ ex illa educitur, go respu hujusmodi foæ máá habet ráem ráá /: 375 :/

Cor: 1. inde ga máá n habet in se ráem sufficientem cur existat áá /: 449 :/ sa habet vera causalite respu áá, nisi quatu habet áá occasionalis /: 390 :/ go solu de foá máali, quæ educitur, id erit illegitime.

Cor: 2. cum máá sit in ésia sposito go respuit et exsésia foá quæ ex illa educitur n máá in ésie et exsésie pot considerari

Propoo 3.

foá é vera cáá sposita go constituit.

Pbr. cum sposito sit et realiter aliqd aliud ab ipsa foá /: 443 :/ sano cum foá sposita e realiter constituat, ita ut ráo cur sposita sit tle ent in esse in ipsa foá sinetur /: 435 :/ foá é vera cáá etc. 453.

Cor: foáliu go cáá spositi é id go go ipsu sposita é tle ent in esse.

Propoo 4.

foá veram habet ráem cáá n respu máá á tn ut existentis.

Pbr. etenim go foam, realitas máá determinetur /: 434 :/ ráem sine et foá cur máá in certa entia esse constituatur, go habet vera ráem cáá. porro, cum foá ant máám á fit, consequenter in hiem n pot habere ráem sufficientem, cur máá existat, go existentia máá n dependeret a foá.

Cor: 1. ex hac ideo g é cáá foáliu in - et exsésia. illa dum considerat in ordine ad sposita go constituit, hæc é si in nóe ad máá considerat.

Cor: 2. porro cum foá quæ ex máá deducitur ipsius simul máá realitem determinat, mutua inter máá et foá datur caálitas.

Cor: 3. quam ob rem mutua cáálitas in diverso gée n repugnat.

Scholion: cum tn de ipsa foa ex máá deducere g potest, ~~m~~ cog nihil tibi ipsi potest existéá tribuere, consequenter ráem sue existentiæ in alio habere debeat: hpo 6. l. sane requirit agens exsécu go ~~4~~ 6. g foá mors ~~foá~~ induat in lignu Arganum, dg sit transponendo in alia máá ut lis at n alia foá educatur, sicg calore n disponat

Propoo 5.

fundamtu, proximu realitis foæ ad máá é activa influéo, et relaó é foáliu actio. 459.

Pbr. illud é fundmtu, proximu quo posito, ponitur effectus et resultat relaó /: 135 :/ sed posita actioe influativa ponitur effectus /: 433 :/ go.

2do. si foáliu illegitime realis actio qua habet foá ad máá /ex hypoth./ go é illa entitas superadditá /: 334 :/ Summa versio.

460.

Ad ejusmodi verba barbara ~~non~~ cogit entitatu superadditaru Systhema, cum ipsi terni n dentur, verte tn nos similia Sbstata in rerum natura deriv. non do interationali invicti sung. Propoo 6.

fundmtu, proximu máá go foá é unitsg eductivg et relaó caálitis é mááliu actio. 461.

Pbr. g proximu agens máá vite dispositi /: 429 :/ máá quatenus ita parata ad recipiendá foá /: 433 :/ ideo é id aliter nequit meliu explicari, in g pot unitsu eductivu go. Pbr m. g proximu agens conatur educere foá, et máá ad

edificium surrit, habeat ōia requisita, ut hypothe; sed stante hy requisitis cāa naāliā mare agit. 420. ergo illiqitur proxime disposita: cāa a villa resultā. 2do in foā resultāā bene vocatur formalisatio. 459. ergo et in naā naālisatio, sed ~~vult~~ ~~ut~~ similitudine hoc ab naturā suā denominaem accipit.

De cāa finali. Articulus 3.

Animadversio 462.

Non agit operans quin sibi finem habeat, ipsa cum sit operatr. finis respicen et divisiōem in foā reding. 555. adeoque finis habet in se raem cur efficiens operatr.

Propoo. 1. finis habet veram raem cāa 467.

Pbr. cum ergo finis cāa efficiente novcatur operanter ac veluti aeternat. 462. rem stinet finis, cur cāa ipsa operetur, ergo finis habet raem cāa. 575.

Propoo 2. Ad rem cujus finis movet cāa efficiente ipso 464.

Pbr: nullus enim agens operatur, et quin obtineat nisi ea illud sibi sit bonum et se mens cum ex et hua, patear, qd voluntas non potest velle malum quia malum, ergo bonitas finis est id, rem cujus cāa efficiens ad operandum movetur a fine ideoque deferna.

Cor: 465.

finis ergo et bona sunt, quorum diuti bonum ita finis est ~~v~~ plex honestum utilis et delectabilis. honestum est si rationis rationem essentiam, et hic, si ergo aliquid bonum sequendum esse est, delectabilis si appetitu naātem ~~v~~ sensitivum delectae afficiat.

Propoo 3. finis non potest habere raem cāa nisi sit agnitum. 466.

Pbr: cum enim id quod nullo modo est, non potest esse cāa. 474. Debet finis aliquo modo existere ut habeat raem cāa. ~~ratio 475.~~ ~~et~~ cum ipsa nequit existere eo modo quo est finis, ~~aliquo~~ non operatur cāa et illa obtinere, cum jā habeat, ergo debet existere intentio: aliter semper in agnitione.

467.

Scholion: agnitio non requiritur nisi tanquam additio sine qua non, operusem non est, nisi id agnitum, foā, quā movet, finis debite et reasens existat.

468.

Scholion, quoniam non in rebus agnoscendis non potest experia. ~~in malum~~ ~~potest~~ habere raem finis, non quidem sub specie mali, sed sub raione boni v. apparentia ~~illiti~~, nempe si habeamus idēa quasi res est bona v. si ex malitia voluntas aliquā bonitatem quo reveria non inest et in equis nescio quā delectae in multo potest collarat, ratum in agentia ~~rem~~ raem experia, possunt operari propter finem non ab ipsis quem sed a eo a quo dirigunt, intentum id est a naā externali ad hoc et non aliud agentia, non ipsum velit rem et ~~et~~ majori v. minori in raem ponere ~~v~~ illud eligat, ex nec male agere propter finem censentur non cum reflexione et dictamine rationis seu fr.

Propoo 6. Qui vult finem vult et media 469.

enim vero cum fieri nequeat ut agens neglectis mediis finem assequatur, velle in effectu nequit finem, nisi et media velit. aut si forte illegas, qd appetitus inefficaci cupiat quis finem et aeternat media nimis ad finem assequendum

Articulus 4. De cāa Exemplari.

cáa exemplaris sáe illigit, ad, pt agens respicit dum operatur, vtad illig similitudinem suum opus efficiat, sic imago cæsaris in imagine pictoris existens é exemplar illig pictura quam pictor ad illig normam effingit. cum ergo

471.

exemplar internum é idea rei faciendæ in artificis mente posita sicut in ipsig rei simulacrum ab artificis imaginatione conceptum, externum vero é res foris existens, quam agens tum operatur attendit, sic ut scholastici loquuntur exemplar internum é sep. ab rebus et externum é ut ipsum objectivum

Cor: dirigitur igitur agens ab exemplari 472. pt respicit sed a secundo objectivo et opus illi similitudinem operatem efficiat. ergo cum agens, pt exemplar imitari, nisi sua operatione ab illo exemplari certam quam rationem dirigatur.

Propos.

Exemplar, pt in Deiere rationem cáæ.

Obr. cum cum agens sua in operatione ab exemplari dirigatur /: 470 /: rationem alicuius modo et mere exemplar, cur id habeatur pt ab agente efficiatur, igitur respectu operis pt illo habet vera ratio cáa /: 373 :/ Confirmatur: finis habet rationem cáæ, in ab illo movetur agens determinatus ad operandum /: 463 :/ igitur in exemplar respectu consecutionis é inter cáas, in agens sua in operatione ab illo dirigitur, cum é finis mayor pao de eo pt agens ad operandum movet, cum de eo a quo ut recte sit efficiat opus agens ipsum dirigit

Species 17.

Dari actionem in distans, id videtur legibus naturæ repugnare.

Defio 1.

473.

per actionem in distans illigitur exercitium, sive lex cáæ quin sit applicata ipsi terno, quo primum effectum.

Defio 2.

474.

cáa dicitur esse applicata ad effectum producendum, si subto ex quo ipsi existente effectus producitur ipsens existat, sed applicatio cáæ é ipsa cum illig et appropinquatio ad subto et effectum pt hoc loco vulgi sermone passim dicitur

Defio 3.

475.

duplex potissimum a philos distinguitur solet cáa applicatio et immediata et mediata immediata dicitur applicata si subto ipsens é ipsa cum opposita, ita ut subto locum nostra sua occupet et pingatur ut cum manum alicui ipsi ipsius et cum illius ipsius digitis candelam ipsa admovetur et ipsum immediate tangat, et hæc applicatio dicitur immediata immediatione subtilitatis

Sed mediata applicata dicitur cáa, cum ipsig et subti substantia inter se distantes quem aliquam in rerum videtur alterum ferunt et sic dicitur cáa immediata mediata distinctis et si magnes ferrum trahat.

Cor. cum cáa censetur esse remota a subto in quo effectum potest inferre necesse é aliqd medium inter cáam agentem et subtum ex ipso cum cum actio in distans si nil mediaret.

Defio 4.

476.

tale medium é v ejusdem v diversa ratio in subto ita ut v easdem affectiones habeat ac subtum v diversas ex quo generatur lor illuminans obtum in horizonte nostro b. aer inter me et ig é subtum ejusdem rationis ac é obtum b cum ag sit ignax illuminatio ac ipsum b. ratio medium tunc dicitur ejusdem rationis

si sit aër apax effatur respiciendo ac in eum Motum, in quo fieri debet mutatio
estque diversa radiis diuis, si e. g. angelus et distans mediari a angelo b. cogi-
tatione sua illi manifestaret, quae cum sit spiritualis a poterit recipi in medio
materiali intermedio segnior hoc medium est diversa radiis cum Motu angelo
nempe b in cujus ictu fieret mutatio

Defio 5.

effluvia Metallia sunt stimulae tenuissimae quae instar oculorum sed humani
varios Orbes abeunt circa illa accludunt et versus alia diffundunt. vi-
vapores illi Mitis qui ex humano Corpore recedenti noctu in cale scit
ad astra una cum tabore eremptum ac efflantur

Defio 6.

Sphera activitatis certa distantia a naturali positu ut illa egredianur ita agentes
sic nempe magnes in omni distantia ferrum trahit sed in alqua tm. diuis sphera
qua solent in infinitum diffundere virtute data et ferrum ex omni mundi plaga trahatur
ex omni mundi parte.

Observatio 1. ex regno animali

Sanctorius medicus 30 annis ita quae manducaverat et biberat simul ac inde quae
quinque excrementa fuerunt, magis collegit alimenti sumpti sta et aqua, tris
quotidie evaporasse; idem quam recens edita praedicta sua pondere intra 8 dies
et quasi destatis eraditis Vir.

Observatio 2. ex regno vegetabili

Heliotropium regium hominis adulti et hatet in evaporat id. 5 ad 7. spiritus vini
rectificatissimus, flores recentes cerevisia vinum aceti aeri exposita ant calore calore
ita calefacta illata pondere suo minuta fuisse testatur. Mercibilis
e porro habitum oui pepo oui oleatia effundunt. nam vectures lepus
dicunnum quia mina nauticis ad insulas velas navigantibus in distantia 30 millia:
rium mpaes, similiter humum pebellam oleum ursi minima mosci, spiculata ato:
nata dia tenuissimas particulas effundere quum subtiliter nimeantur.

Observatio 3. ex regno minerali.

Lapides metalla nulla habent effluvia sibilia attamen ga calore virga
metallica extendunt id facile regendum insibiles forte in minerali ex pa:
latione ea solum in sexu fortissimum in auto segregasse mixtae et
ex halato in alucites. cat hoc de reliquo alumbrum fuerit noxius sane habit
habet, et glaucus esse potest et stupentem sed septimo et basis ita
hea habet effluvia et simile mitum in sed fluvii hiberno tempore abiuri
in glaucum ingente vaporum copia emittant, et simile tiui eo tempore
et loca palustria quasi fumantia respiciantur. ~~ex~~

Experientia de pulvere Symbaletino

pulvis symbaletius ex vitriolo fortissimum effuit, et vitriolum secundum
Dominum lucaby zeta spiritus alterum fixa et aeri, quae e sal vitrioli, altera
volatili astringente balsamum, et qua habet oleum vitrioli et astringat vul:
nera unde si regeat ex ipsis ad vulnus lasi sane restringere sluy pori
et melius tm si sti lasa pulveris inditie ac hiem si ea fiere et spiritus
aures vulnus exasperarent. et reditu partes stimulatum sanguis exspirigi
et illa altera sola, cujus sanguis pedens e vena laesa fuit soli exposita
licet esse p. Major nil mali testimonii illi, cujus sanguis aqua, parti
sluy et cetera unum Cyprolom ad fontem ex quo manabat, stavit
Kenelly, Pigeius robustus Eques Anglus plurimis experimentis, sono
de superstitione suspecta res et theologis ei si pulvis iste ureli in magna
ac modum dictaa, sed et superstitione videtur, plenum unguentum illud arma:
rium cum ex adipe cruore aut cerebro hominis ex parvulo suspensum ejus ubera

cum cruciji debeat

nec membro leso, sed armis illiniri debeat, quibus influitur è vulneri, mo
è capite ac capulis ne deinceps obvolvi fasciis talibus debeantur quotiens unti
facta fuit, sanaverit è suspecta est plena superstitione.

Experimentum 2.

Phænomena ex regno animalium

485.

1. ovo. Gallinæ veneratur ad radices arboris appropinquans et aspectu ore hiante
vicinus è luscinia ramis insidens ipse habitu virulento infucere et verbis in
laborans ceterum ipsum aspicere lib.
2. topreumodens spiratoris manum stupore, brachio ferat, neque spiritus
noxios irritatur in manum spiratoris effundit.
3. galgalus s. icterus ~~cum os~~ a oculis dicitur. Illet certa capacitem in squisse nea
effluvia pilosa unde illa è capite ceterum et tempus facile illi ~~ap~~ è
hominum, illa accidunt si icterus morbo liberatur, quibusdam
4. quæ de mortifero basilisco et de remora piscium lo ~~[illegible]~~ perantur et
aliquia naves temis velis ipsas listenda de ipsum fascinare ex vehe
latu aspectu ipsum vel sunt fabulæ v. dicit, et habitus virulentos egredi,
qui in viri fortis sed generali in partibus mentra facile pugnat ledere, nec non
novum è ipsum venenum ex halitu eo resistunt istis nocent, ~~to~~ nam et pilis ut
tigri pirta os habeat lentia venenosi et si ex aqua sitiens velutiter bi
bant mercantur unde ~~ex aqua~~ ta ad Dn Hungarus [illegible] epariter, et repetiat effu
5. multi feliu aspectu, alteram accipiunt ~~[illegible]~~ epariter, et repetiat effu
ivia pestilentem temperante minimus.

V. ex vitio phantasia.

1. sanguinis cadaveris ad ipsum accedit fit dum phiala sanguinis
interfuerit et habitu odium eo ad hyemem tempore vehiculo motu adhuc aspectu
alique eo tempore sanguis puici agitatur fuit, facile illi effluvia sangui
nis quasi in motu saltabunt.
2. sympadia seu zvenicia et assio atque antipadia quæ idem è accessio
simpaá ac discordia est pariter oriri ex ejusmodi phiulis motu lene
amicantibus, quæ suavis titilatio desiderium ceca, desiderium vero
amorem parit. Hiet idem phantasia multum liberi, sit, ipsorum quæ
flautum servium varie deserunt, et

Experimentum 3. ex Regno vegetabilium

485.

~~vitis~~ myrtus et ~~oliva~~ calamus ~~vetus~~ et vitis palma mas et femina item hedera
ad vicinis arboribus se mutuo inclinant, erecta vitis ad hederam
item palmites vitis avertit a corylo et lauro. iperici, vibex si arbores
copiosior circumstat, et vice versa, Hallemontius ita dat, quod sympadia ex
inde oriatur, si aliquæ plantæ diversæ a vicinis confriangi, ac inde nesce
alteri obsit, antipadia vero oriatur, si una planta alteri humum compet
unde alteram ~~[illegible]~~ necesse lib. mirabilis liber è de arbore prima vinea
quæ è manu hominis facta ~~[illegible]~~ suos ramos stratebat, et sine stratorum effu
effluvijs expliari vix poté stenderent.

Virga corylaea.

486.

Virga corylis se inclinet, si in terra deprimatur, ubi latens aurum
v. argentum è in plurimis experimentis probatur, non deficientis an hypothesis
qui stinent, ejus naturæ inveniamus.
1. ja aurum et argentum sere nulla habet effluvia et liquet ex illo ex peri
mento boyle cum aurum in fornace ~~[illegible]~~ in densissimo igne ut ne
nihil tn pondere pristino amisisset. Hinc jam ex effluvijs liet eruge
portio et ~~[illegible]~~ B. fortuitus in se metallum abstinuit [illegible]
et effossa humo nil inventum fuerat, et metallo liquefaciendo persuasum [illegible]

+ effugit

+ extinguitur
p. separatio est

alio qpzam à hoc more fuisse translata.
2. ñ fit, ita inclinato mercurio in corpus latende adscribi, 1. ja qd insit ñ
sufficienter probari pt, a neque tam copioso terram abundet mercurio
2. ja et in alijs arboribus ramis fere pitchero mixtis mercurij, et tñ reundem
et corpij effectu ñ pot jetant. 3. ja in adaba metalla se inclinat, cum quibus
tñ parta inclinacem habere mercurium ut aqua habet ñ ostat. 4. effectus
ille sane mirabilis é, dum servi Cardinalis Polpti regulos aves ad ignem virgis
corpi affixas aparint, hoc pte hua se rodatur. jo habent mirabilem motum
ime auri et argenti attractioe.

Experiéa 4. ex regno Minorariu

4 87.

j. mercurij ja aurū fluit é aqua, et si virga aurea langatur ascendat
et virga stoty fundat ime si sublimatur mercurij et aurū ñ in ista sit
reondiu repetat aqua et aurū se insinuat, unde opifices sui monumentum
aurū in ore habent quod ittefiet. 2. lapis [illegible] attrahit veneni qui in
viscerib; cujusdam serpentis indui inveniatur et testat P. Rolh tale
inveniri se in regno Nopli: lapide qui [illegible] quam morsio infecit exsecuit
veneni et sputis pecuniis liberatur, cecidit lapis, dumq; lauti in eis
dimisit veneni, qd quam boris adscribunt, qd sint apta ad illa effluvia
via requirenda.

Propóo j.

Non requiritur ut caa sit mediata mediaóe suppositi.

4 88.

unanimis doctrina é solem ée caa auri in viscerib; terra decocti;
dicitur suppositū é approximata vapiliatū terra jo 1. 3. ñ
ex éa parte allatis inquit manifestū é nulla ex ijs caa ipso suppositi
ée proxima effectui 1. pte ex quo effectus ée edeatur.

Propóo 2.

Vitus ñ pitata diffundi et separari à suppositi

4 89.

Pbr: si vitus é aliqd separatum tñ idem cum solo et sóa, tunc ñ pitesp:
tari /: nd 90 :/ ai vitus cáandi lex pdeundi é tlis /: 120 :/ et ipsem
identificata /: 63 :/ jo vitus ñ pitesp:

Propóo 3.

Non tñ pt negari aliquas caas dari quas neqs virtute neqs suppositi
tamen mediae.

4 90.

Pbr: certum é caam auri ée solem, caa notus in ferro ée magnetem, caa
motus corpi ée aqua ñ auri effectus /: 486 :/ ai nulla ex his causis
é proxima suppositi /: 488 :/ nec virtutis /: 487 :/ jo.
Pbr. 2. in Theologia ostendetur, qd unus angelus poit loqui pterio angelo
septū loca in distans mutando, jo hic ñ pt negari, qd detur caa 2da
quae nec virtute nec suppositi sit mediata. Respondeo his idem, qd in lau:
sis 2dis hujus lata rib; sia pótm explicari qd effluvia, qd cutis ex
ita subsumpsimus superius allata, cum vero ejusmodi effluvia ñ in omnib;
sint semp latis pbata, ad hoc nobis mlte tolo licebit ñ é certum
quin à aliqua saltem caa detur quae in distans operetur. nec dicas, naa ope:
rari uniformiter, jo si una caa admittat effluvia tlia in omnib; debant
admitti quippe licet admittamus, qd uniformiter ors caa operetur
qd amicitiae tñ operaém tñ admittitur qd caa vearca in idem
uniu stajs positae eodem modo operentur, ñ vero si circūstaa ñ sint
eadem effectus tñ appareat, sane tunc ad alia explicae etiam refugium
faciendum.

Propo 4.

Si intra sphera activitis Sbtu existat in pro caa primaeval effectu, tunc stantibus alis rerum statibus ita agit.

Pbr. requiritur certa distaa in magnete, certa distaa in corpo, in pulvere emptatione eius. [4.84.] et restante experia manifestum, quoties vis magneti fertur in Sbita distaa applicetur, notum primae experia Dices: dari effluvia in magnete atque causis inde in quantum effluvia se extendunt, in tm extra et liberi effectus. Sed extra quilibet eadem ratio superius adducta, quod sc. effluvia non possint illigi semper indeterminata propter medium seu non sit receptivum ejusmodi effluviorum quoisque media expellunt bitu receptum angeli a ad angelum, loquentes et receptivum ejusmodi spiritualis effectus, quis effluvia in solo admittit, respectu auri, cum illo loco sit frigidissimus nec ubi aurum situatur, effluvia tenuissima sunt calidissima, hinc quam plurimos effectus ultra dem captum explicandos et si actio non penetrat in distans, v. si non ideo causa proportionata dicunt, quia inter sphera activitatis.

Propo 5.

Sphera activitis et sufficiens ratio cur caa duatur agens.

Pbr. si caa intra sphera activitis [4.92.] cum Sbto in quo mutatio fieri debet autem, illud Sbtum statim mutatur [4.88.] arg. ai in non petitur ex inaequalitate supposita [4.48.] nec virtutis [4.89.] et tm sunt caa [4.90.] 90 sphera activitis ali.

Propo 6.

Datur actio in distans.

Pbr. duarum caa quae nec virtute nec supposito sunt inaequalia, sufficienter effluvia non expellitur, extentes tm di sunt intra sphera activitis, sed hoc a ipsa actio in distans [4.84.] 90.

et certe tantum adeo hanc rem esse manifesta reddit gm virtus attractiva quae revera nihil aliud indistaa non poterit illigi; reservavimus ad hanc materiam quae ad physica non qua virtus attractiva non sit quod metaphysicum sed ja superiori motum corporum mathematice illigere, inde motus sui demonstratio erit et modus de attractione.

Quinta objecta

Obs: idea clara et distincta [4.94.]

idea clara et distincta alicujus judicio nisi sit actionem inducta lex virtute ea superiore 90. Pbr. m. in Sbto fangim tergo requirit quaeso mutatio sed mutatio fieri nisi Sbtum caa attingat 90. m. [illegible] non mutatur qui immutare C. nisi illud inducta fuerit, 90 nec motum, et immutare caa Sbtum, nisi illud tangere, quia positio virtute ex retorqueo non habeng idea clara et distincta ipsius virtutis agendi nisi sit proxime applicata, 90 non datur alis virtus [illegible] idea illa rem cujus idea clara et distincta habeng, oportet ut ex physice indubia habere et nec affirmari potest, si idea distincta non habeo Sbto et dec in se nec in alio signo effectu apparet C. sensus N. probatio Dm. in illis ubi dependet caa a medio C. si ab illo non dependeat N. fatemur jam in affectibus plurimis non dari aliquem in distans, cum a medio dependeant, semper et tm ejusdem rationis [4.77.] ad negamus hunc m. non dari, tum si dependeat a medio et tm caa agere illigantur et tunc media diversa rationis.

Quest 1. an potestate dei medium quod non potest a receptivum effluviorum idem idem [illegible] a proto 4.86. allata quod non mittat sua effluvia 90. et immediatio describi effluvium. Pbr. tm. nam aurum est metallum non mittunt effluvia [4.84.] affectio qua habeat amici [illegible] et antipathia non admittit

rite explicari ut hisce effluviis cum revera capi in poris qui in Lenbeard, pe
des porro in maxima dictaq; Lbeard, Sus, id duo gemelli in in locis distinctis
nati affecti fuerint, quorum alter in Germania, alter in Gallia existerit, et
de 2 capillitiis sua tribus pertu cui et ipsey novi pertu languente uno et
altera decumbente, quo videtur aliqd aliud subesse in certe nata ipsem latens, a nobis
tn aliter explicabile nisi ipse petiorem inquirens.

Tres 2. nata ita uniformiter operantur quo limit in aliquibus admittunt effluvia
ita in aliis diversis, poe minima effluvia ad Lbtu distitu propagam
effectum effluvia sequuntur, unde a fortiori, qd in sibilia sint effluvia quorum ad ord
et tam sibilia ut perexiste et observata sint, ut de magnete cujus virtute
et effluvia ex ferro emissa et tao ferros cum oes pelli dicuntur pulchertime
explicant scaterii poterni. Q.D.Tn. id e eadem nata ha specie producunt
eosdem effectus C. ita ut eodem modo operentur N. sane ipsa tanta e mente stao
medii causandi et eunde pi by causis tribuang. sequitur quarvis species
hua nata diversi, et modus ta diversy e in ipsa species, poe quem dici dari
in sibilia effluvia ubi medium e ejusde taoris, in vero si fuerit diversum
a Lbto recipienda effectu.

Tres 3. nulli effectus nobis e spiritus in naalibus qui in pouca tri actiem
mediata vitutis Lbti effluviorum ja alis modis nata nobis e a
signanda. et N. ita. nam certe a pri solis actio in afficiendo aqua in ex pli
cari cum ibi sit humor frigi. Si solq calor penetrari in pri. 2do in vitiga
cortili e eadem difficultas 3. in magnete hiu ja lapsa e theologia ois
le resuite ipse effluvia oes effectus explicare.

Fact 4. in vitri disparile, poe dari ut cata nearegd beat e existens
et in approximata ter ee pieces in loco ubi e Lbtu in qua sit mutao,
et ipse distas et aliter in ente ex ipsa et tradio cum e mihi et in mistiu
4. 4. 4. ab rao sufficiens actui in cata, pri gtnei etsi a sit in ente
applicata.

Justu ex hac lapsa sequeretur qd in loco distipo et remotissimo poet
ce sphera activitis air p in jo. Pbr N. in tanty aliqd e extra sphera
mgly virtus agendo et influendo debilitari, ai juxta nos manet
in ly virtus agendo et influendo debilitari, ai juxta nos manet
distincta jo in sphere exhausta. Respondeo Si virtus a defuit, et
agere in dem dictaq. N. M. in aliquibus et plurimis causis et ipsum ipsis
quae dependent a medio C. in ipsis qua in dependent a medio N. sphera en
activitis e postea a nata si ritta sunc cata fuerit disposita, et Lbta
mpro fuerat mutao during effectu sequitur.

Lbl. Deet dari rag ur in magis distinctis debilius operetur, pri si manet
eadem virtus indistincta, poe dari rag ur deficiat sit cata, ea manente
eadem vi e eadem fortis actio. Dsk et hac debilitao ly sit ebis medii
fit propago effluviorum C. in aliis Lbt. ita et hac debilitao ly ideo sit
ja effectus e remotior a sphera C. ideo et virtus minuetur N. y Lbt.
bmpdi nostri dicendi nova C. in se N. cum en cata beat defenata a nata
sphera in qua agat sane propter notio hac erit ideo et erit ad mutaem
mediis Lmpe Lbtu, secuter dicendu loquendi modu debilig.

4.9.5.

Holion, Sphaer lanthein e vis in qua eadem philosophica agere in effectu dupli
nec vi tale nec vinculis vel aliis qualitatibus extra entitem cata diversis attingere.
hoc ipse thesis pure defendit ob Theologia ubi dicunt angeli distiti non esse
manifestare quoties ad eodem in distans, cum illectio, qua unus in altero
excitat, in poris medii l. ipse naale e propagari, ad eos cata saltem una cata
producens effectu qua a medio adeos et vere agat, in distans, in sublig
in propagata lig modo difficultatis et, non alias qm manendo instar sphera
activitatis

Thesis 20.

Caa finalis non movet tenendum esse agentem sed tenendum esse tale.

Obj: Illud è ratio qd non movet, sed non habet bonitatem (476) sed non respectu agentis, esse vero illi in se habet rationem bonitatis qo. Ergo non mala ejus agentis sed esse bona, ergo esse finis. Sed jo agnio ut finis non habet rationem ut ut applicatum (quando ponatur effectus) a caa

Solvuntur obja.

Obs qd non è ut sit sibi ratio in de cur effectus existat (474) sed bonitas finis non aliter è de facto existens quia ipse è agentis, jo è agentis è illa ratio in qua sibi inter effectus. Ergo non qd non physice nec intentionaliter est sibi talis in intentionaliter est. Dum requiritur agnio tanqm in ordine linea quia non est (474) tanqm ratio quae sine ad applicatum fuit effectus.

Instis: caa sibi è prior effectu existens (475) sed finis vel finalitas futura non è existens, ergo nisi jo agnio è ipsa ratio quae movet, ergo Dd. Ill. intentionaliter est, ergo nihil.

Instis: futura movet tenendum illud è qd dari, ut nunc tm dari agnitio, sed futura movet tenendum esse finalitas ut finalis tanqm ratio tenendi medium, nempe non dari in ordine finalitas ut finalis tanqm ratio tenendi medium, sed tm agnita, jo in tm nostro dari, tenendum esse agnitum. Ergo Dd. Ill. dum id qd nunc dari intentionaliter est, ergo nihil.

Finis futurus solum movet sub agnitum jo agnio è ratio finalis quae ne movet, sed finis futurus solum movet sub agnitum jo applicatus jo applicatio è ratio finalis et respectu agentis, ignis non habuit nisi ut applicatus jo applicatio è ratio finalis.

Caput 3.

De principali particulari caa, nempe de opp. prioritate illius ad effectum.

Definitio 1. (478)

caa dicit in tria lici statu considerari, imo in actu imo remoto nempe quatenus potest tm habet potentiam et virtutem aliqd determinandi ad existendum. Ergo in actu imo proximo, si posita è in jo ut tunc statim ut sit ad omnia requisita, nullum impedimentum, disposita in stato in quo mutatum fuit ut effectum producat, ipsum si determinata è applicata v. virtute v. suppositum v. mera operatione activitatis. Ergo in actu 2. quatenus actu virtute exercet ut alteri existendi affert.

Defio 2. (479)

instans temporis è momentum aliqd minimum E.g. ictus oculi aliqd hoc

Defio 3. (500)

ordo è septus objectivus affectus existendi alicujus rei relate ad tempus.

Defio 4. (501)

prioritas è antecedentia unius respectu alterius subsequentis, et posteriorita subsequentia respectu antecedentis.

Defio 5. (502)

prioritas temporis è antecedentia alterius in temporis manendo, et si unum sit in manendo a et alterum sequatur in manendo b, illud dicitur posterius tempore et illud prius prius tempore

Defio 6. (503)

prioritas naa è qd simpliciter ab altero disponitur, licet in eodem momento a sit ut unum, illud vero qd disponit, dicitur naa posterius supposita nulla relate ad tempus.

Cor: 504

prioritas itaque et posteriorita è certa relatio ordinis rei prius et posterius quae nequit illigi quin et illigantur termini, nempe illi quorum unus è prior et alter posterior.

Defio 7. (505)

dependere dicitur qd non sit è sine eo a quo dicitur dependere. Sic effectus dependere in sua caa et abjs omnibus quae ad ipsum ponendum requiruntur.

adeoq; dependentia ée, ut ea ad aliud, sine quo ipsum ée non pót. illud pótficiari
v. à priori v. posteriori v. comitanti. à priori dependet, si illud sine quo ipsum
ée non pót respectu totius ipsiq; natúr priorité habet. 2do. à posteriori dependet, si ée
non pót sine alio à respectu ipsiq; é naá posteriq. sic caá dependet ab effectu, sine quo
naá esse non pót existere ut sol à luce naá a foá. 3tio dependet à comitanti
quae simul debent existere ut unum prox mum ut fiat effectus ac propterea ef-
fectus simultanei dicantur, si in eodem m naá instanti sunt. sic dependet
actio creaturae à comitante actione Dei.

Propos. j.

Dantur veraá quae in tempore suos effectus non videntur ponere.

506

Probr: Sol é veraá luminis in gne caá efficientis cum habeat ráem in se ut sit
lumen, albedo é caá ut sibi dicatur album in gne caá formalis, lenitas é vera
caá medicinae, sanitas in gne caá finalis nisi é veraá in gne caá materialis
di singulae caá ita poúnt esse in eodem momento temporis in quo sunt effectus. jo.
Probr. ipse é sol in momento et, quem habeat in eo momento in jo é idem mo-
mentum temporis, nec noscitur aliqd in eo albedo sit in muro, quin et
mutus lum temporis sit albo. 3tio non implicat ut sint in eodem m ins tanti
quo lumen medicinae, sanitatis pro me utendo et ita naá realiter
unum nec in unico instanti é sine fóá, jo caá et effectus possunt esse in eode
momento temporis.

507.

Cor: imo nec ut caá potest in aliquo momento loci habere ut verum sit dicere
adé ea et non adesse effectus ob media quatenus eam obtu e. g.
ut fóá lucis illuminatum et simul non illuminatum jo supposito sic non
adest. Obtin naá praedere

508.

Obr. prioritas naá é ordo unum ad alterum ceáliter consideratur sed non
[illegible] praeceptis et effectus agentis denominatem jo. sic videns é ad
lumen suponi solem ad medicinam suponi sanitem, ad fóá educenda
suponi naá, ad album suponi albedinem. cum ón ex nihilo nil potest poni
nec in nihilo detur ráo sufficiens, requirit et ráo illa stinens sit prior
ón non priorité temporis, jo priorité naá.

Animadversio.

509.

Naá potest é in petu imo proximo certe ges aedificées, dentadée et impedi-
menta oná senata. scienser, imo et cetera activitis (479) in plus
applicáo ad esse Dei v. ino supposito in quo effectus poneretur (475)
ac in effluvia fictaá hia (480 etc) scienser 2do et Dei sit ad
dispositio, quem aliás effectus gis non sequeretur sic Deus habet certas
aedificées et sit magnax aá seus ad recipiendum sicut [illegible] petit ora dispona.
et sine valoris abductus requirit poni lumen. 3tio. si in Deo dam et fundamentum quare
corruptio fieri debeat, requirit ut sit dam pugna et dissimilitudo inter
qualités [illegible] idee corruptionis quae [illegible] manifesto [illegible]
calidum et frigidum nil prorsus agere in Deo equo calido ac frigido et si
appa et ita caloris instructi [illegible] [illegible]
ab ipso tale in phatr nam si 2 hujusmodi agentia sint prorsus similia
ée sic cum unum agat in alterum, dum in tmalterum resistere quantum illa
agere, neque priores sinity poterit agere in 2tum e. g. Deus nam calor
et ut si aedatur calido ut 4. si tunc deberet 5 gradum caloris effuere
deberet effectum ponere se ipso perficere (478) imo tamen fieret
intentio suma, et prorsus mutua utriusque destructio, tum tm ex
hypothesi quod sint similia, neutrum alteri prevalear inde et axioma
factum é.

Axioma.

Simile à agit in simile. §. 11.

Igitur ráo agendi é extraneitas in ipsa qua actioē alterativā agunt, sim. diēs
duit actioē à superiores majoris magnitudinis idē in agente alterativo requirit
ejusmodi cuā lustra magnū.

Propoō 3.

Ut ad tandem requisiti regáo hac absentia omnē impedimentorū exsecutionē, quæ
effectū producendum excludent ēaliter et ipsa actionem productivā
nedum tolli queunt, et E. g. decretū divinū impediens h. mystē Dei
Abraham ut stigiji in fornace babylonica in gēne ad abscindendū
item extraria in loco existēa quorū tonacem resistēa v pugnā ducere
nequit cuā extraria.

Propoō 5.

cuā physica habent vera activitatem respectū effectūs.

Pbr. ubi vera datur náa prioritas §. 5. 03 §. ái ad totū ipsum ponunt, ipse
§. 35 §. go.

Propoō 4.

cuā moralis inseēa é prior respectū foā.

Pbr. cuā moralis habet ratē in se una cum dispositione, et hac et ālia ráo
producat §. 4. 48 §. sed ut habet in se ratē alterius habet ē prig §. 5. 03 §. ergo cuā
moralis est.

Propoō 5.

In cuā foālisē prior respectū náe infoāte.

Pbr. cuā foālis habet ratem in se ut náa fiat informata §. 4. 5. 4 §. go et
foā supponitur ad informaem.

Propoō 6.

cuā physica ~~exercēa~~ ad agendum additiōes, prerequisita vera
habent náa prioritē respectū huius effectū.

Pbr. ex eadem ráe cum eā quod prerequantur tum ád exercēa fiat et additōes
certo habent effectū v. gr. v. intuitiuē v. genuinenter stricte, go et prerequantur
effectū, in quo consistit nostra prerequisita prioritas.

Propoō 7.

cuā intentionales neque finalis moralis exemplaris seu idealis prorsus
habere vera náa prioritem respectū effectū

Pbr. cuā efficiens seu agit ut auxilū v additēa v. et aliqua motivo allata,
go supponit aliquā ratem sufficientem ut effectū producat, quæ
supponat effectū, ái eodem momento temporis quo cuā movetur, ut in effectū
ponere nullo dare impedimento §. 50 §. go.

Lema.

Sed aliqui futurū in gēe cuā moralis é náā prius respectū effectū inseātis.

Pbr. J. amorū scribitur futura movit Pharaonē ad implenda horrea,
go aliqua cuā moralis v. futura intentionaliter tm, ipsens vera habet
náa prioritem effectū: interitū E. g. injuria illata, ut ēē cuā movens
licet ē amplius ex extra, sed tm intentionaliter in effectū go et cuā
moralis futura. Pbr 2. cuā finalis é vera cuā §. 4. 62 §. nec ráo mo-
vendi é alia qm ēē intentionale, ut valde vicinū é morale, go sed
aliqd ali.

Propoō 8.

Sed dari ~~id~~ metua náa prioritas inter cuās moralēs.

Pbr. Silvius rasg, milites et incarcerātem qm jupiter futurū ob alū
delictū blasphemat, hic movet tributū et regressū illū incarceratem

metipsum, ita tũ datur 2. plex prioritas mutua ~~et~~ naturæ. Prior mr incarnatio utile futura habet ~~in ratione~~ ~~tũ~~ tale per blasphemiam et blasphemia tale in ratione mortis incarnatio, ergo sicut adsunt requisita, et dũ blasphemia habeat priorem respũ incarnationis et incarnatio respũ blasphemiæ.

Propos. 9.

Ut dari mutua prioritas inter caũ moralem et physicam

5 20.

Obr: sit hic casus: rex ex relatione duxerat, bellum ducere ab hostibus ce futurum, vel instrumentum pro illa sit relaturus, quare in primis dono offert gladium ad eosdem finem, et gladio dux utatur ad respublicam victoria. Sed ga hanc obtenturus ce putaret, dux vero eadem hac victoria usus supremum hostilis exercitus imperatorem trucidat, ita fit victoria victoria

en victoria 2. nam prior respu gladij in gne caũ naturalis ẽ ẽn ratio cur gladius fuerit donatus, vius sin gladij habet, priorite naũ respũ victoriæ et qdem in gne physico, go.

Propos. 10.

Ut dari mutua naũ prioritas in gne physico si una caũ non del simpliciter alteri existentia. 5 21.

Obr. naũ habet veram prioritem respũ soã: 5 17. et soã habet priorem respu naũ: 5 10. sed naũ et soã sunt caũ physicæ: 3 8 2. go ut dari L. 2. paro probatur legitimi thesi.

Thesis 21.

Non datur mutua naũ prioritas inter causas, physicas huic ejusdem huic diversi ordinis si una caũ Ab alteri data existentia, sed caũ A non ut producere caũ b. et deinde b producat caũ A.

Defio 1.

1. caus ejusdem ordinis illiqtur, qg. 2 caũ maãles, 2 efficientes.

Defio 2.

5 22.

1. dare ejusdem alteri illiqtur, qd aliter alteri aliqd dat et dependenter ab illo existat, prius ce actuale accipiat ut qe illud sua existentia acquirat.

5 24.

Obr: impliat et aliqd a nihilo procedat: 4 17. sed b procederet a nihilo go non datur mutua ctio Obr m. illud a nihilo procedit, qd non haberet caũ sui: ratio b. r. ita b non haberet caũ sui go Obr m. si A non existit b non habet caũ in A 4 10. si A non existit, utpote prius A, b producendũ go.

Solvuntur objectiones.

5 26.

2. mang calefacit introducta et introducta manu. 3. duæ mang invicem conficiant se calefaciunt. 4. venti ẽ caũ aperitionis fenestræ, et ventilatio ẽ caũ ingressus venti. 5. introductio caloris in aquã ẽ prior expulsione frigoris et hæc prius sin prior illa, cum sit negatio negationis, qd obstat oppositione caloris. 6. impetus lapidis impulsus ẽ caũ motus et motus ẽ caũ impetus, si ẽn motus cessat, e.g. dum lapis in superiori impingit, in impetus destruitur, go datur mutua naũ prioritas. ad 1. ignis invicem extinguit caliter sed ignis virtus extinguere ad resistentiam virtus v. g. prius habeat invicem ne ptice la ignis avolare, ponit, v. g. papyrus m. ne ptice ignis avolare, quia deinde introducta oi ptice. Sic et manus humanæ movet in altera manu, ex qua motione deinde resultat ejusmodi calor. ad 4. dicit qd ingressus et venetis aperitio sit 2 effectus impetus ventis aeris ex ea caũ multorum effectuum

Eg. aer fenestra aperit, et fenestra cáat ingressu ā vero aer illi dat existēdi,
ad 3. pariter negatur cáā, ja licet ingressus calaris sit prior iis ad expul-
siacem tn expulsis frigoris ā habet cáālitem in productione caloris,
sed é dm impedimti remotio. ad 6. motus é idem cáa impectus, per vero impedi
cáat alius motus, ā eundem à quo fuit ypse frenatus sed alius sufficientem.
Inst. j. duo baculi sint triangulari ad invicē inclinati ē metaco, hispana
ita ut sitq unus sit cáa alterius. 2. in curru motus unius rotæ dependet à motu
alterius. 3. si bilanx in æquilibrio sit quies unius lancis e cáa quietis alte-
rius. 4. si baculorū ubique aequales sint effectus limitaneei invententes ūnum
unius ch. ad j. si baculorū ubique aequales sint effectus limitaneei invententes ūnum
à cáa ad se invicem inclinantur ptim à gravitate et inpetrabilitate baculorū
et ein licet verū sit q. cadente baculo sit padat b. q. si cadat b. cadat A. ad
2. ut motus unius rotæ ex exercitio et dependeā à vomitanti invent. ad 2. ut motus unius ro-
tæ dependet à motu alterius dependeā ~~ab~~ vomitanti C. à priori A.
Ia dependet à motu alterius dependeā ~~ab~~ vomitanti C. à priori A.
actus jugis pxing ad extrū libet motus é actus jugis pxing ad extrū ē motus
actus jugis pxing ad extrū libet motus é actus jugis pxing rotarū actus jugis pxing
ij a pugente curru tractante impressus, sunt ex pte rotarū actus jugis pxing
rotæ A. é in actus jugis pxing rotæ b nempe mobilitas, unde ūnus motus ūnius
é actus jugis pxing recepti sū ab ūno ūnius alterius. ad 3. si sint aequales unius lan-
cis et aequales alterius sunt effectus similes lancei penderis majoris in altera
lance positi ita utriusq; lancis quies é effectus ab aequilibri penderis in utrāq;
lance positi invicem. 2. introducatur in lignū flāa ignis tunc prius e calorem lignū in-
sed 2. introducatur in lignū flāa ignis tunc prius e calorem lignū in-
ipso in dpt, qui introcatur gradus 7 tunc introducatur flāa ignis atq; ipse ignis
conservat calorē et sic calor aliquo modo cáat ignē et flāa ignis conservat calo-
rem. Sed nemo dumq; conservāo sit ptimata jedue tic in cáat. A. sit hypothesis
P. gradus 7, sit flāa flāa sbsequentis, sed solum é gdius tnc quā ñ, unde agens
magnitudinis flāa ignis, prius cadat a impressit calorem in lignū.
Inst. 3. pt dari mutua nāa priorities inter motum et physicā p. 570. qō in
ēs ex aequas cāas A. diāpasē, ja dum E. j. tam nas me movet ad medietē
inter ēs ex aequas cāas A. diāpasē, ja dum E. j. tam nas me movet ad medietē
ina, ñ requirit ut jam res esse existat, sed tm ut moveat, ex ut existat
ñ agnitū p. 66. quam existēā ei ñ tribuit medietās, sed aliam nempe exis-
cāa in se ipsa, segnitū ja ñ secundū eandē existēā é cāa et effectus et secundū
ñ erit stradictio tunc estra thesis loquatur de cāa dante existēā.

Thesis 22.

Idem effectus ñ pt dependere à duabus causis totalitū et à qua-
libet existēā obtineat §. 24.

Sectio I.

Effectus dicitur qd suū ē recipit ab alio ñ in hac nāa, sed ēn respondet ad defini-
tio §. 75. unde filius Petri dicitur effectus Petri ja licet nāa à Petro smaniatam

Hypothesis.

§. 27.

Effectus dependet à cāa à qua suū ē recipit, oisqj effectus ipse frenatus
ut effectus dicitur, ja suū ē pt recipere vex nihilo, ut si cāa creatr vex alio et
sic ex ligno ignis educitur.

§. 28.

Probr: inspiratio et eadem respiratio ñ pt existat et ñ existat dependeat et ñ
dependeat p. 77. si ai hoc loquerētur go probrm. instinnis ē et effectus si ut sit
frenatus §. 26. dem ē est non jmtū ē ab alterā cāa sed hoc recipere.

Solvuntur obja.

Obj: idem ~~ut~~ pt ē in duplici ~~ut~~ et seqienter dependere à duplici ~~ut~~ ~~ut~~ jem
pt idem C. dependere à pluribus causis. ch. D. tm. ita ut quis locū replet
N. ita et eum tm replea C. replere eum locū é ita illum affluere ut alius
pruncipis C. excludat, ita liberam ñ potest replere eundem locū ~~in~~ Cra, et
ita ut ñ pt impedirī ne alterū expellat, cum hoc sū pte sunt ē.
Inst. j. pt idem C. ē in pluribus causis qo et jem effectus dependere à multis cāa
A. pt pas é qa C. ñ dependeā ja longo tanto sū ē recipit à loco pt
effectus dependet à cāa et sua existēā obtineat, ē in et jmtū sit superflui

Ut saltem aliud ée locale genericat, per illud qd primo sibi unit secunder separat
ac ée ad ée prem. Zdu accidit primo, ut hic ée simul et ée simul therefitel demū
ée qd ée et dum ée, ubet, deset simul ée ée, ubere et sporte qd primū reciperet.
Just 2. Ita point byperare quidem infinite et secrete eande hostiā qd
dem effectu et. Sed tunc deinde determinatur ad individuū omnis dīspar:
ness effectū, qd gliti fysicus libertis
Just 3. Ergo sic tractant rarium quilibet ée caā totalis. Ex D. totalité effectus
totalité caā N.: 579.

Caput 4.

De Actiōe et Passiōe.

Def. 530.

Actio ée qua ipsum subiectum agere dicimur, passio ée qua pati dicimur, sic ignis agit et aqua patitur dū calore extra sua in linat recipere.

Def. 531.

Patet igitur primo actiōem in agente, passiōem in eo patiente esse
passibiliter. 2. Et quia relatum id qd agit ad id qd subiicitur et sū dat
ceptio agentis ad passū et quem excedere advenientis, id dicitur proximari
istud Agentū in qd agit et intra sphera activitis existat.

Def. 532.

Mutari Abtū dicitur, dum alia forma in illud introducatur ab agente, sic innatur
alipia forma Abstractis et ignis in Abtū lignū, dum autem Abstractis sic calor
in aqua loco frigoris introducatur dr mutatio accidentalis.

Cor. 533.

Inde ipsum est illegi qd sit actio Abstractis cum per agens forma Abstractis
introducat, et aut alius actio ée, si forma accidentalem introducat.

Def. 534.

actio alia ée mutativa alia transmutativa, illa ée qua effectus producitur, hac
ée qua Abtū mutatur.

Def. 535.

Se holon simisque in limitibus actio, qd ipsum sed sū acquirit ab ipso
exercito ac efficientis producentis effectū, ad nos actionem tūc considerang ée
pid ée forma relativa de nominis ut esse dicing et fmg a Logistis. Quelibet
ju caalitas nominatur, ita et caalitas in actū Z et actio relativa sit idem

Propō 1.

Actio productiva ée ipsa entitas, aut in actū primo considerata
in causis naturalis. 536.

Pbr. Si actionem productivā illigitur id actio qua effectus ponitur in esse, sed
537. sed posita entitate aut in actu primo proximo qd ideo resultat effectus
4208. qd actio productiva est id qd qm maxime in illis quod actionem immanentes
ubi Just. 3. in cerebro vestigis obtinetur ipsorum id ée expeditissimum
ad illatices formandas.

Propō 2.

In causis liberis ée ipsa voluntas reducens ad determinatam actio
productiva. 537.

Pbr. Eidem et hunc effectum libertas facta statim ad determinandū sui determinate
applicat. 538.

Cor. Itaque actio productiva sfundi est tam in caā libertā qm in natura. Nec ée
qd absolutū, per 3.

Propō 3.

Actio et ée transmutativa Abti ée relatio spectans ad hoc principium
Pbr. caā ñ est agere in Abtū si liberta extra sphera sua activitis 479. Je requirit
ipsa applicatio dicis relationem exercere advenientē nil aliud eligimus 521. porro
actio a caliis distinctum distribuit principiū 556. Je Abt respicit ut actio
transmutativa Abti.

Propō 4.

Actio ée realiter distincta a passio
536.
actio sic sumitur tangm forma denominans caā agentis in Abtū secunder

caa totalis totte coa ée
que sta ord in te ghnet
effectus multi actui sed
et dicat
coa totte effectū ée ti effectus ordi
tbet ord in hoc caā non
sta tmd Ulta caa 1 ida
agent dmnus.

intelatus et suos fortasse metaphysicis
caant omnis intellectionis
trgm, ino totalis totte effectus et
tbet caa n.

pour se ceo pelinéaire en ceux
mons qe ceux qe effectus ab una
causa ebis effundis. Ex Dp e
qua ablīp. n dat ee et extra
in mno fu potest, tunc fons
et alliduus fun pra fu ex una
actio in exellent. Ecclia
n qnd due caa dond sp nom
et pod.

Gentes sinos finitos et contra a
patre et filio. qe ex ip qd principi
tuta vna nō genere tm nō pate
qm nō filio ineffecte, ādatur
ipse qd in Deum; qe ó
ā rnd ino sandotes Deizere enim
infacto qe ouk ā: qd Deus limit
determinat te rota ad pot Abtū
te ex londe ipsum fyrmae effectu
fun ai sibi ~~[illegible]~~ sic Pater qnd
infoes, quae enim Deus debet
mnat dicop qe est obiz latet
ebis ro n fysmus ex ad determ

potest Deus in pdiu omnipotentia
Pater quand fatta in ead loco;
qe ex actuali omnipotentia
quand in mond totaliter in ime
ad cundū effectū: Ex D Non Abtū
et rationes addueta ad incovenie
entia n sequunt ex parte quan
totalis, quia in pdicatione ex
parte totis ejusmodi effectus a pri
tro ensis totalitas.

relatas facta in Deo mutatae. potest in passu dicitur relatae in agens ex parte tactis. §13. nec potest dici quod actio passionis denominet ipsum. §27. [illegible] mixtus, ut potest dare denominationem alio, secundum relata agentis in passum. Deinde relationi passionis, quae videtur realis distinctio interea et.

Solvuntur obja.

§41.

Ad actio dividitur in manentem et transeuntem §42. actio nulla alia potest assignari, quam quod actio transiens transeat in Deum et in illo maneat quod non est. Sed idem transiens dicitur, quia illud Deum in quo effectus recipitur non est passa. §. non.

Caput 5.

De perfectione caa.

Definitio.

§43.

Perfectio caa nihil aliud in aliqua eminentia suae virtutis ut potest aliquid producere, et existentia dare illi quod non dum illa habet, haec perfectio reciditur in ipsa caa esse ali, et quia aliquid apposite est hujus et non alterius specifica perfectio. §. 60.

Animadversio

Solemnis et nunquam fere terminanda lis inter doct. et theologistas an accidens possit producere substantiam. Thom. rem hanc explicant, i. admittunt caa substantialem tanquam principium essendi, tamquam non caa sub hac nata tanquam principium operandi, tamquam nec caa illi assignant virtutem substantialem, vocantes aliquid instrumentum quo ipsa caa tanquam principium principiatum operatur. hinc caa substantialis non est immediate operativa, sed mediate, mediante nempe ea virtute quae sua virtus sit immediate operativa, consequenter cum haec virtus sit accidens caa esse ali et substantialem, accidens producere immediate substantiam caa. 2. Scholastici volunt in virtute non esse accidens, sed aliquid substantiale, nempe esse ipsam caa substantialem operativam effectus 1. et virtutem inseparabilem ita, ut scilicet aliquam res, caa sit extra rei definitam et inseparabile ita, ut in ea hac vacet velit et voluntas in a his organis facultatis nisi: solipsi est. id est virtus res, caa et principium sentiendi, videndi et, consequenter ipsum caa substantiam 1. sumpta est per principium physicum inesse et substantiae virtutes esse rates sub quibus effectus producunt.

3. quod accidentia physica. i. calore quo demum flamma et ignis producit, non dicunt hoc accidens subtrahere dispositive et non quod ipsum effectum producat. At Thom. non hoc accidens esse fructum substantiae et sternum sane multum indagatis esse fructum Thomistarum, quod virtutes substantiae spectatae per puro manifeste sentiam Thom. non substantiae nisi distinctam, et tale inter praedicamentum admittant. quod virtutes quas vocant physicas in pos. ultra ultroseda ing illas distinguit 1. admittant eas virtutes esse sentiam accidentia disposita ad effectum producendum. Propos. 1.

Nullus effectus est esse perfectior sua caa adequata.

§44.

Probat. Sicut effectus est perfectior sua caa libere et aliquid quod non habet a caa praeexistum illi quae est perfectior. §. 43. et consequenter id nec fit ace virtutem nec eminenter simpliciter in caa, consequenter ex nihilo illa perfectio emanaret, sta nitur §. 14. 2do. dantur caa partiales quarum quaevis dat aliquid effectui et aliquam perfectionem illi communicat §. 38. quo effectus est habere aliquam perfectionem a caa A quam illam habet caa altera partialis B, sequitur quod illa perfectionem effectus erit perfectior caa B, nempe inadequata §. 39.

Propos. 2.

Dantur caa quae sunt perfectiores effectibus

§45.

Probat. imo ex lege caa impedit et aes vires impedantur in poni, agit ex quantum est, et si sit caa liberta quantum vel sit lege Dei non est sibi similis Deum creare, et dum libere agit ad extra, se ipsum aliquid perfectius et similis post Deum creaverit, dabit perfectiorem caa aequivoca. Objectio §. 97.

Propo 3.

Effectus pōt esse sūb perfectior se sua causa

546.

Pbr. quinis effectus causæ univocæ ejusdem speciei, p. se definitum, jo habet eandem causam seqnter eandem perfectionem cum sua causa sit effectio rei et causa ipsa especia, licet paterfilius sint ejusdem perfectionis.

Propo 4.

Causa adæquata non potest esse imperfectior effectu.

547.

Pbr. ex ipso nro 3 et 4, eo ipso non est effectus perfectior quam sua causa licet causa adæquata sit imperfectior suo effectu.

Thesis 24.

Accidens negatur posse esse substantia.

548.

Hypothesis

Causa non agit nisi brevitatis et speciatim si fiat aliqui sit extraneis glutinatis effectus in quo pondus effectus, sed E.g. in lumen non potest agere nisi pondere substantia igitur nisi pondus ipsos tenuiores extenuentur et dividant et ipsi oibus fere minutissimis sit in pondere arbor pisi granum pondus strictum terra sit disposita debito calore preparata et cum nec sit pascha.

Hypothesis 2.

Accidentia sint tanquam dispositiones considerandæ seu instrumenta quibus ut agens ad effectum aliquem pervenendum E.g. calor lucifas ignis sunt illa dispositiones quas faciunt e ligno flammam educat.

Hypothesis 3.

550.

Causa instrumentalis non agit nisi in quantum admittatur a causa principali, ita ut non in ea sed in causa principali operatur tamen vir effectus sibi tlisset non alius. E.g. instrumentum quod habet causa sit 4. et celeritas ut = 100, tunc effectus = 400, debet tunc causa principali adscribi, non enim effectus ille ipsi in 4. stineri et considerandi sed potio causa instrumentalis debet dirigi cum illa sit inferior ad eum effectum, jo principaliter tamen sufficiens temperetur in agente principali.

Accidens toto genere differt et est imperfectius substantia.

551.

Pbr. accidens dependet a toto illi inhærent cum extra substantia per se existit negat habent ulla convenientia minor cum illo, quam angelus et lapis, quod angelus et lapis tantum in substantia convenient, cum extra noisi convenientia remotissima in tae entis habeat substantia et accidens seqnter adhuc magis discrepant, quam lapis ab angelo, jo accidens toto genere ab.

Propo 5.

Accidens non potest esse causa adæquata substantia

552.

Pbr. imperfectius toto genere non potest producere aliquid toto genere perfectius (547.) sed accidens est longe imperfectius substantia imo toto genere differt (551.) jo.

Propo 6.

Accidens non meretur nomen causæ in materialis.

553.

Pbr. quidem se habent tanquam dispositiones ac instrumenta quibus agens utitur ad producendum effectum (548.) sed instrumenta et dispositiones seu occasiones non habent veram rationem causæ (546.) jo accidens non meretur nomen causæ.

Propo 7.

Nulla virtus potest augeri et accidens separabile.

554.

Pbr. non videtur esse major ratio cur virtus possit augeri tanquam qualitas quam physica

Cl. Deus probabilius potest dare
aliquid ultra modum producendi
substantiam, quo dicit, quia ille modus generandi
secundum se proprius conceditur Mag.
quia ultra a melior est modus generandi
sic sola creatura a melior Magis
in ordine ad finem quod quo [illegible]
ille modus producendi substantiam
a sphaeralis a c. m. modus
generandi quadrate quia aliquidate est
melior et simile a sphaeralis
substantia in ordine ad finem effectus
a m. o. inferior circulus et mutus
c. m. et n. con.

Sed ea superaccidentalia an
obs. ac tam perfecta ac a effectus
quo dicit

pa: peniculus, mellusque a obs
ac tam perfectus quae a imago
prologus quo quo [illegible] Da tyrii sola
ebur produce effectus [illegible]
cum eos [illegible] quia
illius vero brocchus a profunda
agere nihil [illegible] a impressa
[illegible] ab ortu fuit impressum deo
a mili concurrente cum artifice
ad finem Ator. aliquando habet
agere [illegible] solis cum eae [illegible]
a omnes, aliquate.

Sed Lubica hydrocle ortus
[illegible] sed quo ortus
[illegible] producunt perfectius quam
deo [illegible] in [illegible]
[illegible] sed [illegible] quia a [illegible]
[illegible] ad [illegible] solis [illegible]
ad effectus. Ab aliquando sed tale
[illegible] quo Da tyrii in fle
[illegible] quo C. tyrii ea
[illegible] Ab in quo a tyrii
[illegible] ad quo C. tyrii ad quod
[illegible] producens perfectius
effectus. a

Ob. ille modus a perfectior quo
ad eorum finem a aliquot ex alio
modus a [illegible] generandi [illegible] aliquando
Ab non similes [illegible] ille modus

et a in aliquibus virtutes quo sunt illa a quo Mphysicae in alias et sane calor
quo est aliquid ignis cum sit ipse effectus ignis et virtus sit propria illa ratio sed
quia ignis habet vim calefaciendi et producendi calorem. Caeterum ex prior
aliquis vel hoc habet velit distinguere inter virtutes phy. et Metaphysicas
Ex. g. admittendo poa ea virtutem videndi ae physicam extra poa sentiendi
et Mphysicam ipse aliter, quippe videre tanquam sentire a, et sunt poa
[illegible] vegetativa dependenter ab organis operatur ita et poa sensitiva, nec deter-
minatur quod virtus visiva potest destrui v. auditiva [illegible] in contempi
gendum a in aliquibus adeo absolute poa videndi, licet organo destruso et ista
relativa capacitas ceset ab excessu, semper quantum dependet a organo,
licet loco v.g. organo tactus esset quoad illam partem poa relativa sentiendi.

Objectio 4

Accidens nequit producere substantiam

Obj. imprimis accidens non est virtus 5.5.4. nec est aliquid adequata p. 5.5.2. et inadequata p. 5.5.3. ergo accidens est.

Solutio 5.5.6.

Obj. virtus potest separari ergo est aliquid superveniens forte aut non. Ita est ergo est illud
est aeris sed est ab vade. Phy. m. Ergo in se ipse perdit virtus propagandi in corpo
virtus videndi in claudo virtus ambulandi et. ergo. Ad. quod est quod est ja restituta
Ad p. N. in et probatio m. sunt in in ingano et amente ipse quod structu aliquid
nec illa et voluntas quod ecco organo non destructa tunc liberaliter peding. et
phaeno cum perdit virtus exima et relativa et semper et absoluta N. ad 2.
les ar. dicit quod advenit et aliquid physicum et ut aliquis gradus Mphysicus N.
virtus ut et aliquid gradus Mphysicus [illegible] sed ea physica, quae
dem Mphysicae dividitur in varia persuasa, quas et virtutes, quae simul in una
collecta ipsi est physicae poenas substituit ut. ipse dicimus.

Sed 1. impossibile est calor in sensibilis in poit producere v. minimum dim
illa substantia nisi in agere ignis, sed calor iste divinus est conservatus.
Ex. in tali casu ad aliam vellem Deum v. p. ee concurrendum, qui solet supplere ad aliquid
Zdarum [illegible] defectus, magis Mphysicae in implicare stending esse in ee positione
ad aliquid adequata.

Inst 2. dea potest destruere substantiam ergo in producere. x p. quod plus requiratur
ad producendum quam destruendum a in producendo illa ille musca, qui in familiae
sterit. Ex. 2. Sed et hic ad ad aliquid velim concurring, quae erit ut ipse posto
si fuerit defectus in aliquibus quibusdam ad aliquid dispositis et [illegible]
calor intensissimus ponetur pia aliquidea quia aqua ipse humidae fluidum
[illegible] ipse Deus destruere substantiam quae.

Inst 3. exemplar ac idea item ad finalis habet vetus rem ad quod et aliquid
tanquam instrumentum. Ex. disparas est, ergo ratio ut exemplari habet, cur exemplatio
tale sit et aliquid uti ad ad finali dicendum est, ad in habet ratio in instrumento
cur effectus sit hic v. ille, sed tota ratio habet in applicante.

Inst 4. celeritas habet vim maximam quod effectus producendos ergo et instrumentum
si sit magni momenti in ratio massae cum [illegible] quam ob celeritatem multiplicata cum
massa lapis fulminis vim habet prorsus stupendam. Ex. quod idem vim maximi
habeat ad ea extrana expellenda v. ipsa virtutem ratio causando ad. N.
et celeritatem tanquam a principio productivo sed
[illegible]

Instat. ad Sepe abe— regis aliter est ipsens nisi quod virtutem quod illa virtus
[illegible] ee separabilis a ratio ut hac, ratio virtus diffundatur, sed absente magnete
[illegible] virtus mirabiles effectus sequetur. Ex. hinc objectio hu principia
jam abunde satisfactum fuisse de actione ministrans.

Inst. 6. in horto, planta in generat. a alis adest semen n trajn virtg. sarcatu
q. medte secutis adge ntam substantiam go ipsu ipsas n medte operat
q. sua poa substantiam, sed q instrumtu dey virtem e medte operativu
ex potig ipsa virtg medte tangit effectu. Cl. ad hanc objectionem Mas-
trg ex loto q. quem semen fit agens propale, quatenus spiritg illi
substitutes imit. voluerla substantiales e in medte ad generandam poam Orig
sumtum, sequitur ad hue quaerendum q. substantia poenat substantia, per igitg
experiente q. agens sole aliter n. fieat nisi modu agricola semen in
terra effundentis. qd licet in ex Naturicorum sentia superetas aptu-
mere, quatenus in matrice matris admittatur juxta anatomia tubi
falopiani q. modu ovarium cauiu extremitatibus matricis annectatu
ubi in fine tubu ovarium aliqd adest ad quo in quovis ovulo Jerolu
diligenti microscopio visibile est. jam semen in natu redigit ovulum
impinguat extenuat explicat, donec membrana satis extensa. Populu
eam in figura redigat, et supposita dein organi vace ad secretiones
posito sufficiente tem lis solet nempe semen dicitur dispositive et ipsu
agens positive sumtum quatenus ovulu e loco suo tuhit, evolat, extendere
conatur, in quo proprie generatio hominis v. alis sic dicitur q. vero fiat vire ac
nisu, co ipso virtem sem applicat agens, inde semen verum e semen dispo-
sitive sumtum et ipsualiter agens.

Inst. 7. jo eo ipso ie sud agens n proxime sed tm medte sumtit, aiudeq
medte disponent, ponatis ultima dispsem, in qua positive existit
ipsa generatio. V. V. legam. nam ista aiudea physica agea sentagen
bis aiudea adeo ipsi agenti intrinseca, sequitur sinit aiudea pr ipsal
ce agentia ita et virtg q. aiudea. dein transeat, q. aiudeq virtg
mediantibus ipsa agens, sanes aiudens tm jmovet o substantia,
et ipsu agens. Mingit medte effectu substantiam. E. g. ponatur ligni
humidu et ignis, jam ignis ex forte suo dispe. aliud humorem, ipsa vero
virtg ignis substantiales producit in in ligno igne substantiam, inde poet in
Ti. D. aiudea sumunt medte ad alia aiudea C. ed poa substantiam pdu-
cendu N.

Inst. 8. instrumtu fabri nempe malleus e arte mediat jm ipse faber,
quasi virtg. q. virtg n. e medte operativa. Ex D. Ato. et is potuit effectu
substantiales N. aiudenfales C. ille usu dignu foret admittere malleu,
poe aliqd substantialiter generare.

Inst. 9. q. aiudens n poet producere substantia, ratio jmjusta foret, qa et aliqd
inpe. q. jm substantia, ad hoc ratio nihil zbat p. Ter m. n obstu e imp.
fertig aliqua illecitae spiritualis et non est illa producere, item q. e
inferiorig toto hoe et in illu restituit, go a pari. Ex D. M. et hoc
e solae ratio V. in C. nam aiudea sunt tm dispos. l. 5 4 6. l. v. ipsa virtg
e aliqd inseparabile n aiudens physicu l. 5 5 5. l. go ex qlia phe jam poti
aiudea n. e ex aqurig effectig tangim a ea dependet. A. porro si jpsitatis
N. negari poterit in actualis positatibus q. v. obstu v. g. sm ea
lopales, et aiudens tangim virtg et tota ratio agendi juxta adversarios
sinit esse ea e tota ratio agendi.

Inst. 10. poa e splitas l. 1 7 8. l. splitas e aiudens, et virtg e poa go et virtg
e aiudens. Ex ibi poa sum p. aliqua splite p. qua poa sed virtg substan-
alis agit et resistit stario et alis poa e calor in igne,

Sed Deus potuit dare aiudens
tanti virtutis go Deus
potuit dare aiudens virtu-
tem jmmutandi alchaeles go Deus
potuit q. nunc existat
n quid alis C.

Sed ignis n potuit aliud agnd nisi
n calidus, go calor producit.
Ex n cons nd v. hoi tm pro
bat q. calor sit aliqd adeqa
tum n tad caa.

Sed Josua n. st necesse se fine
aiudens go ex generi
generi Leptlsa. Ex n C.
q. n. sit generi fine aiudens tangim
generis n tuta ratio C.

Sed Josua Ex quidnt Josua
in passo vade in ordo, go Ad
dejuvari et aiudens tangim in dans
pcors Josua n. Ad textus
proprietates et vires in ordine ad passu
remotu quam ad primum go C.
Ex nap. a Josua n. Ad textus
vires in ordine ad producendum
effectus quod Josua n. quaerad
modu et interiorem C.

Sed aiudens n. sit de se producere
aiudens tangim passatu quod sit
Ex a tam passatu quod actu
quod sit n. quod interiorem
Ad. ulto n. posset aiudens producere
Josua q. imperfectu n. posset
producere sit perfectu et hoc go
sm quod sit operare in Deo
sed quia n. imperfectu hoc go
Ex D. n. si sit imperfectu Deus
gemus ut aiudens regatur Josua
C. si sit tm imperfectus Deum
gemum N.

Sed quare et se sed vasa
pod go. Ex D. a. tamen
et sit subordinata Cele et
d. sed sondo, n. non esta sit
dicti gloriari, sine tangim
origo quaerad et vocatu
non et a tangim trajs pro
dicti et vocatu aia. C.

frigus in aqua quæ potest separari et tolli utrique potuit

Thesis 70.

Non Datur potentia obedientialis gloriosa ad aliquotina.

Definitio.

§ 557.

Potentia obedientialis illigitur est idem a potentia naturali inchoata et perficiendam creatura ad aliquid supernaturale producendum et recipiendum quæ tamen virtute naturali exire in actum sine adjutorio speciali Dei id est secundum ordinatio divina sed extraordinaria, sic ictus habet potentiam inchoata obedientiam ad visionem beatificam quatenus lumine gloriæ adeat aspectu fit videre Deum

Hypothesis

§ 558.

Ut aliqua creatura habeat potentiam obedientiam requiritur duas conditiones primo: si effectus supernaturalis adjutorio a causa creata producendus sit ejusdem speciei cum effectu aliàs a causa naturali producendo ut visio producta per miraculum quoad ejusdem speciei ac visio naturaliter producta a causa naturali ne unquam omnino. 2. Si effectus supernaturalis in secundo sumptus habet aliquid quod a causa naturali poterit produci vel saltem illiquid muneris sit, et secundum aliquam potentiam exigat et potentiam effectus producti a causa naturali ut E.g. visio beata, quia vitalis est et cognoscitiva unde illi aptata a causa naturali ut E.g. visio beata, quia vitalis est et cognoscitiva unde illi aptata potens cognoscere et vitaliter operari habet potentiam inchoata ad illam visionem.

Definitio 2.

§ 559.

Duplex est potentia obedientialis activa et passiva. activa est si dicat effectum tam supernaturalem producere E.g. visionem miraculose coram repetere. passiva est, si aliquid recipere dicatur, recipit quod sine adjutorio speciali ipsi creaturæ non deficit, et sibi infundantur virtutes fidei spei et charitatis non ex has dotes aeglitis supernaturales virtutes naturaliter obtinere nequeunt.

Propositio 1.

Datur potentia obedientialis activa ad quosdam effectus supernaturales

§ 560.

Probatur 1. datur visio beata miraculosa multa a. Sanctis patriarchis sunt sed hæc effectus sunt supernaturales §. 402. et a creatura producuntur ergo datur potentia obedientialis activa.

Probatur 2. ubiquando in effectu aliquo supernaturali datur aliqua potentialitas quæ non fit potentia illi effectui datur potentia obedientialis §. 559. sed in effectu supernaturali E.g. visione beata datur aliqua potentialitas, quæ solet produci a principio naturali ergo. Probatur minor lumine gloriæ datur vitalitas ad vitalitatem petit actum a principio sui productivo, ergo. Probatur minor non procedit hæc vitalitas a lumine gloriæ ut potest quia vitalitas non est ejusdem abilis

Propositio 2.

Datur non potentia obedientialis passiva ad quosdam effectus.

§ 561.

Probatur. tam illi qui in voluntate recipiunt aliquas potentias supernaturales et sunt quædam et habitus infusi fides charitas spes ut est de fide, ergo ipsi illigitur potentia obedientialem passivam §. 548.

Animadversio

§ 562.

Sunt qui hic communi scholastica litem movent, nempe jesuita, qui pertendunt dari potentiam hanc obedientiam quo non adest specialis repugnantia, nempe ubi adest ancilla inter effectum et potentiam. Sic lapides non potest ad videndum elevari divinum, quia petit propriæ potentiam insertum vitale a quo producatur illuminatio, sic et admittunt ignem non potest elevari ad producendam aquam et aestra item calorem non potest producere frigus. Sed hoc utique manifeste est in terminis tuendum, ex ipso enim non est obedientia potentia, si in aliquibus inveniatur repugnantia, unde devolutus tandem thesis in hac, an creatura potest elevari ad videndum id affirmat P. Majer jesuita, reliquæ scholæ negant.

Defio

§ 63.

creare é aliqd producere ex nihilo sui et soli ex quo aliàs posset produci, producere vero semp supponit subtū, in quo actio productiva versatur.

Hypothesis

§ 64.

Nihil pt communicari creatura p̄ Deo spiritū ipsig ꝓ galiū dos et p̄ ab oiali distinguitur. Lit, ꝓbabing nulla invenitur spectare poé creatura, nulla oi: ipoam, ó̄ssecialia ~~communicabilia~~

Propoó 3.

Non pt virtg creandi communicari creatura.

§ 65.

Pbr: p̄ é soli Deo spiritū n pt communicari creatura p. § 64, sed virtg creandi é soli Deo spiria cum nulla habeng creatura ex nihilo produxerit aliqd gò. Q. creare oia in omni, cujus virtg venit soli ó̄ipoó c. in pticulari hoc é illū effectū ex suppóe Dei, negat, n pt ostendi repugnaa cur n ó̄es effectg poét creare creatura, si unū effectū illem poét producere gò. Pbr tm, n é n q̄ major difficultas ex pte virtutis qm ex pte ed si gò. Pbr 1. pars. in tantum virtg é et intensa in quantū in uno passo inveniet majorē resistēā qm in alio, sic n possem sollem tam facile creatū ponere qm plures, gò dstr major resistēā in passo, gò dbt ꝓbari p̄ hoc passi et n hoc virtutis creativā et poét creare infinitas creaturas. Pbr gò 2. pars: passū semp é nihil uniforme et homogeneū nihil, sed in uno minus n dstr major resistēā qm in alio.

Solvuntr objectiones

§ 66.

Ob 1 pta: ipóem tota supnaālitas venit à lumine gloriæ gò illg n pt ipóam in hoata activā ad effectū supnaāle. Pbr. cóa. tota nostra ró supaātr in illā pbāe de lumine gloriæ gò si ibi n dstr activa poa ad multē effectū ilis, poa activa debit admitti. Pbr tm, si n ad supnaālitēm in illg activē surreret, tunc isle effectg n é supnaālis quoad substaā, sicut visio reddita coeco n é supnaālis quoad substaā, gò a alio creato procedit, p. 44. Q. N. 10. et pariter ꝓbatur ds: ipas é: gò illud é supnaāle quoad substaā, sine quo simpliciter effectg haberi n pt et nec habeng supnaāles dstr ad simpliciter operandū p. § 5. 4. 2. sed sic lumine gloriæ effectg ne ipse visio Dei simpliciter haberi n pt, gò é supnaālis quoad substaā, dum extra visio sallem simpliciter pt haberi absq miraculo. Prot 1. visio redupliative reddita coeco n simpliciter sine speciali auxilio ne quidem haberi, gò é supnaālis quoad substaā. Q. N. coā, nā ex ipso é supnaālis quoad modū, nempe visig simpliciter pt haberi cum surtsū ordinario, licet à illis visio nempe tali modo ut coeco restituatr.

Prot 2. effectg sequitr eā debiliorem gò illis visio é naālis. Pbr tm. dem similia evidens et altera pbātio sc. illem causat, tunc sclio erit pbātis gò Q. D. tm. si é in lumine gloriæ ipsi adjuvatr illg.

Prot 3. aliqd simpliciter supnaāle n pt haberi in aliquo naāli tanqm effectg in naāli gò cum visio beata sit simpliciter supnaālis n pt haberi simpliciter supnaāliter in creato. Q. D. 1. si sit illa simpliciter naāle ut prosequ multū gradū ꝓbeat pro ipse ne hoata respondente c. Lessi. jam nego cum visio beata sit vitalis et pariter in illo ꝓ vitaliter tendente sufficiens ꝓportio.

Prot 4. v. illa ar vitalitas é naālis v supnaālis nostrū pt dici gò. Pbr. m. n ipsū, aliàs lumen gloriæ n é simpliciter supnaāle n 2dū gò illa vitalitas ex naā vitaālis illius proveniret. Q. D. sub distinctione, gò in quantum é vitalis visio é naālis, in quantū vero nec ipsa visio et pe sequens nec ipsa vitalitas pt haberi sine ~~nempe~~ lumine gloriæ, sane ~~in~~ vitalitas ipsa pt dici supnaālis, et ob hanc naā ~~dicit~~ ar visio beata supnaālis quoad substaā.

Sbs etra 3. ut huiusmodi ñ ē major ratio de una substantialiter qm de alia, sed juxta principium j. ipsis pt elevari ad aliqd substantiale qd ex ad oē ab d. m. si adsit ergo prog inchoata. Semus pt. cum ám aliq sbsta prog in tota ad hoc, qd ē ipsa vitalitas, quę vitalitas ut sic ñ potest aliud principium nisi vitale, at nulla ē in nihilo formalitas quę potest principium à primo principio crearo.

Inst. Predicatum vitalitis pertinet ad effectum substantialem, qd ñ predicatum creature ad creandum. Ex dispas ē, qd creati deus idem ac primum ex nihilo qd ex data priori responsione jam pt dispas.

Thesis 26.

Totum rte distinguitur à partibus illud totum constituentibus, sed datur 3 hia substitas. 568.

Animadversio.

Frequentissima lis ē inter doctistas et aliquas scholas an totum distinguatur à partibus. Jan in Ore ex mta et forma substantiali composito detur tertia entitas, an dem ex Ore et mta iterum alia tertia entitas admittatur. verbo ubi unus materiam et forma tē mta ipsos, tunc illud totum ex illis duobus constitutum rte distinguitur doctiste a partibus hac tota cmatibus. Doctg tutatur per etra quod in partem sententiam inclinabo. ad interim qd strictę sentea multas difficultates patitur in annexione sententiarum Scoti, quę discipulis ñ adeo aperte explicari possunt, inde facilioripem sentia tramite in affirm: sentea opero. quatg qd quaestionis ē, an dū mta infoat, aut quevis forma infoat mta, hoc ex hac infoac constitutg et quasi resultans sit aliqd distinctum à Ore et mta et forma. qd si hic solum agitur de toto sc. hoc ad alia composita facile applicatis eius hujus thesis difficultes.

Defio 1.

Totum ē qd constat ex partibus partes sunt quę constituunt totum.

Defio 2.

Tota physica ē qd constat ex partibus physicis mta et forma, totum Metaphysicum qd constat ex substantia et prescindendo et tal integrale, totum integrale qd habet partes, quarum quevis praestantiorem non ac totum et in cumulo spiritus Dei cumulg ē lapis pars ē ac lapis. tota aqua ē aqua et qualibet pars ē aqua. totum qd accidens qd fit ex Deo et forma accidentali et mutuus cum albedine facit totum qd denominatur album. ex quo patet qd dicit partes Metaphysicae physicae integrales praecidens ne unque quę tria tota constituunt. Defio 3.

Deus definitur physice aliqua substantia ex Ore et mta constituta Metaphysice actualis. 569.

Defio 4.

Nihilum ē, cujus pter solum nomen nulla ē notio, si en ēt aliqua notio, eo ipso aliqd ēt. 570.

Defio 5.

Aliud ē nihilum sui et aliud nihilum Dei, et aliud nihilum sui et Dei. nihilum sui et Dei ē, qd negat in se, negat in alio Deo stinebatur, ut creata, spiritualia Deus sc. mta ima, ata, angelg, ex nihilo sui ex aliquo subjecti ē, qd antea in se ē et stinebatur tn virtualiter in Deo, ex quo dem educendum erit, sic quevis forma mtalis ē ex aliquo Deo et ex nihilo sui. unde illa quę educuntur generantur, producuntur, sunt ex nihilo sui et ex aliquo Dei, pariter si corrumpuntur abeunt in nihilum sui in aliqd tn Dei, quatenus formis preservatis Dei remanet. illa vero quę creantur sunt ex nihilo sui et Dei prout ē ex nihilo creantur, inde à corporia quę creantur sunt ex nihilo sui et Dei prout ē ex nihilo creantur, inde à cor.

interpretatur, sed iterum amittitur, et fit annihilatio sui, quia abit in nihilum sui et Substantiae.

Definitio 6.

574.

Si generatio illegitima sive aliquid de novo producitur ex nihilo sui et aliquo Substantiae et corruptio sive idem, per eam est illa ratio Substantialis sive producitur Substantia, corruptio Substantialis, sive corrumpitur Substantia, sufficit, quod tempore aliquo novum quod non aderat in ordine generationis et adest adest.

Lemma 1.

Dantur generationes et corruptiones Substantiales.

575.

Probabitur in physica, tum generatio Substantialis est illa, quae terminatur generationis et Substantiae, iam vero cum Substantia sit perpetua non sint ac aeterna primumque terra viciissitudo, mors et vita hanc ~~[illegible]~~ item nobis incertum manifestat, ne ab vero dicere ausit haec Substantia esse accidens et non Substantia merito infero dantur certe ex physica dari generationes et corruptiones Substantiales.

~~Hypothesis Lemma 2.~~

Quotiescumque totum aliquid Substantiale generatur vel corrumpitur debet produci vel corrumpi Substantia.

576.

Probatur: dum enim aliquid de novo producitur vel est Substantia vel accidens, cum ens immediate dividatur in Substantiam et accidens, si non est accidens ex hypothesi productionis Substantialis, ergo est Substantia, quod ideo mentitur ex definitione (574) Lemma 2.

Ita unitas Christi est duas unitates tanquam relationes superadditas.

577.

Probatur: et quidem ipsaemet unitates quibus relationes agentis liberatibus absolutis differre probatum sunt (534) ibique patebit objectio quae de hac fortasse solet, ita vero id in ratione fusius probabitur, hic tanquam Lemma ponitur.

Lemma 3.

Mater prima et ratio creantur, Christus producitur.

578.

Haec probabitur in physica inde hic quod Lemma supponi debet. brevitatis capite sequens hypothesis: ratio a Deo creatur, si Christus in utero materno fuerit nihil dispositum, cum ita stat mater prima et ratio Christi tragica ipsius illius et Christi restituentibus. jam diximus mater prima creari utpote cum sit totum primum ex quo oria alia Ora educuntur, ita vero Christus educitur a agente extrinseco, ita eidem ipsum Christum aliquid totum producitur, quod totum respectu horis et altera pars seu pars ratio, dicitur hoc Christum quasi similem matri 2da ratio et Christum cum unione vocantur totum syncathegorematicum ex recepto usu, stia vero entitas seu hoc dicitur totum categorematicum.

Propositio 1.

Totum hoc est Substantia vere producta non creata et idem per generationem Substantiam.

579.

Probatur: hunc hoc est Substantia vere producta et genita, si fiat ex nihilo sui et aliquo Substantiae (573) si quidem assignari Substantia ex qua fit nempe mater et si ipso perveniatur ad hunc quem sufficit nempe cadaver (576 ut) si non ita (si non hac oria quae expectam poterit assignari quam hac generatio est Substantialis, est ex omnium sententia, nemo enim dicet, quod hoc generatur quod non sit nova Substantia quae existens (571)

Propositio 2.

Ita et Christus sunt ipse hoc.

580.

Probatur: inter quae versantur stratificatio illa non possunt esse unum et idem, sed debent esse inter se distincta. sed inter nam et Christum dantur stratificatio, ergo ita et Christus (Probatur n. totum est productum (579) ita non est producta, Christus vero non est totum sed pars totius (584) ergo ita et Christus.

Propoo 3.

Ná O et unio ñ sunt idem hoo

583.

Pbr. Ná et O ñ sunt hoo (580) go nec si aliquat unio. Pbr cóa. unio é tm nexus et relaó (577) g ñ é substaá. Sbeuno, sed dum hoo generatur generatur substaá (579) go inter eniem sbet adhuc aliqd aliud dari.

Propoo 4.

Datur 3tia entitas ptibg superadita seu totū cathegorematicū.

582.

Pbr 1. hoo é aliqd compositum (579) Atqdem substaále (579) ñ tm é ipsa áá et O (580) nec áá O et unio (583) go sunt pertia illa entitas ptibg superadita.

Pbr 2. siū caá é principiū influens in aliud náá entitative diversū, ái initial influit in seipsū go sbet ee aliqua alia entitas sed nulla alia é assignabilis qm illa substitig go. Sy. id verū ee de caá efficiente et finali ñ de caúsis materiis. sta caá et lic é tlis, go et caá in ptiqlari hac defio sveniri sbet, sicut defio hóis ut lic é aál raále quivis in ptiqlari é aál raále. Respondent adv ñ ee tale go sha smenem antiquitem sbetunt negare 4 caátū genera, qbus illud enervare principiū dare ráem sufficientem in áá et Dre ur hoo existat. nec dicas ñ poé dici in qo gie caá á et O sshituant totū ñ pt cáo dici, qd dicat in gie caá material, cum áá ñ sit maá totius, nec in gie caá formalis, cum qá ñ informet totū, sed informando pótem sshituat totū, nec in gie caá efficientis, cum caá efficiens sit caá externa. Respondet éa, qd v. totum sunt categorematicū, de tbeant tangm náá partius sstum qd informet humanitas totius, ex quo pein totum tangm effatq sequitur v pót dici qd in gie caá efficientis producant totum, sbeat ám qui caá efficiens interna, qtatenq produceret effatū q actioem quamdam imanentem in ipso sstoo recepta, et sicut caá, náále distinxing in in- et exsecan (4 ptiq) (4 ptiq) ita et hic à sbetistis in gie caá efficientis in specie causaré poé dici.

Propoo 5.

Hoc entitas é essealiter dependens à ptibg et inseparabilis.

585.

Illud é inseparabile qd é essená constitutiva (50) sed áá et O é ipsa tlis essená (572) go.

Propoo 6.

Datur tm distio realis proportionalis inter totū categorematicū et syncategorematicū.

584.

Pbr. distio proportionalis sumitur ab aliqua similitudine (584) ái datur similitudo inter ptes ad totū cum alio producente 2 distincto respectu cum quavis áá efficiente go. Pbr m. ex utrāq pte datur vere productio physica utraqs sbet yetá ráem. áá (585) go sicut caá efficiens influit in aliud, et hoc aliud é alia producta res, ita pariter stinget in toto.

Propoo 7.

Etiam totū Mphysicū é distinctū à ptibg Mphysicis saltē ~~[illegible]~~ fr.

585.

Pbr. ptes Mphysicae sunt valitas vocalitas haecceitas visibilitas et cetera ejusdem et totū é aál raále, ái inter aál raále ac aálitem et raálitem datur distinctio et náo causabilis saltem Mphysica go. Pbr. aál raále é aliqd mens ses gradus aálitas é tm sceptq ung gradus illud é tangm secretū aálitas é ipsa sola secreti go sicut secretū dicit duo stá ñ aálitas dicit aliqd aliud qm ágat et raálitas aliqd aliud qm raále. Pbr cóa. sicut ea totū physicū é illud secretū ex Dre et áá, ita ñ totū Mphysicū é illud secretū ex pualitatibg. go sicut secretū physicū distinguitur stá et secretū Mphysicū. Pbr 2. pars. hac tm datur distio realis, ái diversitas in sceptibg ejusdem rei inter ptes inseparables Mphysicas ni aliter se haberent, ptes essg Mphysicae go.

Scholion. Sunt in aliqui qui ipsum aal rationale ~~abs~~ ab hac distinguunt, eo qd aal hic
genus, et rationale differentia, hoc vero sit species, sequenter in arbore Porrij distinctos
gradus efficiat. ego porro qd ja judicata, logica lin sit ge illius, ~~&~~ admittenda ~~&~~ nova
distinctionem nisi diversos gradus Metaphysicos distinctionem a phis rei fundet. hoc autem
non habet diversum gradum Metaphysicum ab aali rationali. hinc aal non habet in reseto sicut
nec rationale, sed utrumque in abstracto residerari, et hunc pt dici qd hoc ab illis dis-
tinguatur fr.

587.

Scholion. Quod ta plures insignes scholista qui totum Metaphysicum a phis Metaphysicis
non distinguunt, cum Metaphysica ~~quantum~~ rationem rationis, sed sint tm aliqua spe-
cies gradum, ge qua speciem totum physicum categorematicum erigo ignorum explicare
olenq. sicut E. g. ignota nata jmta tm ge gradus Metaphysicos ad an transmg.

Propoo 4.

Etiam totum ge auidens videtur a phis ~~&~~ distinguendum ~~&~~

588.

Obr. album E. g. ~~&~~ reseto ex albedine et muro, sno lans essentialiter Abtum et foam, jo ge
neptum adequatum distinctum a Abto et foam. Assumo phes nempe murus et albedo
sunt physica et segnter res a ~~&~~ separabiles, jo illud totum physicum resultans
~~&~~ distinctum et hanc pt id ex effatissima analogia ad totum physicum esse
quippe albedo ~~&~~ rectum aam formales, murus vero Abtum ~~&~~ habens instar naa, jo si-
cut ex naa et foa resultat totum aliq vere proportionaliter distinctum, ita
et album erit effectum vere ~~&~~ jpsum totaliter distinctum. Obr. aa. in reseto Abstaali
non Abto foa caaliter in naa et naa in foa existent, sed non in totum, jo a parte non totum
albedo in muro et murus in albedine sed est in ipsum reseto tanqm effectum
caaliter existent, nec video sufficiente ratiem, per quam reseto V. g. Abstaale
magis distinguatur qm altera empe qm reseto auidentale, inde licet ita
minuen fere scholistarum reseta auidentalia distinguit ab abstractis probo in
de eadem possible dici, hoc quia effectum eximitur reseto Abstaale ~~&~~ distinctum
a phis.

Propoo ~~prima~~ 9.

totum ~~&~~ effectum jmarium phis simul sumptarum ad separatim
sumptarum ~~&~~ effectum 2darium.

589.

Definitio.

Effectum alium ~~&~~ jmarium alium 2darium, jmarium ~~&~~ qui statim illicitum qm primum illicitum
aa, seu qui statim ge ipsa omnimoda actione in formam aut influxum ~~&~~ depedit 2darium
~~&~~ ille qui ex supposito jmarium aa adjuticatur. Et foa albedinis effectum jmarium
nam, 2darium ~~&~~ facere album, quantitatis effectum jmarium ~~&~~ exigere impenetrabilitatem
chalis vero impenetrabilitas et extensio sunt effectum 2darium, sic recepto ~~&~~ effectum
jmarium naa respectu foa, et illud totum reseto seu suppositum ~~&~~ effectum 2darium, sic aa
effectum jmarium ~~&~~ informare, ~~&~~ totum vero ~~&~~ effectum 2darium. cum vero Ce et aa uni-
tim sumuntur, totum erit effectum jmarium phis simul sumptarum.

590.

Obr: cum phes simul sumuntur aeatres et indispensabiliter ita resultant totum
et aliqd ab nec totum precedere nec regi potest, extra si phes separatim sumuntur, tunc
illicitum pt caalipas ejusque phis foa nempe in naa et naa in foa, jo regum jtium
separatarum totum erit effectum 2darium.

591.

Scholion. magna lis aliis in scholis instituitur, utrum effectum jmarium in Dtam
~~&~~ distinguatur; sunt in multi scholista, qui id negant, nec volunt, qd informatio E. g.
sit effectum ~~&~~ distinctum a ipsa foa, sed dicunt informationem nihil ~~&~~ aliud, qm ipsam foam
omnimoda, ut hic statuit Aperte Mastrij, qui evincit qd nihil quicunqs demum

quorum effectus, si vero effectus sit, sit res distinctus, si fuerit causa physica, et effectus in
fuerit physicus, sicut dum separabilis sit v. g. stans en ad huc, stans ante exigit
specialem distinctionem realis proportionalis, sicut in divinis inter Patrem et filium,
et denominationem inter ipsam notionem causae et effectus, quatenus ipsa definit causa et
causati diversa, seu exprimit. Propono jo.

Totum integrale non distinguitur a partibus simul sumptis

592.

Probo: Ens quod non distinguitur totius physicum non pugnant pro toto integrali; jo non est ad
mitti effectus distinctus tangit totius a partibus. patet sequens ia ~~quia~~ ens esse e sine
rae sufficiente. Probo Ten. j. non est apposita Hospaale ad ex actu et potentia. nempe
cum ens tangit non est bene apposita ut lapis. et ad lapidem pertinet ut determinans
non est satis sufficiens ut lapis et determinetur a b, et non lapis b determinetur ut.
inde 2do. non est assignari ad quod genus causae revocari debeat, non ad genus causae materia
cum materialiter mata a forma non sit separabilis ut diximus. Sicut nec ad genus causae formalis
id dixim.

593.

Cor: inde totum integrale non est effectus, nec potest se habere ex quibus tanquam quibus,
illa vero denominationes numeri et cum denominatio pertinet illum attributa cum aliqua
analogia ad totum.

Solvuntur Objectiones.

Obj j. quod totum non potest distingui a partibus simul sumptis v. gr. esse effectus immatri
v. 2 datis. probo primum nam effectus immaterialis est, et indistinctus. quia obs si ens effectus
immaterialis est distinctus, fuit et separabilis v. balte ut esset separabilis sine
lua causa, ai implicat ut esse sine influxu. non 2dum, ja ois effectus 2 datis
est impediri, sequenter potest dari Ci vi ja est unita et tu non est too. Dicitur quod
effectus immaterialis ad probandum Dio. nisi habeat unionem specialem sibi illam habet
unde argumentum procederet, si non adest specialis unio in merito v toto respectu istium
sponsalium lex obtinet foro.

Obj 2. Si totum Metaphysicum non distinguitur a partibus, dum hoc totum Metaphysicum
dicitur identificari toti physico lex 3tia entitati physicae ai non potest dici jo.
Probo m. si totum Metaphysicum identificatur toti physico tunc adhuc fr dicitur dis
tinguitur a toto physico ai hoc non jo. probo m. totum Metaphysicum est definitum et
Metaphysicum est defio, ai definitum non potest fr distinguitur a definito, dum non ad
mittit diversi respectus, ~~non est hoc~~ convertibilitas inter totum Metaphysicum et physi
cum impedit, quia v nulla distinctio nisi ipsum potest admitti; cum ideo aalitas
et realitas fr ex mata rei distinguuntur, ja aalitas et raalitas convertibiliter dici non possunt. Ad
m. et probatio m. ad priorem dico, quod definitio
et definitum Metaphysicum et physicum ad huc habent diversas entitates, cum
de Metaphysicum non est physicum neque physicum sit Metaphysicum, si vero est quod defi
Metaphysica et physica mihi aliud significatum non explicant quam haec, neque ipsa
quod si hanc definitionem facio too est constitutum ex Ente et aa non dicatur mihi
aliam entitatem si physicae illum scindere quin tum Metaphysicae denomino
aal raale illegendo gradus Metaphysicos, simul significatos. sic E.f. tedem
tangin signum ~~vinis~~ venabilis quia vino potest constitui et valet quasi vere
Pam summe non aestimatem, entitative non est ipsum vinum venabile
Obj 3. non potest explicari sistema realitatum stante 3tia entitate. plus
en sine fine Deus et admittit quod Probo. 3tia en entitas haberet aliam
distinctam a toto synategorematico 2 segatur genus et distinctam distinctam, sicut alias proprietates virtutes modos et non haberet habere,
aliam realitatem aalitatem illum voluntatem caeteras ipsas propriet

speterent, cum verũ sit dicere totũ hoc illigit vult ratiocinatr, ex quo
jam hic quari potest, an totũ est materiale quod est in toto an materialitas
totius est materiale distincta à materiale potis esse ? et pariter explicari
non potest, quod illecitio volitio ratiocinatio non sit materiale, cum à materiale totũ
ab illicito volitate et dicunt et voleti vitate materiali totũ procederent.
Z. non potest explicari in ipsa 3tia entitas sit spiritualis v materiale? Sane
aa est totũ agens quia 3tia entitas est potiũ spiritualis, est
non materiale, ja tertia entitas tota è producta, nihil ain spirituale producit
sed creatur, consequenter entitative est tota materiale. 3tio. quari potest ubi
dicit Mysterium, quidem, cum pariter totũ hoc sit v album v niger, sic et
ex quo quantitas deberent adeo una pro Ente altera pro toto, tum aliqua
totũ et penetrabile. v. deberent admitti pro materiales virtutes radices
sentiendi videndi ratiocinandi tangim propria productiva similis actuũ ma-
terialiũ, cum tri propriũ oris notus sit tota aa. 5. oes pro organica pers:
dentes tum in fibris externis, tum in musculis ad motũ capacibus deberent
subjectari in Ore, cum non organa sint in Ora, ja iterũ alia pro visiva deberet
dari in toto, ja, sicut ob eandem ratiem qua totus hoc ratiocinatr, admittit
duplex materialitas, ita etiam duplex pro visiva, auditiva gustativa.
Ante respondem candide fatemur nos tales non esse, qui difficultates
habere sublato oi quibus omnino solvamus, sed exspectamus illũ qui
stante 3tia entitate petitis nostris ad amussim satisfaciat.
inde et ad j. N. 2n. et sequentibus nostrũ systema declaramus. Sicut
hoc est physice considerari se aa et Ente 3tia entitate ita et Metaphysice
et gradus oes viventis materialis aalitis et quia gradus simul
sumpti constituunt 3tia entitate Metaphysicam, quia sem è inentificata
cum toto physico, quilibet vero gradus resultat ex sua pte propria
in totũ Metaphysicum sicut aa et Ente influit in totũ physicum seu 3entitate.
porro istud totũ Metaphysicum semisive ex gradibus heterogeneis stat
nempe ex illis potentijs tum spiritualibus ex aa tum Corporeis ex Ore
resultantibus. non tri qui sint entitative v spirituales v Corporei, sed
tum denominative, et sicuti tangim entitatula Metaphysica è alicuius
gradus aplere juvans totũ Metaphysicum, cum servarent eiusmodi organis
suas denominaes à Mentis à quibus resultarent. Sic materialitas
ex aa tangim pte resultat in totũ Metaphysicum. ex corpore vero
resultant pro organica sed à Mentis quibus insunt denominantur.
fluunt pariter in 3tia entitate Metaphysica et idcirco pbam D.
nisi syncretes et alia gradus Metaphysicum ex toto sunt categorematico
resultarent in totũ categorematicum C. Leges N. hinc non requirit
alia materialitas, ja materialitas potis esse fluit ex aa in totũ,
illudque semper estituere pergit. ad 2du ch. qd 3tia entitas physica sit
sit materiale, entitative sit spiritualis, potius et potius materiale, qd vero simpliciter
tum materiale vocetur, tale è: ja effectus sequitur potiorem debilem, si altera causa im-
pediat actiones sua naturalis, quod C varie impedit ut aa non ita Mentiliter operetur,
ac operari posset, si esset a Ore soluta. ad pbam vero dico, qd 3tia entitas
simpliciter sit producta et dicere, producta nempe ja sequitur potiorem debilem.
aa vero non è fortiũ agens, ja impeditur à Ore, regi aliter modo potest nisi

dependenter a Dre agere. ad 2tiu. quantitem dicimus esse Abtu quoquo
accidentiu, quantem vero intrinsece dicimus 3tia entitati syncategorematice
ita vero categorematice, nec aliter totu quantum dicimus ipsiq quantitem
Oris, nempe de nominative, unde p duas quantitates et sed una objectata
in 3tia entitate Oris debet admitti. hinc falsa e hac propos, tatq hoc ut
habens C et aa e quantq, sed tantu ut habens C e hoc quantq. unde ad
primu dico: alterutrinque nigrednu objectati in quantitate Oris, totu vero operat
tati cum pritq, uppote n habens propria quantitem. cis am Ipsetak ma-
ialis e de se repertabilis saltem quantitative. ad 2tu. utiq admittimus
in hac systemate aalitu raalitem laterosq quasi totius e in toto, qua-
lesq raalitas aa eo modo in totu Mtphysicu e bullulae, pro aa in tertia
entitem sinus emanat, diuntrque propria Mtphysica quasi mad pro sive
in sive organica, quae pro dim influunt ad 3tiam entitem Mtphysicu sti-
tuendam, operates vero eliciunt tum p aal, tum p proas spirituales et
materiales; ita et ista pro h habent ut quo Mtphysicu aa et quo physicu et hoc
aalis physicu. ad 3tu. et inde negi duplex aalitas neq duplex raalitas
debet admitti, sicut nec duplex C nec duplex aa unum una ad constituendu
totum syncategorematicu altera ad categorematicu, et sicut aa pp integri
influit in totu categorematicu ita foalitates in totu Mtphysicu
inde ad 5tu pet dispos, p dim in ente semper in ore interim 5tia
entitas categorematica nobis e ignota et ilq tm nosci p lit alqi, sicut proa
visiva e in pte nempe in oculo, sensitiva in papillis, focum me-
diva in oculis, ad entite Mtphysicu constituendam emanant.
Dices ad primu distinctem. justa ces ilq et voluntas e in aa cum et aa
illigad et velit, qo qa totq hoc p illigit, alq ilq debet ce in toto et tamen alia
pariter raalitas, pugis ilq illativitas et volentas voluntivitas, poterit
vocari. Sed tm. physice C. Mtphysice Abt. ita tn ut sic pariter ilq in cona-
net in toto et in ipso e bullulae C. sensit. qa cn toto Mtphysicu e inten-
sificatu cum toto physico et ista foalitas e manent in toto Mtphysicus
sed tendu e n ipsu illtu ce taliter in toto, et totu abiltu aa, sed intq
ire vocari et denominari illigens.
Instis. qo si raalitas et alia foalitas resultat in toto, jam perit raalitas
perente toto. Sed D. Sl. id e totu n amplius illigit et ita sat e manase
prior foalitas C. et separatu Abt. ita ut deinde foat statq objectiq
C. physicq, qui statq proprie arguit distinctem realem N. dum cn totu perit
illa foalitas n amplius emanat in totum, mutatq am statq, sicut dum
in statu objectivo talitas n e negi it= negi raalis. sic a pari n amplius
influit in totu aa nec se ilqu, nec voluntem, nec discursu et.
Instis. qo eadem foalitas ce in Mtbis tu distinctis C. J. raalitas
ilq voluntas in tertia entitate et in aa. Sed C. Sl. e in Mtbis tu distinctis
duentibq tn e realem dependea C n habentibq e realem dependea
caeterum hae distio realis e solu proportionalis, quae licet dicat inter aliqua
realem distinctiem tn pd stare maxima coenicatia in ijs quae ipsis sint
identificata.
Instis. Crea pitis utiq habet Mtum n solum proportionaliter, ac in tu se
separabile ab ilqu aa et secegnter n a raalitate aa. cum Deo aa sint Mta
prorsus separabilia. R. n distinguit si sciderentur in ote me ad totu in quo
ipsites emanant mei entitative et ex mta sua, quo vero separantur, hinc
mutatr statq physicq in obtiu, et sic e separabilitas tantum objectiva
quae utiq realem distinctem n infert, sicut diximus, dum aal in statu objec-

ꝑt separati à ta- et istacalité, negò ꝓpriè dicit, ꝙ separati gradꝰ
Dei, et gradꝰ tacalitis ait, sed tm ꝙ cessent ꝛ emanare in toto.
Inst. 4. h. ꝓprium quæuengò sunt eidem et, è axioma Philiu, Metaphy-
sica rerum, et ꝓliter aliqua sveniant in tertio, et liter sveniant inter se
ꝓpt in Arithmetica nrq ex Senario multiplicatq ꝙ binarius è — 12.
et nrq Senariq multiplicatq ꝙ quaternarius è — 12. inde et factu primi
è ꝛspectu 2di, quia utrumq sveniet in nro — 12. Sed qà A = B, et A — C,
in B erit — C, ꝛt ai, ꝓalitq sic inter se ẽant idem in toto tanqm in se idem-
licata, qò m sunt idem inter se ebsi sint in Abtis distinctis, sequenter
n tm ut ena pant, et sveniant in tertio, sed inter e Dbent tz identificati.
Q. D. M. et hoc axioma aliter n vult, qm quod equivaleant illi tertio C.
Deus N. sic sedmq ꝙ oes gradus simil sumpti equivaleant toti catego-
rematico in sua ꝛspositione, sint ista facta ex ntis equivalent, q sunt
quilibet nrq dicit entitem distincta, quæ tot post alteri Abstitui n ꝓt
ita n ꝓalitas separatim sumptæ Abstitui sibi invicem n ponunt, quæ
partes mathematica videtur valde dilucidare póe mente nostra circa hanc
difficultem.
Obs. 4. Defio et definitu n nisi ꝙ distinctem tacinata v n tacinantis
tm diferte ponunt, v. n tm distinctem tacinantis admittunt, cum nec ex
póe obti nec ex ꝓte ꝓpij sit aliqua diversitas. Q. ꝙ utrq defio ꝓhysica
entitatis physica n distinguatur, sic Abstracta constituta ex Oe et aa n
distinguitur à toto categorematico seu hoe physico. negò totu Metaphysicu
à defione Metaphysica.
Obs. 5. v. ꝓtes sunt aa univoca v equivoca n jmu qà ꝓtes n sunt tam
perfecta qm totu, n secundu, qà aliàs ẽant aa utiles. Q. ꝙ sit aa univo-
ca, nempe ꝓtes simul sumptæ et unita sex totu syncategorematicu è ejusdem
ꝓtes cum ac totu categorematicu.
Obs. 6. aa nempe Ed aa se ipsas toti ꝛmuniant, qò p è facienda pa-
ritas de reliquis causis. Q. D. oens. n è facienda paritas de separate C.
de distinctione saltem ꝓportionali et caractere speciali aa, ꝙ Dbeat influere
in aliud N.
Obs. 7. ꝓtes unita sunt ipsu totu, sunt ipse hoc fr nec ponunt ꝓscindere
ab ipsq toto habita cognitione ꝓtiu simul sumptarum. Q. D. sunt ipsu totu
ad liter in obliquo syncategorematice efficienter inseri et funemtaliter
ac virtualiter, proximè C. fr, categorematice in recto N. ꝓdo efficitur
hoc è constitutu ex Recta aa ut unitis, utq ꝓtes tm importantur in casu
obliquo n in casu recto, consequenter sunt totu tm in obliquo, n in recto.
Obs. 8. aa et O sunt ipsa essea hois, sed essea temp ꝓt importari in recto
et ꝓt in oibq alis defioibq, qò bene possu dicere aa et O sunt ipse hoc
Q. D. essea fr sumpta C. funemtaliter sumpta N. libenter interim fateor
me tlem n ẽe, qui difficultes ẽes ex ꝓpo ad, et veritatis amans illq
vere ꝓt quiescere, legò, notsqꝫ vitu dare ejusmodi Abtilitatibq
scholasticis, libenterqò veneror ingeniositatem, qui ẽm penitus difficultem
mihi et alis explicet. inde adda illa fundmta, quibq alij scholastæ et ex
ipsu tacalitem, atq ꝙ immuneta ꝓalitatu multiplicate ꝓneta fugere
póe emergentes difficultes. inde

§ 15.

Responsiones aliqu scholasticarum.

Dicunt aliqui scholastæ, ꝙ ut dr duplex tacalitas una ꝓtis quæ è in aa et alia tacalitas totij, prima ab effecti et voluntate indistincta ꝓtendunt, 2da vero distincta simul

ab illo et voluntate, probant suam assertionem sequentibus argumentis: risus et fletus debent
provenire ab aliqua rationalitate, sed risus et fletus non possunt provenire a rationalitate corporis, ergo
non debet admitti rationalitas totius a qua proveniant. Minor probatur, quia risibilitas est passio
rationalitatis, ergo non actus, sed risus et fletus debent provenire a rationalitate. Probatur minor: rationalitas
corporis est spiritualis, risus vero et fletus est materialis, atqui nullum materiale potest procedere
a spirituali, ergo risus non provenit a rationalitate corporis, consequenter debet dari rationalitas
totius. Minor probatur, quia actio spiritualis non provenit a materiali, tanquam proprio [illegible] efficiente,
ergo nec actio materialis a spirituali. At mihi videtur infirmum hoc argumentum, cum potentia
ridendi sit causa quasi potius [illegible] Metaphysica sunt rationalitas superioris, nec rationalitas
est proprie spiritualis secundum gradus Metaphysice abstrahens [illegible] potentia ridendi.
[illegible] ex rationalitate provenire ridere et flere sane et [illegible] videmus et flere [illegible]
qui sunt rationales. Caeterum ridere juxta me est certa motio diafragmatis nervos
[illegible] excitandis, ipsaque anima rationalis per fluidum nervium variis modis [illegible]
re vel dilatare dum cordis ventriculos tum diafragma, quas deinde motus nos
risum et fletum nuncupamus. Anima ergo sit proprium quod risibilitas est proprium [illegible]
consequenter licet proprium quod sit spiritualis, sufficit quod proprium quod sit materiale alias
neque anima posset ut causa movens assignari, quod utique falsum est ex motu aequabili
evidenter patet, cum omnes motus materiales sint per accelerati vel retardati.
Probant 2do. si tantum daretur unica rationalitas in anima tunc qualitas quae est in toto
non distingueretur a rationalitate, sed hoc est contra doctrinam Scoti, ergo ut salvetur
distinctio Scoti debet admitti duplex rationalitas. Probatur Minor: totius homo distinguitur
realiter ab anima, ergo totius homo debet qualitatem, seu qualitas est in 3tia entitate, ergo si non daretur
nisi rationalitas in 3tia entitate, qualitas totius a rationalitate corporis distingueretur realiter.
Respondeo juxta meum systema adhuc non sequi realem distinctionem, 1. quia portio totius
a partibus est proportionalis tantum. 2. quia illa sunt tantum inadaequata. 3. quia [illegible]
emanant [illegible]; caeterum miror quod tantum qualitatem velint astruere in toto, cum
[illegible] sane anima sit proprium sentiendi et prima radix. 2do, potentiae materiales [illegible]
et potentia locomotiva resident in musculis, ergo vere in corpore, consequenter debent ad-
mittere quod detur alia qualitas in corpore et alia in toto, vel debent plura organa
admittere in [illegible] totius et partis.
Probant 3tio. quia omnia possunt optime explicari in hac sententia, rationalitas enim habet
operationes non omnimode spirituales quia dependent a phantasmatibus, quae
phantasmata faciunt quod saltem quodam modo sint materiales, ergo bene explican-
tur sensu materialis et spiritualis. Respondeo vel rationalitas totius est productiva
totius [illegible]. item [illegible] intelligeret vel non, si primum sane deberet admitti quod detur intellectio
prope materialis. Si secundum, frustra est non assignatur potentia cur detur illius.
Probant 4to. datur intellectivitas et volitivitas ut tam bene potest dici quod totum
intelligat et velit, sed contra, ubi nunquam datur intellectio materialis ibi intellectivitas
non debet admitti tanquam proprium materiale, atqui valde periculosum est dicere dari
intellectiones et volitiones materiales, ergo frustra assignatur [illegible] potentia.
Probant 5to. juxta hoc systema [illegible] explicari quomodo habeat quantitas corpo-
ris totius nempe corpus totius est materiale [illegible] cum quantitate
partibus, atqui si non datur 2plex quantitas 2plex tantum rationalitas [illegible] admitti.
Respondeo [illegible] et ego non aliam admitto quantitatem quam corporis, 3tiam vero entitatem cum [illegible]
[illegible] et physice [illegible], potest utique quod sit substantia ma-
terialis inmersa partibus. de caetero non est paritas inter rationalitatem, utpote potius
[illegible] nobis inferimus, licet totus homo sit quantus, tamen sufficit unica quantitas
partis, ergo non licet totus homo sit rationalis, tamen sola anima habet rationalitatem.

596.

Scholion. ejusmodi difficultates [illegible] Recentiores, hominem enim solum
considerant physice, dicuntque si corpus et anima sint unita, tunc [illegible] hoc hominem
anima est quasi regina per fluidum nervium varie movens corpus, percipiendo diversas